

tre

2024 cuộc đua hấp dẫn!

VŨ HIẾN

những đôi giày

DU UYÊN

tô thù yên. 5 năm rồi đó

TIM NGUYỄN

anh là người mỹ...

HỒ ĐẮC VŨ

“kinh doanh online”

TẠ PHONG TÂN

về hưu hưởng thú điền viên

THÚY MESSEGE

WEEKLY MAGAZINE, INC.

Phát hành Thứ Năm hàng tuần tại
Dallas-Fort Worth và các vùng phụ cận

Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd.,
Garland, TX 75044

Điện thoại: 972-675-4383

Thực hiện

Nguyễn Trang - Nhật Hoàng
Đinh Yên Thảo

Biên tập

Nguyễn Xuân Thiệp
Trần Văn Cát

Dịch thuật

Bảo Sơn - Phạm H Nghị

Cố vấn pháp lý

Luật Sư **Cao Quang Ảnh**
2439 Manhattan Blvd., #302
Harvey, LA 70058

Luật sư đại diện

Arthurine Kamphaus, MBA, J.D.
(Luật sư **Anh Thư**)

1140 E. Pioneer Parkway; Ste. 300
Arlington, TX 76010
Cell: 623-341-8835 . Fax: 817-394-0505

Layout Director

Bảo Huân

Layout & Art Designers

Đỗ Thọ
Băng Dương - Trần Huyền
Hồ Tú - Nguyễn Hiếu- Lê Mi

Phụ trách kỹ thuật & website

Trần Huyền - Huỳnh Huy - Đỗ Anh

Hoạ sĩ

Bảo Huân - Hoàng Tường
CAN - Hồ Đắc Vũ

Quảng cáo

Nancy - H. Oanh - Hương Lan
972-675-4383
817-421-1400

Muốn làm đại diện Trẻ?

Trẻ cần đại diện khắp nơi
trong và ngoài nước Mỹ.

Điều kiện dễ dàng, thoải mái.

Xin liên lạc:

972-675-4383
(giờ TX -CT time- xin gặp cô Kim)

email:dallas@trenews.net
website: www.baotreonline.com

Báo Trẻ đã có đại diện và đang phát hành
tại các thành phố, tiểu bang:

TRẺ DALLAS

Tel: 972-675-4383
Fax: 972-675-3764
Email: dallas@trenews.net
info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N Shiloh Rd,
Garland TX 75044

TRẺ NORTH CAROLINA

704.550-3103

TRẺ SOUTH CAROLINA

843.353-2288

TRẺ ALABAMA

205.277-6597

TRẺ TENNESSEE

901.300-2399

TRẺ BILOXI-MS

228.205-0337

TRẺ HOUSTON

Tel: 281-978-4735
Email: info@trenews.net
Địa chỉ: 11210 Bellaire Blvd. #143
Houston, TX 77072

TRẺ FLORIDA

Nguyễn Tinh
Tel: 407-948-2012
407-894-5111
407-897-1114
Fax: 407-894-6190
Email: florida@trenews.net
Địa chỉ: 302 S. Graham Ave,
Orlando, FL 32803

TRẺ AUSTIN - SAN ANTONIO

Tel: 512-692-6172
210-858-6114
972-675-4383
Fax: 972-675-3764
Email: info@trenews.net

TRẺ GEORGIA

Nguyễn Tân
Tel: 770-755-5420
Fax: 404-704-0358
Email: georgia@trenews.net
Địa chỉ: Tre Georgia Magazine
6000 Dawson Blvd, Suite F
Norcross GA 30093

TRẺ LOUISIANA

Tel: 504-324-2090/972-675-4383
Email: info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd
Garland, TX 75044

Với sự cộng tác của

■ Hoàng Đình Nam ■ Nguyễn Thị Thanh Dương ■ Hải Vân ■ Ngọc Linh
■ Lê Hùng ■ LS Robert Mullins ■ Phạm Thành Châu (VA) ■ Trần Mộng
Tú (WA) ■ Nam Lộc (CA) ■ Tim Nguyễn ■ Như Sao ■ Triều Giang ■
TS Bùi Thanh Liêm (FL) ■ Bùi Quang Tuấn ■ Huy Đạo ■ Gia Bảo ■ Lê
Minh Hải (CA) ■ Tường Năng Tiến (CA) ■ Trùng Dương ■ Tạ Phong Tấn
■ Thi Hạnh (NA-UY) ■ BS Trần Lý Lê ■ Hoàng Nhất Phương ■ Thanh
Dũng ■ Dương Hùng ■ Angie Hồ Quang ■ Thiên Hương ■ Hồ Đắc Vũ
(MA) ■ Andy Nguyễn ■ Đặng Mỹ Hạnh ■ Hoàng Nga ■ Lương Thư Trung
■ Trịnh Thanh Thủy (CA) ■ Đoàn Xuân Thu (ÚC) ■ Trangdài Glassey-
Trầnquyên (CA) ■ Lê Kung Diễm ■ Đào Duy Hoà (Úc) ■ Huỳnh Thực Vy
(VN) ■ Thanh Tú ■ Sean Bảo ■ Thái Bảo (FL) ■ Phạm Ngũ Yên (TX) ■
Chiêu Ấn (Canada) ■ Việt Phương ■ Trần Vũ ■ Vũ Thị Thanh Mai ■ Ban
Mai (VN) ■ Trịnh Cung ■ Diệu Cô Nương ■ Trang Nguyễn ■ Nguyễn
Hưng Quốc ■ Triệu Minh ■ Phương Nghi ■ Linh Đỗ ■ Hoàng Nam Sơn ■
Hạnh Việt ■ Gió Đồng Nội ■ Lưu Vỹ Bửu ■ Hoàng Long ■ Phạm Thị
Hoài (Đức) ■ Hương Giang ■ Hoàng Hương ■ Vũ Hiến ■ Ngân Bình ■
Đào thị Thanh Tuyền ■ Mai Hoàng ■ Đinh Tiến Đạo ■ LS Anh Thư ■ Ian
Bùi ■ Du Uyên ■ Cổ Ngự ■ Cẩm Giang ■ Lê Trung ■ Khánh Trường
■ Lê Hữu ■ Thanh Thư ■ Thạch Thảo ■ Kim Loan (Canada) ■ Hải
Di Nguyen (Anh) ■ Vũ Thành ■ LS Dương Như Nguyễn ■ Vương Mộng
Long -K20 ■ BS Phạm Hồng Sơn (Pháp) ■ Lê Chiêu Giang (CA) ■ Ngô
Nguyễn Dũng (Đức) ■ Đặng Mai Lan (Pháp) ■ Hoàng Vũ ■ Tiểu Lục
Thần Phong (VN) ■ Trần Hoàng Vy (TX) ■ Lưu Huỳnh (VN) ■ Hai Quê

LƯU Ý: Tác giả chịu trách nhiệm về nội dung và hình ảnh trong bài viết gửi cho Trẻ, và nội dung không nhất thiết thể hiện
quan điểm của TRẺ. (Authors are completely responsible for their articles, including content and any photos. Contents
reflect the view of the authors and not necessarily that of Tre Magazine)

Thân chủ quảng cáo chịu trách nhiệm về nội dung và pháp luật trong quảng cáo của mình.

Mọi thay đổi về quảng cáo những trang bên trong xin gọi trước ngày Chủ Nhật, phần giấy láng (glossy) xin gọi trước một
tuần. Ngưng quảng cáo xin báo trước 2 tuần.

Tất cả các mẫu layout, design đều thuộc bản quyền của Trẻ.

mục lục

4	NHỮNG BÔNG HOA CUỘC SỐNG
6	GHI NHẬN TRONG TUẦN
9	
10	
12	BÊN LỀ THỂ THAO
14	BÊN TÁCH CÀ PHÊ
16	
19	Y TẾ & ĐỜI SỐNG
20	
23	MIỆNG NHÀ QUAN
24	DUYÊN SÀI GÒN
27	TRANG THU TÍN
28	GIAO TIẾP
29	PHỤ NỮ THANH LỊCH
30	
34	TRUYỆN NGẮN
37	SỔ TAY KHÁCH HÀNG
38	
40	SOMETHING & ANYTHING
43	MỆO VẬT
44	BẠN CÓ BIẾT
45	GÓC CỦA NÀNG
48	THỜI TRANG
50	TRANG THƠ
52	PHÓNG SỰ
56	PHIẾM
58	FACEBOOK CÓ GÌ NGỘ
59	Ơ RÊ KA
60	VIỆT NAM NGÀY CŨ
63	BIẾM HỌA
64	THẾ GIỚI QUANH TA
65	NHỮNG ĐIỀU CẦN BIẾT
66	TRUYỆN NGẮN
70	CÁI NHÀ CỦA TA
72	SẢN PHẨM MỚI
73	CHUYỆN KHÓ TIN NHUNG CÓ THẬT
74	
79	TÀI LIỆU VĂN HỌC
82	TẬP BÚT
84	TRONG HẦM RƯỢU
87	
90	PHÓNG SỰ VIỆT NAM
93	Kiến thức phổ thông
94	
100	MỖI TUẦN 1 CON SỐ
102	ĐỌC BÁO VIỆT NAM
106	SỔ TAY THƯỜNG DẪN
111	CÂU LẠC BỘ TIỂU LÂM

Như Sao	Trong khi nhìn con ngủ
Vũ Hiến	2024 cuộc đua hấp dẫn!
Mộc Mạc	Lời hứa
Tám Vạn	Chiều trên phá Tam-Giang
Trẻ	
Tim Nguyễn	Tô Thùy Yên. 5 năm rồi đó
Đào Thị Thanh Tuyền	Ngày mưa đổ bánh xèo
Triệu Minh	Vài thắc mắc
Nam Lộc	Thuyền vừa đậu bến!
Bánh Bèo	
Du Uyên	Những đôi giày
Trẻ	
Minh Hải	Đi chơi xa với bạn bè
Mộc Lan	Ranh giới của nàng
Hoàng Quân	Ra trường
Tiểu Lục Thần Phong	Nhà ông Huie
Hạnh Việt	Giải đáp thắc mắc
Tạ Phong Tân	“Kinh doanh online”
Ian Bùi	Ông già Bà trẻ
Hoàng Hường	Làm sạch mạch vữa (grout)
Triệu Minh	Thế vận hội Paris
Ngân Bình	Số phận
Diệu Cô Nương	Giày Mary Janes
Diễm Châu	
Uyển Ca	6 loại giấy tờ xe
Đoàn Xuân Thu	Cái Ti Vi!
Du Face	
Trẻ	Cây dù
Trang Nguyễn	Thời tiểu học
Trẻ	
Dương Hùng	Tổ chức tiệc cưới cho người nghèo
Bảo Sơn	Medicare có chi trả khi đi nghỉ hè?
Hồ Đắc Vũ	Anh là người Mỹ...
Thiên Hương	TV & phòng ngủ
Bảo Sơn	
Trẻ sáu tám	Về hưu hưởng thú điền viên
Thúy Messeege	Huy Tường & Thơ
Phạm Chu Sa	Xương rồng
Nguyễn Thanh Bihn	Tiếng rừng
Nguyễn Mạnh Tuấn	Doner món bánh khoai khẩu
Lê Kung Diễm	Nhà đất... đóng băng
Nguyễn Sinh	Lướt facebook an toàn
Phượng Nghi	Những giọt nước mắt nhỏ xuống từ bạc xanh
Nguyễn Tường Nhung	
Trẻ	
B.Tuyền	Ông Ba Thê Đồng Thời & Ông Đại Cuộc
Tường Năng Tiến	
Trẻ cười	

Người viết xin được gửi câu chuyện sau đây đến những bà mẹ có con còn nhỏ. Và xin kèm theo một thông điệp, rằng bé là mầm cây non là nụ hoa mới nở, hãy gần gũi, chuyện trò và yêu thương bé, ngay cả lúc bé đang trong giấc ngủ hiền. Nhân cách bé được hình thành từ những giây phút đó.

NS

BẢO HUÂN MICROSOFT AI

Trong khi nhìn con ngủ

NHƯ SAO

Con yêu quý của Mẹ,
Mẹ vừa lên vào phòng con, ngồi xuống giường khi con đang ngủ và nhìn nhịp thở của con lên xuống nhẹ nhàng. Ôi, đôi mắt của con khép lại thật là yên bình, và những cuộn tóc vàng mềm dịu ôm lấy khuôn mặt của con dễ thương biết bao. Chỉ trong khoảnh khắc mới đây thôi, khi Mẹ ngồi với giấy tờ trong phòng làm việc, một nỗi buồn dâng

lên trong Mẹ trong khi Mẹ kiểm điểm lại mọi việc trong ngày khiến Mẹ không tập trung vào công việc được, và do đó Mẹ phải đợi lúc này con đang trong giấc ngủ để nói chuyện với con.

Mẹ nhớ lại: Hồi sáng, Mẹ hết kiên nhẫn nổi khi con chậm chạp trong việc mặc quần áo và Mẹ đã bảo con là bỏ thói chậm như sên bò đó đi. Mẹ cũng đã trách mắng con là đã để lạc cái phiếu ăn trưa ở trường và lúc điểm tâm con đã làm đổ

thức ăn trên áo chemise. “Lại cứ y như cũ...” Mẹ thở dài và lắc đầu. Con chỉ ngây thơ mỉm cười và nói: “Bye Mommy!”

Chiều về, lúc Mẹ đang nói chuyện điện thoại thì con chơi đùa nghịch ngợm trong phòng, hát lớn tiếng và múa may đủ trò, bày đồ chơi ra khắp giường. Mẹ ra dấu bảo con hãy yên lặng và ngưng làm ồn. Sau đó, Mẹ tiếp tục gọi điện thoại chuyện trò. Khi mọi chuyện xong xuôi, Mẹ nạt con như một

ông trung sĩ nạt nộ lính tráng, bảo con “*Lấy bài tập ra làm ngay. Không được phí phạm thời giờ nữa.*” Con nói, giọng có vẻ hối hận. “*Thưa mẹ, vâng ạ.*” Rồi con ngồi thẳng người trước bàn viết, cây bút chì cầm trong tay. Căn phòng con trở lại yên lặng.

Tôi đến, trong khi Mẹ ngồi làm việc ở bàn giấy, con tiến lại gần, vẽ rụt rè. “*Đêm nay, Mẹ đọc sách cho con nghe nhé!*” Tôi trả lời: “*Đêm nay thì không được, con ạ.*” Rồi tôi nói thêm: “*Căn phòng của con hỗn độn quá sức. Mẹ còn phải nhắc con bao nhiêu lần nữa.*” Con bỏ đi không nói một lời, bước thẳng về phòng. Một lát sau, con trở lại nhìn quanh quẩn. “*Con muốn gì nữa đây?*” Mẹ hỏi với giọng bức bối.

Con không nói lời nào, chỉ nhảy tưng tưng quanh phòng, tới vòng tay ôm cổ mẹ và hôn lên má “*Mẹ ngủ ngon nha. Con yêu Mẹ.*” Con chỉ nói có thế và rồi ôm Mẹ thật chặt. Sau đó, con biến đi thật nhanh cũng như khi con đến.

Ngồi lại một mình, Mẹ nhìn sững cái bàn viết, lòng tràn ngập một nỗi hối hận. Mẹ tự hỏi đã từ bao giờ Mẹ đánh mất nhịp điệu của cuộc sống và đã phải trả giá như thế nào. Con không có

lỗi gì cả. Con chỉ là đứa bé, còn mãi mê với việc học hành và vui chơi. Chính Mẹ hôm nay đã để cho mình lạc lõng trong thế giới của trách nhiệm người lớn với những yêu cầu, đòi hỏi đến nỗi không còn hơi sức để chăm sóc, gần gũi con. Hôm nay, con chính là thầy giáo của Mẹ. con đã chạy ulla vào hôn Mẹ và chúc Mẹ ngủ ngon, cho dù cả ngày hôm nay con đã bao phen chờ Mẹ đến với con.

Và giờ đây, nhìn con ngủ say, Mẹ chỉ mong bắt đầu lại từ đầu ngày hôm nay. Ngày mai, Mẹ sẽ sống thật là cõi mở và chan hòa như con ngày hôm nay vậy, để thấy mình là người Mẹ thật sự, gởi tới con nụ cười khi con vừa thức dậy, một lời khích lệ sau khi con ở trường về và một câu chuyện thật vui nhộn vào giờ đi ngủ. Mẹ sẽ cười khi con cười và khóc khi con khóc. Mẹ sẽ tự nhắc nhở mình rằng con chỉ là một đứa bé và Mẹ rất sung sướng được là Mẹ của con. Tình thần vui tươi của con đã làm cho Mẹ cảm động, vì vậy tối nay Mẹ tới với con vào giờ khuya khoắt này để cảm ơn con, con thân yêu là người thầy và người bạn của Mẹ, Mẹ cảm ơn con về món quà tình yêu hôm nay.

NS

(THEO DIANA LOOMANS)

Mời bạn đặt câu hỏi với mục

An Sinh Xã Hội (Social Security) là những vấn đề về:

- Trợ cấp hưu trí
- Trợ cấp người già
- Trợ cấp tàn tật

Do cô Angie Hồ Quang phụ trách. Nếu quý bạn có câu hỏi xin email đến Ban Biên Tập Trẻ tại:

bientap@trenews.net

Phúc Lợi Xã Hội [Texas Health and Human Services Commission (HHSC)] là cơ quan quản trị các chương trình trợ giúp các gia đình với các dịch vụ về thực phẩm, chăm sóc sức khỏe, bao gồm các chương trình Phụ nữ, Trẻ sơ sinh và Trẻ em (WIC), Trợ cấp Y tế cho Trẻ em (Children's Medicaid, Hỗ trợ Dinh dưỡng Bổ sung (Supplemental Nutrition Assistance Program-SNAP).

Mục “Phúc Lợi Xã Hội” do cô Cindy Thu Hoàng là nhân viên của bộ Y tế Tiểu Bang, phụ trách.

Nếu quý bạn có bất kỳ thắc mắc gì, xin gửi câu hỏi về:

bientap@trenews.net

Vụ thoát hiểm tử thần chỉ trong gang tấc của ứng cử viên Donald Trump đã thay đổi không khí Đại hội Toàn quốc đảng Cộng hòa diễn ra trong tuần qua, bơm thêm vào sự kiện chính trị chút hơi thở của tôn giáo. Điều dễ nhận thấy nhất là thái độ của ông Trump trở nên ôn hòa và nhẹ nhàng hơn

Đại hội Toàn
quốc đảng
Cộng Hoà
2024 - AP

VŨ HIẾN
ARLINGTON, TX

Đối với nhiều người trung thành với ông Trump trong số người có mặt tại đại hội, việc ông Trump thoát hiểm một cách thần kỳ sau vụ ám sát hụt hôm thứ Bảy 13/7, chỉ 2 ngày trước khi đại hội bắt đầu, là bằng chứng mới nhất cho thấy việc ông trở lại Bạch Cung là điều gần như chắc chắn.

Những người ủng hộ ông Trum tin rằng chiến thắng trong ngày bầu cử tháng 11 tăng cao kể từ sau cuộc tranh luận tổng thống đầu tiên giữa đương kim Tổng thống Biden và cựu Tổng

thống Trump diễn ra vào cuối tháng 6, khiến nhiều thành viên sùng sỏ của đảng Dân Chủ, trong đó có bà cựu Chủ tịch Hạ viện Pelosi, cựu Tổng thống Obama vận động và thậm chí gây áp lực để Tổng thống Joe Biden rút khỏi cuộc tranh cử và gấp rút tìm một ứng cử viên khác thay thế.

Thay đổi nội bộ

Đại hội đảng Cộng Hòa lần này cũng lên tiếng kêu gọi sự đoàn kết trong đảng. Tối hôm thứ Ba 16/7, đại hội đã chào đón các đối

thủ của ông Trump trong đảng Cộng Hoà và cá nhân ông Trump cũng có mặt để theo dõi Thống đốc tiểu bang Florida Ron DeSantis và cựu Đại sứ Liên Hiệp Quốc Nikki Haley – cả hai là những người từng phản đối và chỉ trích gay gắt ông Trump trong cuộc tranh cử sơ bộ cách đây không lâu – họ đã đọc các bài diễn văn vào thời điểm chính của đêm đại hội để kêu gọi sự đoàn kết và chính thức tuyên bố ủng hộ cho cuộc tranh cử của ông Trump.

Và ngày chính của đại hội là tối thứ Năm 18/7, cũng là

ngày cuối cùng và chỉ 5 ngày sau khi thoát hiểm vụ ám sát trong gang tấc, ông Donald Trump đã bất ngờ xuất hiện và cuối cùng là chính thức chấp nhận đề cử của đảng Cộng hòa.

Chiến lược của ông Trump

Ông Trump xuất hiện trong đại hội với một khí thế khá hùng hực, với chiếc tai bên phải đeo băng dán vết thương, và người ta thấy một số khán giả cũng băng băng dán như một biểu tượng của sự sống lại.

Cả khán đài cuồng nhiệt hô to “USA! USA!” trong tiếng nhạc nền quen thuộc “God Bless the U.S.A” (Chúa phù hộ nước Mỹ).

Ông Trump kể lại một

Liên danh Trump-Vance - AP

các đầy cảm xúc về vụ nổ súng, ông nói “I Had God on My Side” có thể nhiều cách rằng Chúa đã ở cạnh bên để che cho ông, hoặc có thể bóng gió rằng “Chúa đã bảo vệ (phía) chính nghĩa”.

Nhưng hình ảnh gây được sự cảm động nhất

là khi ông hôn lên chiếc nón cứu hỏa để vinh danh người cựu lính cứu hỏa Corey Comperatore đã bị thiệt mạng trong vụ ám sát hụt. Ông cũng bày tỏ sự ngưỡng mộ lòng can đảm của các ủng hộ viên, đã không bị hỗn loạn khi tiếng súng bất ngờ nổ đòn.

Sau đó, ông Trump giới thiệu Thượng nghị sĩ tiểu bang Ohio J.D. Vance là ứng viên phó tổng thống. Thượng nghị sĩ JD Vance, 39 tuổi, được biết là người trước đây chống đối và tấn công ông Trump một cách kịch liệt. Tuy nhiên, sau đó, quan hệ giữa hai người tốt hơn, và Vance thừa nhận sự “căm ghét” ông Trump trước đây là một sự ngộ nhận hiểu lầm đáng tiếc.

Việc ông Trump lựa chọn Vance như là người thừa kế để mang ngọn đuốc dân túy trong tương lai nếu như liên danh này thắng trong cuộc bầu cử vào tháng 11. Sự lựa chọn ông Vance cũng cho thấy ông Trump muốn nhắm tới việc thu hút thêm cử tri, đặc biệt là thành phần cử tri tại những tiểu bang “dao động” (swing states) như Michigan, Pennsylvania

Cựu Tổng thống Trump hôn lên chiếc mũ cứu hỏa để vinh danh COREY COMPERATORE

và Wisconsin, nơi mà đảng Dân chủ đã giành được nhiều thành công trong các cuộc bầu cử mấy năm qua.

Những điều được ông Trump nhấn mạnh gồm chấm dứt tình trạng vượt biên lậu ở biên giới, kéo giá xăng hạ thấp cũng như thoát sự lệ thuộc dầu mỏ từ Trung Đông bằng cách tăng cường khoan dầu nội địa. Và sự kiện quan trọng mà nhiều người trông đợi là giải quyết xung đột Nga - Ukraine và Israel - Hamas.

Lợi thế hiện nay của ông Trump

Nhiều người còn nhớ 8 năm trước, khi ông Trump nhận lời đề cử với tư cách là một khuôn mặt chính trị mới toanh đã khiến nhiều người tham dự đại hội đảng Cộng hoà - tổ chức tại thành phố Cleveland - hoang mang và lo lắng.

Tuy nhiên, trong cuộc bầu cử năm 2020, ông Biden dẫn đầu trong hầu hết các cuộc thăm dò. Hiện nay thì ông Trump đang được lợi thế đó mặc dù cá nhân ông vừa trải qua một số cuộc điều tra hình sự và bị kết án tại một toà án ở New York.

Trong khi đó, Tổng thống Biden cuối cùng đã chịu thua trước áp lực và quyết định rút lui. Phó tổng thống Kamala Harris sẽ là người tiếp

Từ trái qua: Những gương mặt sáng giá nhất hiện nay của đảng Dân Chủ: Kamala Harris, Phó Tổng thống; Gavin Newsom, Thống đốc Cali; Gretchen Whitmer, Thống đốc Michigan.

đuốc sau khi được sự ủng hộ tuyệt đối của tổng thống Biden. Điều kích lệ đầu tiên là sau khi Tổng thống Biden tuyên bố nghỉ chơi, lập tức quỹ vận động của Đảng Dân chủ đã được “giải băng” \$100 triệu đô la.

Nếu đắc cử, bà Harris sẽ là nữ tổng thống đầu tiên gốc Ấn và Jamaica điều hành quốc gia đứng đầu thế giới. Tuy nhiên, vẫn còn đó những rủi ro, các cuộc thăm dò ý kiến cho thấy tỷ lệ ủng hộ bà Harris vẫn còn rất thấp. Không chỉ cử tri, bà Harris không được sự ủng hộ mạnh mẽ lắm từ trong nội bộ đảng Dân Chủ, ngay cả hai nhân vật giàu quyền lực là cựu Tổng thống Obama

và cựu Chủ tịch Quốc hội Pelosi. Do vậy, chọn bà Harris cũng sẽ là một bước đi đầy rủi ro nhất là thời gian bầu cử quá cận kề.

Một vài ước đoán

Thiếu hậu thuẫn nghiêm trọng, đảng Dân chủ xuất hiện vài gương mặt có thể thay cho bà Harris như Gavin Newsom, 56 tuổi, là Thống đốc tiểu bang California, một người tiềm năng khác là bà Gretchen Whitmer, 52 tuổi, Thống đốc tiểu bang Michigan, Josh Shapiro, 51 tuổi Thống đốc tiểu bang Pennsylvania và một số ứng cử viên khác. Trong khi số báo này đến tay bạn đọc, có thể tình huống đã thay đổi

và đảng Dân Chủ đã có quyết định cuối cùng.

Trong tình trạng rối loạn của đảng Dân chủ hiện nay, có nhiều khả năng ông Trump thắng đậm vào mùa Thu tới đây, như vậy cũng là dấu mốc lịch sử vì chưa có một cựu tổng thống nào tranh cử trở lại và giành chiến thắng sau lần tái tranh cử thất bại. Người thành công duy nhất là Grover Cleveland, thất bại trong cuộc tái tranh cử năm 1888, trở lại và giành được chiến thắng năm 1892.

Tuy nhiên, ngày bầu cử chính thức còn hơn 3 tháng nữa và sẽ còn nhiều điều bất ngờ xảy ra.

Chúng ta hãy chờ xem.

VH

BẢO HUÂN MICROSOFT AI

Lời hứa

MỘC MẠC

Một đêm lạnh giá, một tỷ phú gặp một ông già nghèo khó bên ngoài. Vị tỷ phú hỏi ông già nghèo: "Ông không cảm thấy lạnh khi ra ngoài và không mặc áo khoác sao?"

Ông già trả lời: "Tôi không có áo khoác nhưng tôi đã quen với điều đó."

Vị tỷ phú đáp: "Hãy đợi tôi. Tôi sẽ vào nhà ngay bây giờ và mang cho bạn một cái áo khoác "

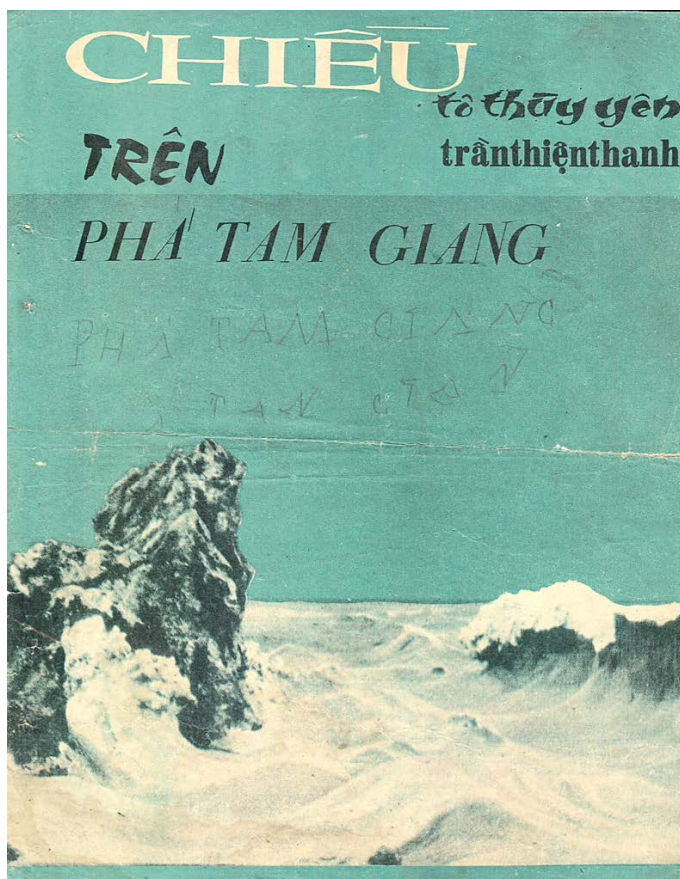
Người đàn ông mắt ánh lên niềm hạnh phúc và nói rằng ông ta sẽ đợi. Vị tỷ phú bước vào nhà nhưng đột nhiên lại có công việc và bận rộn ở đó rồi quên mất người đàn ông tội nghiệp.

Sáng ra vị tỷ phú nhớ đến ông già đáng thương đó và ra ngoài tìm kiếm thì thấy ông đã chết vì lạnh, trước khi chết ông già đã viết lại 1 câu cuối trên tờ giấy trước khi chết: "Khi tôi không có quần áo ấm, tôi có đủ sức mạnh để chống lại cái lạnh vì tôi đã quen với điều đó. Nhưng khi ngài hứa giúp tôi, tôi đã tin vào lời hứa của ngài và điều đó đã lấy đi sức mạnh phản kháng lại cái lạnh của tôi!"

Thi sĩ Tô Thùy Yên

Tô Thùy Yên tên thật là Đinh Thành Tiên (1938-2019). Ông bắt đầu đăng thơ trên báo Đời Mới vào thập niên 50 và cùng với Mai Thảo, Thanh Tâm Tuyền, họa sĩ Duy Thanh, Ngọc Dũng sáng lập nhóm Sáng Tạo vào thập niên 60. Ông là người miền Nam duy nhất trong nhóm Sáng Tạo. Cuối năm 1963 ông nhập ngũ, phục vụ ngành chiến tranh chính trị. Chức vụ cuối cùng là thiếu tá, trưởng phòng văn nghệ cục Tâm lý chiến. Miền Nam thất thủ, ông bị cầm tù 3 lần, gần 13 năm. Cuối năm 1993, ông cùng gia đình sang Hoa Kỳ định cư theo dạng tù nhân chính trị ở Minnesota rồi sau chuyển về sống ở Houston, tiểu bang Texas.

Hình bìa tờ nhạc “Chiều trên phá Tam-Giang”

Chiều trên phá Tam-Giang

TÁM VẠN
ĐỨC QUỐC

Huế trầm mặc, uy nghi với những đền đài lăng tẩm và Huế cũng có một vùng đầm phá mệnh mông sông nước. Phá Tam-Giang là nơi gặp gỡ của nhiều nhánh sông trước khi xuôi chiều ra biển lớn. Nơi đây thường có sóng to, gió lớn vì nước xoáy nên thuyền bè lưu thông không được dễ dàng mà ca dao ngày xưa vẫn thường hay nhắc nhở ...

*Đường vô xứ Huế quanh quanh
Non xanh nước biếc như tranh họa đồ
Thương em anh cũng muốn vô
Sợ truông nhà Hồ, sợ phá Tam-Giang*

Mùa Hè đỏ lửa năm 1972, cuộc chiến quốc cộng đến hồi khốc liệt nhất, ca nhạc sĩ Nhật Trường Trần Thiện Thanh cùng với nhạc sĩ Phạm Duy, nhà thơ Tô Thùy Yên và một số chiến hữu, thân

hữu từ Sài-Gòn ra thăm vùng Quảng-Trị - Thừa-Thiên. Chiếc trực thăng bay là mặt nước giữa khi hoàng hôn ngả bóng trên phá Tam-Giang. Nhà thơ Tô Thùy Yên đã ‘túc cảnh sanh tình’ và bài thơ “Chiều trên phá Tam-Giang” được ra đời trong hoàn cảnh đó.

“Chiều trên phá Tam-Giang” là một bài thơ khá dài do Tô Thùy Yên sáng tác theo thể thơ tự do và được chia làm 3 khổ. Không chỉ ca ngợi tình yêu thủy chung đôi lứa, mà thấp thoáng đâu đó những ray rứt về thời cuộc, về chiến tranh đã đi qua và ở lại đất nước này thật lâu cùng những suy nghĩ của tác giả về số phận mong manh của những con người giữa cảnh loạn ly ...

*Phá Tam-Giang, phá Tam-Giang
Bờ bãi hỗn mang, dòng bát ngát
Cát hôn mê, nước miệt mài trôi
Ngó xuống cảm thương người lữ
bước
Trời nước mông mênh, thân nhỏ
nhoi*

Người với ta cùng màu da và tiếng nói nhưng ai mới thật sự quên mình và hy sinh cho sự tự do trên mảnh đất đau thương này. Ta thương người và ta cũng thương ta khi những nghĩ suy bị quay cuồng theo vòng quay lịch sử ..

*Ta thương ta yếu hèn
Ta thương người khờ khạo
Nên cả hai cùng cam phận quay
cuồng
Nên cả hai cùng mắc đường lịch sử
Cùng mê sa một con đường thập thành*

Chiều trên phá Tam-Giang nhìn con nước xiết chảy băng bờ bãi ngổn ngang mà nghĩ tới những công trình dang dở và kiếp người đang lỡ độ đường. Tuổi thanh xuân đã hư hao theo ngày tháng và tuổi già cùng cái chết kéo dài thêm nỗi héo hon. Người ta lo sợ chủ nghĩa vô

thần gây ra cảnh tượng tàn khiến cho máu đổ, thịt rơi. Sách sử rồi sẽ ghi chép lại, tiếng đời ngàn năm còn bìa miệng loài ác thú xâm lăng ...

*Gió thổi thêm đi, gió thổi thêm đi
Cho cỏ cây mau chết, mau hồi sinh
Mây mặc kệ
Chiều trên phá Tam-Giang
Cổ già hề cuồng buông tiếng cười
lạnh rợn*

*Khiến bày ác thú mà lịch sử sanh
cầm cũng chột hải hùng
Dón dác ngó*

Nhạc sĩ Trần Thiện Thanh chỉ chọn ra một số câu thơ của Tô Thùy Yên để soạn thành một khúc diễm tình ca giữa khi chiến cuộc lan tràn, người nơi biên cương ngày đêm gìn giữ từng tấc đất, bảo vệ quê hương để cho người nơi hậu phương được hưởng một cuộc sống yên lành. Câu chuyện tình yêu bị ngăn cách bởi chiến tranh, chàng nơi tiền tuyến và nàng nơi hậu phương ..

*Chiều trên phá Tam-Giang
anh chột nhớ em
nhớ, ôi niềm nhớ, ôi niềm nhớ
đến bất tận
em ơi, em ơi
Giờ này thương xá sắp đóng cửa
người lao công quét dọn hành lang*

*giờ này thành phố chột bùng lên
để rồi tắt nghỉ sớm
ôi Sài-Gòn, Sài-Gòn giờ giới nghiêm
ôi Sài-Gòn, Sài-Gòn mười một giờ
vắng yên
ôi em tôi, Sài-Gòn không buổi tối*

Những tưởng cuộc sống sẽ mãi mãi êm trôi như ngày tháng, nhưng giông bão từ xa kéo về khiến Sài-Gòn lâm lụy. Sài-Gòn bị giới nghiêm, thương xá đóng cửa sớm. Sài-Gòn mười một giờ vắng im và phố phường chỉ chột bùng lên khi ánh nắng ban mai rạng rỡ báo tin ngày mới đang về, thêm hoang tở thêm màu nắng. Mẹ bù ngùi thương nhớ đứa con xa hay vợ nghĩ tới chồng đang xông pha ngoài trận mạc để rồi giọt buồn pha giọt tủi, dòng lệ ghen ngào tuôn thành suối, thành sông. Điều duy nhất mà ai nấy đều không dám nghĩ tới là lo sợ cho người đi giữa chiến tranh, giáo gươm và súng đạn vốn dĩ vô tình ...

*Giờ này thành phố chột bùng lên
em giòng lệ bất giác chảy tuôn
nghĩ đến một điều em không rõ
nghĩ đến một điều em sợ không
dám nghĩ
đến một người đi giữa chiến tranh
lại nghĩ tới anh, lại nghĩ tới anh
nghĩ tới anh*

Nếu lời thơ của Tô Thùy Yên khắc họa cuộc chiến tàn bạo và hủy diệt đi mọi thứ thì nét nhạc và lời ca của Trần Thiện Thanh khiến ai nấy đều nuôi dưỡng một tình yêu đẹp để cũng như niềm tin vào buổi sum vầy. Buổi chiều rơi lặng lẽ trên phá Tam-Giang khiến cho nỗi nhớ thêm dâng cao và kẻ đầu sông, người cuối biển vẫn bên bờ thủy chung, một lòng chờ đợi nhau dù cho hai phương trời cách biệt.

TV 26.03.2024

Thấy mới tin!

Bà Anne Hidalgo, thị trưởng Paris đã nhảy xuống sông Seine bơi bì bõm để chứng minh nước sông đủ an toàn cho các cuộc thi bơi lội cho Thế Vận Hội 2024. Bà Hidalgo trồi lên nói “Đã lắm! Nước hơi đục chút tí thôi, nhưng không đến nỗi nào...”.

Được biết kế hoạch làm sạch sông Seine được bắt đầu từ năm 2015, tốn hết 1.5 tỉ đô la. Năm 1988, khi Chirac còn là thị trưởng Paris, hùng hổ tuyên bố sẽ làm sạch sông Seine nhưng “đánh trống bỏ dùi”. Trước kia, năm 1920 sông Seine là dòng sông trong xanh, trẻ con bơi lội thỏa thích.

Anne Hidalgo

cái này phải nói là “Khóc một dòng sông” thiệt chứ....

Charissa Thompson đài Fox

Maria Taylor đài NBC

Trung Quốc chơi “sang”

Pháp tuyên bố sẽ biến Olympic 2024 Paris thành một biểu tượng xanh, bảo vệ môi trường. Ban Tổ chức đã sử dụng hầu hết vật liệu tái chế để làm bàn, ghế, giường ngủ... Ngay cả giường nằm của các lực sĩ cũng bằng vải tái chế. Để trả lời cho nỗ lực của Pháp, đội thể thao Trung Quốc ùn ùn chở tới Paris “đồ nghề” riêng của mình, trong đó có cả nệm, giường, chăn chiếu và cả ghế... massage. Pháp cung cấp hệ thống làm mát bằng quạt lấy không khí đã làm lạnh thì đội quân “bác” Mao nhất quyết mang theo thiết bị điều hòa không khí của riêng mình.

Những nữ phóng viên “nổi” nhất

Trong thế giới thể thao, hiện nay xuất hiện nhiều nữ phóng viên, sự có mặt của họ giúp cho cầu trường sinh động và...mát mẻ hơn, Sau đây là vài gương mặt được yêu chuộng nhất hiện nay...

Diletta Leotta (Ý)
của hệ thống DAZN

Erin Andrews đài truyền hình Fox Sport.

Ngày này năm xưa...

25-7

2021

ngày 25-7-2021 hai em ruột Uta Abe và Hifumi (Nhật) làm nên lịch sử khi cả hai giành được huy chương vàng Olympic môn Judo trong cùng một ngày.

Uta Abe và Hifumi

NHỮNG TRẬN SẮP TỚI CỦA ĐỘI TUYỂN MỸ

JULY 28

2024 PARIS OLYMPIC

NỮ HOA KỲ vs ĐỨC

2:00 PM CDT | SÂN ORANGE VÉLODROME, MARSEILLE, FRANCE

JULY 30

OLYMPIC

NAM U-23 HOA KỲ vs GUINEA

12:00 PM CDT | SÂN STADE GEOFFROY-GUICHARD, SAINT-ETIENNE, FRANCE

JULY 31

2024 PARIS OLYMPIC

NỮ HOA KỲ vs AUSTRALIA

12:00 PM CDT | SÂN STADE DE MARSIELLE, MARSIELLE, FRANCE

Một số trận bạn có thể xem tại FOX, ESPN2 hoặc Telemondu (công ty con của NBC, tiếng Tây Ban Nha)

* CST cũng là Central Time (CT)

25-7

1940

ngày 25-7-1940 John Sigmund (Mỹ) bơi 292 miles trên sông Mississippi từ St. Louis đến Caruthersville (Missouri) hết 89 giờ, 46 phút, đoạt kỷ lục thế giới thời điểm đó.

26-7

2021

ngày 26-7-2021 lực sĩ cử tạ Hidilyn Diaz mang về cho Philippines chiếc huy chương vàng đầu tiên cho đất nước mình. Trong khu vực Đông Nam Á, Thái Lan dẫn đầu với 10 huy chương vàng Olympic, Việt Nam 1 huy chương vàng năm 2016 môn bắn súng.

Hidilyn Diaz

TIM NGUYỄN
GARLAND, TX.

Tô Thùy Yên. 5 năm rồi đó

Tô Thùy Yên ra đi đã 5 năm.
Như anh từng nhìn thấy
trong thơ

Đi như đi lạc trong trời đất

Thủy tận sơn cùng, xỉ xoá ta

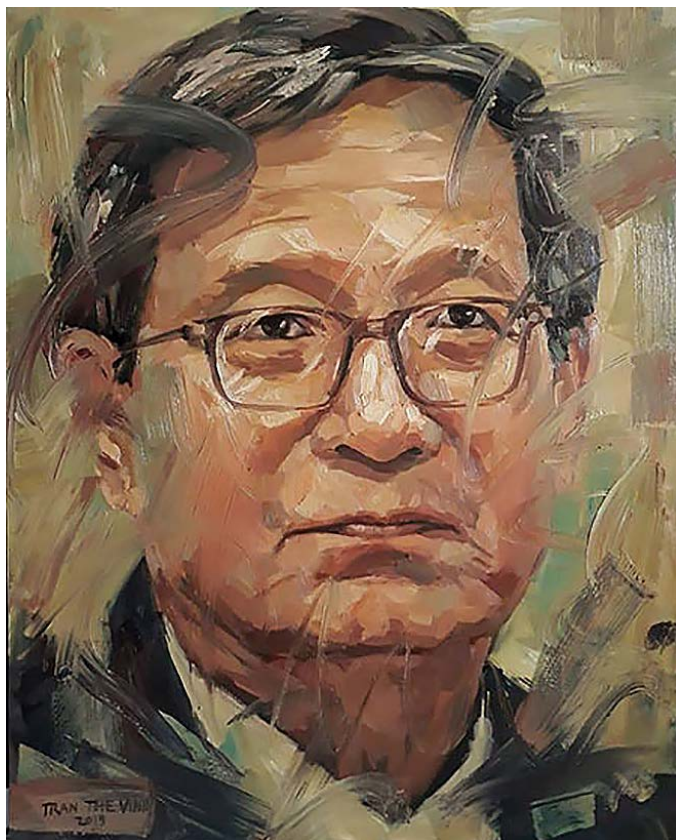
Cõi chiều, đứng lại, khóc như liều:

Có thật là ta đi đã xa?

5 năm trôi qua, bạn bè và văn học trong cũng như ngoài nước còn nhắc tới anh cùng với Thanh Tâm Tuyền và một thời rực rỡ của thi ca. Riêng Nguyễn này và Tô Thùy Yên đã có nhiều liên hệ trong văn chương và cuộc đời. Nhớ những năm đầu tiên bước vào con đường văn học, Tô Thùy Yên, Đinh Cường và Nguyễn cùng đăng thơ ở báo Đời Mới, các bạn đã viết thư cho Nguyễn để rồi khi mình vào Sài Gòn cuối những năm 50 cùng tìm đến với nhau kết nối mỗi

duyên văn lâu dài. Trong dòng biến chuyển của thế cuộc, những năm 60 Nguyễn và Tô Thùy Yên cùng vào lính, mình trước Tô Thùy Yên sau. Để rồi sau đó cùng tái ngộ ở Cục Tâm Lý Chiến. Cuộc chiến diễn biến khốc liệt rồi Cộng Sản chiếm Miền Nam. Không hẹn, mình và Tô Thùy Yên cùng có mặt ở trại tù Cẩm Nhân, Bắc Thái, Thanh Chương Nghệ Tĩnh và Hàm Tân Z30C. Năm 1982 Nguyễn ra tù còn Tô Thùy Yên phải nhiều năm sau. Thế rồi cùng tái ngộ ở Sài Gòn thời đổi chủ chó nhảy bàn độc, thường là họp mặt ở nhà Hà Thượng Nhân gần Nhà Thờ Ba Chuông và nhà Tô Thùy Yên trong xóm Cầu Hang Gò Vấp. Có Nguyễn, Thanh Tâm Tuyền, Tô Thùy Yên, Nguyễn Trung Dũng, Dương Nghiễm Mậu, Cung Trầm Tưởng... chia nhau từng liều thuốc, chén rượu Cây Lý, tách trà Bắc Thái, và chuyện ấm lạnh trong cõi văn chương. Và rồi đi Mỹ. Lại gặp nhau ở San Jose, Minnesota, Houston Texas. Lần gặp ở Houston năm 2017, có Nguyễn Thị Thảo An, Phan Mỹ Hạnh, Thận Nhiên, Đức Phổ, Cái Trọng Ty, Tô Thẩm Huy, Lâm Chương, Ngu Yên & Phụng... Lúc bấy giờ Tô Thùy Yên đã suy yếu, anh nói Muhammad không đi thăm núi được thì các núi đến đây với Muhammad. Thế rồi tháng 6.2019 Tô Thùy Yên bỏ anh em ra đi về nơi mây trắng.

Tô Thùy Yên ơi, 5 năm rồi đó. Nhớ chưa với. Hôm nay, 12 tháng 7, ngày bạn ra đi, tình cờ đọc thấy trên facebook những lời hoài niệm của các tác giả trẻ Hoàng Kim Oanh và Ngô thị Kim Cúc, lòng này càng thêm tưởng nhớ. Xin ghi lại ở đây.

Nhà thơ
Tô Thùy Yên

■ HOÀNG KIM OANH

Thấp tạ cần khôn một vô ích

*Thấp tạ nhân quần một luyến
thương*

Biển Đông đã một ngày xe cát...

Khuất giạt, mơ lai kiếp đã tràng...

TTY - 12.7.2019

Xem lại hình ảnh 5 năm trước, ngày này, cùng anh Nguyễn Minh, Ngô T. Kim Cúc, Nguyễn Trọng Hiệp, và chị Ba Hoàng đi cúng thất 49 ngày thi sĩ Tô Thùy Yên ở Lộc Ninh, Bình Phước.HKO

■ NGÔ THỊ KIM CÚC

*Về một chuyến đi không hoãn
được*

*"Trời rạng. Chuyến đi không
hoãn được.*

*Bài thơ tâm phát dấu chưa xong,
Xin vẫn cài hờ lên cửa tạ". (Thơ tạ)*

Bài thơ cuối trong tập thơ cuối TUYÊN TẬP THƠ (mới in năm 2019) của Tô Thùy Yên chỉ có ba câu.

Một vài câu trong một bài khác (Thấm thoát đời ta), viết cách đây đã 17 năm, vẫn như thể một lời từ biệt sớm.

*"Tôi bây giờ cha mẹ chẳng còn/
Các em tứ tán, bạn thưa vắng...
/......./Thấy trắng sáng quá,
ngủ không đành, /Những mong có
người thức chuyện vẫn, /Mai chia
tay, mang theo phần trắng./Thế
giới những ba ngàn, /Trước giờ
qua được mấy? /Quê nhà nghe nói
có, /Chỉ dấu tìm không ra. /Con
vượn non xa khóc ảo ảnh, /Còn ta
lộn chuyển, nén mà đi... /Sức già,
đến lúc phải bỏ bớt, /Bỏ lại bên
đường cái bóng ta..."*. 7/2002.

Vậy mà đã là thất thứ bảy...

Trong ngôi nhà ở Lộc Ninh, cứ 7 ngày, người con trai- Nguyễn Khôi Hạo- lại cúng thất và đọc

kinh cho cha.

Lần này là bữa cúng lớn nhất- ngày thứ 49, như tập tục xưa nay của người Việt.

Sau trăm ngày, Khôi Hạo sẽ đặt lên bàn thờ bài vị của cha bên cạnh những bài vị cũ của tiên tổ. Gia đình này không thờ ảnh, với niềm tin rằng hãy để người chết thanh thản ra đi thay vì cứ lưu luyến người thân mà bịn rịn mãi cõi trần.

Có khá đông đạo hữu của Khôi Hạo đến đọc kinh và dự lễ phóng sinh 1,100 con chim- số lượng nhiều nhất so với các thất trước- trở lại rừng, thay vì phải vào các nhà hàng quán xá.

Những người bạn từ Sài Gòn mừng chị Thụy Vũ khỏe lên một chút, với cái tuổi ngoài 80 và căn bệnh nan y trong người.

Cô em gái kế anh Tô Thùy Yên- chị Ba Hoàng, cũng đi cùng. Chị vừa sang Mỹ thăm anh trai về, kể một kỷ niệm nhỏ, rằng anh Tô Thùy Yên vui vẻ khoe với hai cô em có món bánh rất ngon của người Mẹ, sẽ mua đãi các em. Anh đã xin chị Bích vợ anh 20 đô (vì anh không có tiền) để mua bánh cho em ăn. Chị Ba bảo chị chê bánh gì còn dở hơn bánh của

người Việt, mà không hiểu sao anh lại có thể khen ngon.

Anh Tô Thùy Yên đã rời nhà đến ở tại một nơi chăm sóc bệnh nhân từ nửa năm trước. Sau khi hai em gái đã trở về Việt Nam, anh tỏ ý muốn về lại nhà nhưng không thể, vì ở nhà không có người chăm. Khi chị Ba Hoàng về Việt Nam được hai tuần, tin anh Hai Tiên- Tô Thùy Yên mất đã đến với chị.

Có vẻ như sau khi gặp gỡ các em, thi sĩ với trái tim quá nặng nhọc một mối đã yên lòng từ biệt thế gian...

Mong sao anh Tô Thùy Yên nghe được những lời kinh cầu của con trai, hưởng được những hồi hướng công đức của con mà về với cõi giới yên bình an lạc như anh vẫn vọng tưởng. Bởi vì cả cuộc đời anh là một chuỗi dài những bất an ray rứt, những thứ đã làm nên một thi sĩ lớn nhưng cũng gặm nhấm, tàn phá trái tim anh không thương tiếc vào những năm tháng cuối đời...NTKC

Tô Thùy Yên ơi, đã 5 năm rồi. Thôi hãy yên nghỉ nơi cõi vĩnh hằng -có Mai Thảo, Thanh Tâm Tuyền, Đinh Cường cùng nhiều bằng hữu khác họp mặt.

TN

Đổ bánh xèo
miền Tây

Ngày mưa đổ **bánh xèo**

ĐÀO T. THANH TUYẾN
(bài và hình) SÀI GÒN, VN

Có câu hỏi tại sao người miền Trung nói “đúc” bánh xèo còn người miền Nam thì “đổ” bánh xèo? Theo ý tôi, “đúc” là do bánh xèo miền Trung có khuôn, còn cái bánh xèo miền Nam “đổ” bằng chảo. Tôi suy từ ngày xưa học môn “Công nghệ kim loại” về phần đúc. Đúc thì phải có khuôn. Cái lò đất 4 khuôn hay 2 khuôn sắt đúc bánh xèo từ khi nhận thức được sự vật tôi đã thấy nó trong góc bếp của má. Và má chẳng học môn Công nghệ kim loại, bà nói theo thói quen vùng miền là “đúc bánh xèo”.

Người miền Nam gọi đổ bánh xèo vì làm bằng chảo. Múc vá bột đổ vào chảo dầu đang nóng tất nhiên nghe “xèo xèo” rồi. Đúng điệu nữa là đổ/đúc bánh xèo vào ngày ngoài trời mưa tí tách hay giông gió tới bời, trong nhà

má ngồi bên bếp lò khói tỏa ấm áp, con cái xúm quanh xuyết xoa, hít hà và “xèo xèo” là âm thanh khó quên mang theo suốt cả cuộc đời.

Tôi tìm trong kho tàng ca dao tục ngữ:

*“Chợ nào vui bằng chợ Gò
Tôm khô, cá, trứng, thịt
bò, thịt heo*

*Thật nhiều bánh ướt
bánh xèo*

*Bánh khô bánh nổ bánh
bèo liên lu”*

Chợ Gò có thể hiểu là Gò Công, tính nhẩm thời gian dễ dàng hiểu được bánh xèo có từ rất lâu đời ở miền Nam.

Tiếp nữa:

*“Thương em thân phận
bánh xèo*

*Tìm em anh vượt cái đèo
Cù Mông”.*

Đèo Cù Mông nằm giữa hai tỉnh Phú Yên và Bình Định thì tôi biết, nhưng tôi chưa hiểu lắm thân phận bánh xèo ở đây là thân phận gì. Một chút phân vân, anh tìm em vượt đèo từ Bình Định vô Phú Yên hay từ Phú Yên ra Bình Định. Bởi ca dao tục ngữ thường ví von nhiều hơn nên hãy khoan so sánh độ ngon của cái bánh xèo hai tỉnh miền Trung này.

Còn nữa: *“Anh đi năm
bảy dặm truông/Anh
cưỡi cô vợ như khuôn
bánh xèo”*, khiến tôi càng chắc chắn đây là cái khuôn bánh xèo ở miền Trung, còn bởi “truông”

Đúc bánh xèo

là phương ngữ Trung Bộ, chỉ con đường băng qua rừng.

Vậy từ “đúc” đến “đổ” cái bánh xèo khác nhau thế nào?

Trước hết là kích thước. Nếu lấy mốc từ Huế, quê hương của cái bánh khoái khi đúc cũng kêu “xèo xèo”, nhưng cái tên có thể từ bếp lò khói tỏa hương bay, còn là trạng thái khoan khoái khi ăn cái bánh ngon...

Cũng đúc bằng khuôn đất hay khuôn sắt nhưng cái bánh khoái ở Huế nhỏ hơn cái bánh xèo từ Quảng Ngãi vô đến Ninh Thuận một chút. Nước

chấm là nước tương được chế biến từ gan heo, thịt nạc băm nhuyễn xào với hành rồi cho tương hột đã xay vào, thêm đậu phộng rang giã, nêm nếm gia vị, cuối cùng cho bột nếp vào khuấy để nước chấm sánh lại. Trong cái bánh khoái, ngoài tôm, thịt còn có trứng đánh tạo viên cho cái bánh tăng thêm độ ngon. Rau sống ăn bánh khoái có rau thơm, cải non, trái vả xắt lát...

Ở Huế còn có cái bánh khoái/xèo cá kinh (thuộc loại cá dià, nhưng con nhỏ hơn). Mùa cá kinh bắt đầu từ tháng 4 đến tháng 7 âm lịch, một món ngon ở làng Chuồn mà

nếu muốn ăn, khách phải mua cá đem tới; đặc biệt con cá không làm mang, móc ruột chỉ rửa sạch rồi đúc bánh xèo. Người dân ở đây cho rằng, ăn ruột cá vị hơi đắng tạo giấc ngủ ngon, còn gọi là “cá ngủ”. Chiên cá trước sau đó mới đổ bột. Sau cùng bỏ giá, hẹ vào chõ chín. Để cái bánh giòn phải cho nhiều dầu. Với con cá to trám gần hết cái bánh nên ăn bánh riêng, cá riêng; vẽ cá chấm nước mắm ớt trước rồi ăn phần bánh sau, chẳng hạn.

Qua đèo Hải Vân, cái tên “khoái” trả lại cho Huế và gọi bánh xèo, cách chế biến hết nhau.

Cái bánh xèo từ Quảng Nam trở vào na ná cách chế biến, tùy theo vùng miền mà nhân bánh thay đổi: tôm, thịt, mực, hến, thịt vịt, nấm, giá...

Tôi ví dụ như cái bánh xèo Nha Trang. Khuôn lò đất hay khuôn sắt đường kính khoảng hơn tấc. Khuôn sắt phải gắn thêm một khúc cây nối vào tay cầm cho khỏi nóng tay. Dù khuôn gì, cái bánh xèo đổ ra không thay đổi trạng thái, vẫn giữ được độ giòn hay mềm tùy ý thích người ăn. Để khuôn lên lò cho thật nóng sau đó thoa một lớp dầu/mỡ. Hồi xưa, người nhà quê lấy cọng lá chuối, cắt vát một đầu dùng để chấm vào dầu/mỡ thoa khuôn bánh. Có người dùng miếng gạc quấn vào đầu đũa chấm thoa khuôn.

Bây giờ nhiều hàng dùng muống mứt dầu cho vào khuôn.

Thoa khuôn, bỏ vài miếng thịt mỡ hay ba chỉ, đảo miếng thịt cho săn ra bớt mỡ, sau đó thêm tôm hay mực, trở mặt cho chín tái rồi mứt và bột đổ vào. Bột chỉ là bột gạo, có thể có chút màu nghệ. Nghiêng khuôn tráng đều, sau đó bỏ giá và hành lá chẻ sợi rồi đập dập. Muốn cái bánh giòn, khoảng hai phút gỡ nắp ra hẳn cho bốc hơi và để bánh chín từ từ. Bánh ngon quyết định ở nhân và nước chấm là nước mắm ớt tỏi. Có nơi ăn bánh xèo cuốn bánh tráng với rau sống chấm nước mắm.

Còn có bánh xèo vỏ là bánh xèo không nhân, cái bánh để nguội hơi dai mềm, ăn chấm xì dầu dầm ớt xiêm rất ngon.

Ở Quy Nhơn có bánh xèo tôm nhảy là tôm còn búng tanh tách. Những con tôm (đã xào chín) xếp tròn xung quanh, chính giữa bỏ giá, hẹ.

Vào Phan Thiết tôi mới biết có một loại khuôn đúc bánh xèo còn nhỏ hơn cái bánh xèo Nha Trang, đường kính khoảng 1 tấc, trông rất... cảnh vẽ. Cái bánh giòn rụm, cũng tôm, thịt ăn rất ngon.

Đến Sài Gòn và xuống miền Tây, cái bánh xèo chảo kích thước lớn, nhân bánh phong phú ngoài tôm thịt còn có đậu xanh (đãi vỏ, ngâm qua

đêm rồi hấp chín). Rau ăn bánh xèo Sài Gòn là cải bẹ xanh, xà lách, rau thơm...

Thử xem người miền Tây làm bánh xèo công phu thế nào.

Đầu tiên là pha bột.

Củ nghệ xắt lát rồi bỏ vào cối giã. Nấu nước cốt dừa, nêm nếm muối đường, hạt nêm rồi bỏ nghệ đã giã nhuyễn vào nấu sôi cho ra màu, để nguội rồi lọc qua rây. Bột bánh xèo (thêm ít bột chiên giòn) pha với nước giã dừa rồi cho nước cốt dừa vừa nấu vào, chế thêm lon bia cho bánh thơm, giòn sau đó cho trứng gà/vịt đã đánh vào khuấy đều, cuối cùng bỏ thêm hành lá xắt nhuyễn vào bột khuấy lần nữa. Có người còn thêm

bột đậu xanh xay nhuyễn và lòng trắng trứng, mục đích để cái bánh béo, giòn xốp ...

Nhưn bánh gồm có hai phần: Nhưn tôm thịt và nhưn rau. Tôm thịt ướp gia vị xào chín sơ và nhưn rau gồm có củ sắn, cà rốt xắt sợi xào chung với giá hẹ; mùa nước nổi đổ bánh xèo với bông điên điển... Lại có nơi thay củ sắn bằng củ hủ dừa là phần non tươi mềm ở đợt cây dừa, cũng xắt sợi xào, điểm xuyết ít cà rốt.

Tráng chảo qua mỡ rồi đổ mỡ này vào tô có sẵn mấy cục mỡ to (để thoa chảo). Gấp cục mỡ di một vòng khắp chảo xong đổ bột vào tráng mỏng đều. Cái bánh đầu thử khuôn, lửa, bột vừa chưa... Cái bánh

thứ hai mới bỏ nhưn. Chờ bánh chín giòn gấp đôi lại, cái bánh trông hấp dẫn với phần bột mỏng giòn, phần có nhưn thì cộm, rộm... Rau ăn bánh xèo cây nhà lá vườn: đợt xoài non, lá cóc, lá cách, lá cát lồi, kèo nèo, lá lốt, đinh lăng, rau thơm, cải, xà lách...

Lấy lá rau cuốn bánh xèo, chấm nước mắm ớt tỏi có đồ chua (đu đủ, củ cải, cà rốt bào sợi).

Dòng dài trên giấy chỉ là lý thuyết. Bây giờ bánh xèo là món rất dễ làm cho cả nhà ăn vào ngày nghỉ, không lịch kịch như má tôi ngày xưa: ngâm gạo qua đêm, xay bột, nhóm lò...

Bột bánh xèo bán sẵn, pha liều lượng theo hướng dẫn. Tôi chẳng quan tâm bánh xèo miền Trung hay miền Tây khi tôi làm theo kiểu Nha Trang nhưng lại đổ bằng chảo, miễn sao nghe “xèo xèo” là được!

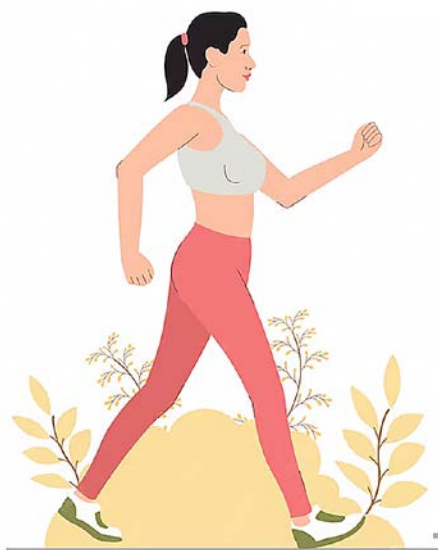
Vào ngày mưa lười đi chợ, sẵn còn bịch bột bánh xèo, tôi vét hết trong tủ lạnh: thịt ba chỉ, thịt xay, tôm, mực, cà rốt, su su, hành lá... Tôi làm nhân không theo một công thức chuẩn nào nhưng cái bánh vẫn giòn, ngon...

ĐTTT

Bánh khoai Huế

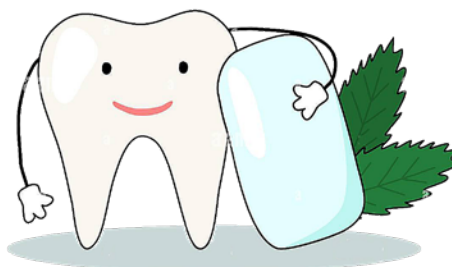
Vài thắc mắc

Lượng đường trong máu của tôi hơi cao. Có đáng lo ngại không?

Nếu bác sĩ nói rằng bạn bị tiền tiểu đường (prediabetes), thì việc cảm thấy lo lắng là điều tự nhiên. Tin đáng mừng là thực hiện những thay đổi nhỏ trong lối sống - và giảm cân nếu cần - có thể ngăn ngừa hoặc trì hoãn sự khởi phát của bệnh tiểu đường.

Gợi ý của một chuyên gia: Hãy dùng một nửa đĩa rau không chứa tinh bột, 1/4 ngũ cốc nguyên hạt và 1/4 protein nạc như thịt gà hoặc cá không da, cùng với một khẩu phần chất béo lành mạnh. Dành tối thiểu 30 phút tập thể dục, chẳng hạn như đi bộ, 5 lần một tuần, cộng với rèn luyện sức mạnh.

Được biết có một thứ bệnh đau bụng đang hoành hành. Có thể tránh được không?

Norovirus, gây nôn mửa và tiêu chảy, đang lây lan dễ dàng khi ta tiếp xúc với người bị nhiễm bệnh, bề mặt họ chạm vào, hoặc thực phẩm họ đã tiếp xúc.

Cách bảo vệ tốt nhất là thường xuyên rửa tay bằng xà bông và nước nóng sau khi đi vệ sinh và trước khi chạm vào thực phẩm, nấu nướng hoặc ăn thức ăn, cũng như uống thuốc hoặc cho người khác uống thuốc. Trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa Dịch bệnh cho biết chất khử trùng tay không hiệu quả đối với loại virus này.

Nhai kẹo cao su không đường có hại cho răng không?

Không, mà nó còn có thể ngăn ngừa sâu răng. Nhai kẹo cao su kích thích sản xuất nước bọt, có thể giúp trung hòa acid gây hại cho men răng do vi khuẩn tạo ra nơi mouth plaque (mảng bám trong miệng). Khi nói đến các thành phần cụ thể, trong một phân tích của 21 nghiên cứu về kẹo cao su không đường, thì thấy các loại có đường xylitol làm giảm mức độ vi khuẩn gây sâu răng *Streptococcus mutans*, còn kẹo cao su có erythritol thì không giảm. Một nghiên cứu khác cho thấy kẹo cao su không đường có xylitol cũng làm giảm mảng bám răng, trong khi kẹo có sorbitol thì không.

Thuyền vừa đậu bến!

NAM LỘC
ORANGE COUNTY, CA

Vào ngày 25 tháng Sáu, 2024 vừa qua, anh Huỳnh Văn Duyên, một thuyền nhân tỵ nạn của trại Sikiew đã vừa đặt chân đến thành phố Escondido, California sau 35 năm, 2 tháng nổi trôi ở khắp mọi nơi. Anh Duyên đã dùng thuyền vượt biển đến Thái Lan vào tháng Tư, 1989, nhưng chỉ hơn 4 năm sau, vào tháng 9, 1994 anh đã bị cưỡng bức hồi hương. Mãi cho đến tháng Tư, 2013 anh mới vượt biên trở lại Thái Lan và được Cao Ủy Tỵ Nạn cấp quy chế. Do sự vận động và bảo trợ của các thân hữu

ở Hoa Kỳ, anh Duyên đã được chính phủ Mỹ phỏng vấn và chấp thuận hồ sơ định cư qua cơ quan thiện nguyện USCC.

Đây có thể xem là một trong số những cựu thuyền nhân tỵ nạn tại Thái Lan đầu tiên được chính phủ Hoa Kỳ nhận cho định cư sau gần 20 năm, kể từ 2005, thời điểm mà hơn 2000 thuyền nhân VN tại Phi Luật Tân được nhập cảnh Hoa Kỳ theo diện tỵ nạn. Sự kiện này đã làm cho mọi người cảm thấy phấn khởi và hy vọng nhiều đồng bào tỵ nạn tại Thái Lan đang được đồng hương bảo trợ qua diện Welcome Corps sẽ có cơ hội đặt chân đến bến bờ tự do vào một ngày không xa.

Trong lúc đó thì vào ngày 11 tháng 7, 2024, gia đình của một cựu thuyền nhân khác, cũng từng sống ở trại Sikiew là anh Đào Bá Lê, gồm 4 người cũng đã đặt chân đến thành phố Toronto, Canada, qua sự bảo trợ của tổ chức VOICE Canada cùng quý vị ân nhân đã ký giấy theo diện “Bảo Lãnh Tư Nhân” (Private Sponsorship).

Theo lời kể của anh Đào Bá Lê thì cuộc hành trình tìm tự do của gia đình anh chỉ thua anh Huỳnh Văn Duyên khoảng 8 tháng. Anh Lê vượt biển đến Thái Lan ngày 24 tháng Giêng, 1990, tức là đúng 34 năm 6 tháng mới đặt chân được đến bến tự do. Sau khi bị cưỡng bức về VN vào tháng 9, năm 1996, anh Lê đã vất vưởng sống khắp các vùng kinh tế mới, và bị trừ dập bởi lý do là đã không thuộc thành phần tỵ nguyện hồi

Anh Huỳnh Văn Duyên vừa đặt chân đến bến tự do

Gia đình anh Đào Bá Lê được tiếp đón tại phi trường Toronto

hương. Lòng căm thù Cộng Sản càng ngày càng dâng cao khiến anh đã âm thầm tham gia vào các hoạt động chính trị, đấu tranh cho tự do, dân chủ ở quê nhà. Từ các nhóm Bạch Đằng Giang cho đến tổ chức của Hòa Thượng Thích Không Tánh, bác sĩ Phan Minh Hiển (ở Pháp) v.v.

Từ trong nước, anh Lê cũng không ngần ngại, trả lời các cuộc phỏng vấn của nhiều cơ quan truyền thông tại hải ngoại, và cũng vì lý do đó nên anh đã bị cơ quan an ninh theo dõi và liên tục điều tra. Tuy nhiên điều đó cũng không làm anh sợ hãi, bằng cố là vào năm 2015 anh đã đứng lên thành lập một nhóm xã hội dân sự, lấy tên là “Hội Thuyền Nhân” để tiếp tục hoạt động. Cùng lúc đó tham gia vào nhóm “Giải thưởng Trần Văn Bá” do ông Nguyễn Ngọc Bách, chủ tịch hội sinh viên VN tại Pháp khởi xướng, đồng thời có mặt trong các cuộc biểu tình của Dân Oan, cũng như phản đối công ty Formosa tại VN. Tất

Thứ Năm, 14/11/2019

Về Báo Nhân Dân - English - 中文 - Français - Русский язык - Español - Thời Nay - ND Cuối Tuần - ND Hằng Tháng - Hà Nội - TP Hồ Chí Minh - Quảng cáo

Nhân Dân ĐIỆN TỬ

CƠ QUAN TRUNG ƯƠNG CỦA ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM
TIẾNG NÓI CỦA ĐẢNG, NHÀ NƯỚC VÀ NHÂN DÂN VIỆT NAM

Tin tức - Sự kiện Xã luận Xem thêm ▾

Trang chủ / Chính trị / Bình luận - Phê phán

"Tái định cư người tị nạn" hay chiêu trò trục lợi của những kẻ buôn người?

Thứ Ba, 12/11/2019, 02:35:12

Nhiều năm qua, dưới chiêu bài "tái định cư người tị nạn", tổ chức VOICE đã lợi dụng kiều bào Việt Nam ở nước ngoài, nhất là các nhóm người định cư bất hợp

Báo Nhân Dân, đài VTV, công cụ tuyên truyền của đảng CSVN

cả những hoạt động kể trên đã khiến anh Đào Bá Lê được Cao Ủy Tỵ Nạn LHO cấp quy chế chỉ trong vòng vài tháng sau khi đặt chân đến Thái Lan lánh nạn vào năm 2017, và sau đó được Bộ Di Trú Canada cứu xét chấp thuận cấp chiếu khán nhập cảnh theo diện tỵ nạn.

Gia đình anh Lê đã được VOICE Canada và thân hữu là những thuyền nhân qua trước tiếp đón rất nồng nhiệt. Nơi ăn, chốn ở đã được chuẩn bị sẵn sàng, các thiện nguyện viên mỗi người một tay lo lắng giường chiếu, bàn ghế, tủ lạnh, bếp núc và cả thức ăn đầy đủ cho gia đình anh Lê. Như thường lệ, những người đi trước luôn dang tay giúp đỡ những gia đình đến sau. Chúc hai anh Duyên, Lê gặp nhiều may mắn và thành công, sớm hội nhập trong cuộc sống mới để trở thành những công dân hữu dụng trên quê hương thứ hai.

NL
JULY 16, 2024

VÉ ĐI VIỆT NAM

TUẦN LỄ TỪ

25-07-2024 - 31-07-2024

TÊN HÃNG	STOP	TẠI	GIÁ TIỀN
AMERICAN AIRLINES	1	HND	\$1.301
JAPAN AIRLINES	2	SFO, NRT	\$1.448
CHINA AIRLINES	2	LAX, TPE	\$1.501
AMERICAN/JAPAN	2	SAN, NRT	\$1.546
KOREAN AIR	1	ICN	\$1.564
SPIRIT AIRLINES	2	LAX, TPE	\$1.664
VIETNAM/SPIRIT	2	LAX, TPE	\$1.664
CATHAY PACIFIC	2	LAX, HKG	\$1.720
EVA AIR	2	LAX, TPE	\$1.761

*Giá vé thay đổi trong ngày
*Mỗi tiểu bang có giá khác nhau

TỈ GIÁ HỐI ĐOẠI

NGOẠI TỆ	VIỆT NAM
ĐÔ LA MỸ	\$25,128 VN ĐỒNG
EURO	\$26,883 VN ĐỒNG
ĐÔ LA CANADA	\$18,019 VN ĐỒNG
ĐÔ LA ÚC	\$16,547 VN ĐỒNG
YEN NHẬT	\$156.15 VN ĐỒNG
TIỀN US	NGOẠI TỆ
1USD	157,349 YEN NHẬT
	0.91846 EURO
	0.77384 BẢNG ANH
	1.37238 CANADA
	0.88844 THỤY SĨ

Ngày nay trong lịch sử

26/7/1972

Ngày 26 tháng 7 năm 1972, Quân lực VNCH dựng cờ trên cổ thành Quảng Trị.

VÀI CON SỐ VỀ TRẬN TÁI CHIẾM CỔ THÀNH

- Trận đánh kéo dài 81 ngày kể từ khi quân CSBV chiếm vào ngày 1-5-1972
- CSBV tổn thất nặng nề, nhưng đây cũng là trận làm hao-tổn nhiều xương máu nhất trong Quân-sử QLVNCH
- Lực lượng Cộng quân khoảng 30,000 đến 40,000 quân từ 3 Sư Đoàn 304, 308 và 325C.
- 12:45 trưa ngày 16 tháng 9, lá cờ Việt Nam Cộng Hòa phất phới tung bay trên Tây môn cổ thành, chấm dứt 138 ngày lọt vào tay CSBV.

Quân đội VNCH tái chiếm cổ thành Quảng Trị

27/7/1987

Ngày 27 tháng 7 năm 1987, các nhà thám hiểm đã vớt những hiện vật đầu tiên của con tàu Titanic. Năm 1985, một đoàn thám hiểm phối hợp giữa Pháp và Mỹ do Jean-Louis Michel của IFREMER và Robert Ballard của Viện Hải dương học Woods Hole đã xác định được vị trí xác tàu Titanic dưới đáy đại dương.

Chiếc ống dòm là một trong hơn 5,500 hiện vật được vớt lên từ tàu Titanic. Chiếc ống dòm này trị giá nhiều triệu đô la do tính chất lịch sử của nó.

LỜI GIỚI THIỆU: Những phát biểu của những người lãnh đạo, đôi khi được xem là chân lý, lời vàng thước ngọc. TT Nguyễn Văn Thiệu nổi tiếng với câu “Đừng nghe những gì CS nói, mà hãy nhìn những gì CS làm”. Lãnh đạo CSVN cũng phát biểu rất nhiều, được dân mạng xem như “thước đo” về khả năng của họ. Mời bạn theo dõi chọn lọc của Bánh Bèo...

Lúc sinh thời, ông Tổng bí thư luôn răn đe cán bộ, mà thực ra họ chính là sản phẩm mà chế độ hì hục nhào nặn ra:

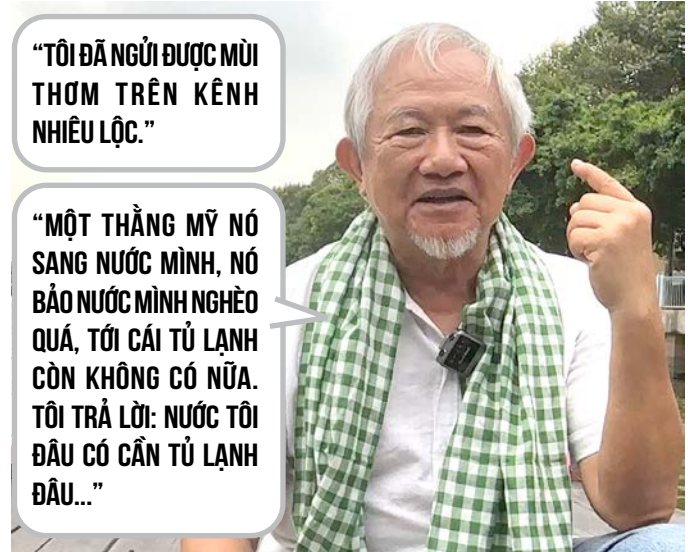
Nguyễn Phú Trọng
Cố Tổng Bí thư CSVN

Đừng nghe những gì Cộng sản nói, hãy nhìn những gì Cộng sản làm:

Lương Cường
Thường trực Ban Bí thư Trung ương Đảng CSVN

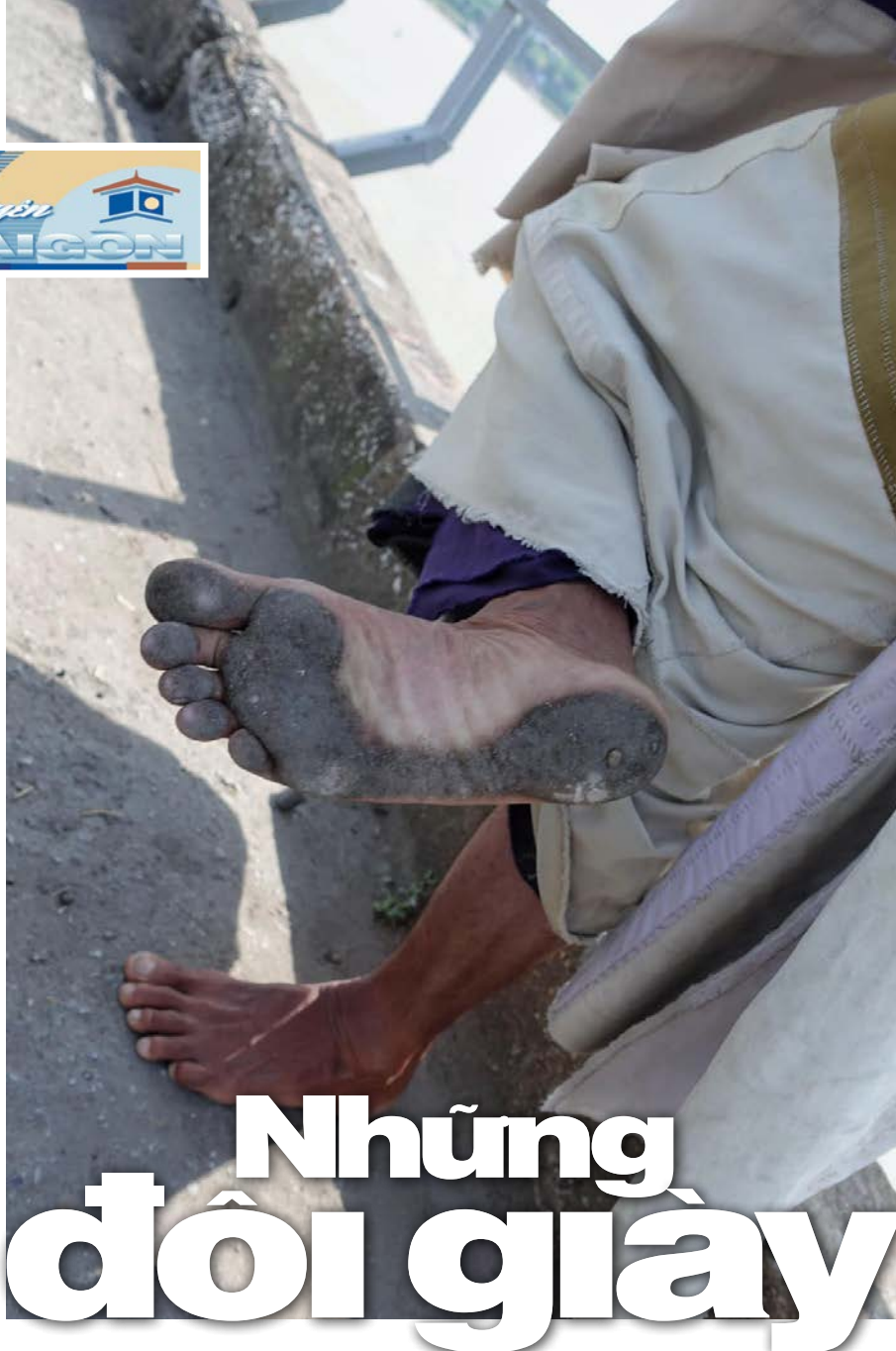
Giáo sư Phan Văn Trường, tuy định cư ở nước ngoài nhưng ông vẫn giảng dạy tại các Đại học ở TP.HCM. Có lẽ vì vậy, ông luôn cố gắng lấy lòng chính phủ CSVN bằng những phát biểu khó tin. Ví dụ, Kênh Nhiều Lọc đầu được cải tạo nhiều năm nhưng vẫn nổi tiếng là dòng kênh chết, hôi thối nổi tiếng, nhưng:

Lúc chọn quan chức thì CSVN bầu lên bầu xuống, đại hội tới đại hội lui, căng thẳng tới mức quên luôn quyền lợi của người dân trong việc bầu chọn “đẩy tở”. Vậy mà khi chọn xong rồi, mỗi năm có sương sương vài ngàn đảng viên CSVN vào tù, họ bào chữa:

Nguyễn Trọng Nghĩa
Trưởng Ban Tuyên giáo Trung ương Đảng CSVN

Những đôi giày

Cách đây 2 hôm, tôi đi gặp khách hàng ở cửa hàng phun xăm. Sau khi cởi giày ra (chân còn mang vớ) đi được hai bước thì tôi đập phải một cây kim dài khoảng 3cm.

DU UYÊN
SAIGON, VN

Rất may, cây kim chưa đâm sâu vào chân tôi. Chủ nhà xin lỗi rất nhiều, giải thích đó là kim xăm nhưng còn mới, cây kim đó chưa “vấy máu” ai. Nghĩa là, ngoài bị thương và có thể bị nhiễm trùng ra, tôi sẽ

không bị bệnh truyền nhiễm nào từ người khác. Sau đó, chủ nhà khuyên tôi hãy mang giày vào tiệm của họ (dầu trước cửa tiệm có bảng cảnh báo: Xin để giày dép bên ngoài.) Một nhà thiết kế nội thất chuyên trang trí nhà cho người giàu

ở Việt Nam từng nhận nhiều chỉ trích từ dư luận vì tuyên bố: “Nếu ai mà mời Thái Công về nhà mà bắt phải cởi giày thì Thái Công sẽ đứng dậy đi về.” Có lẽ, ông ta cũng từng đập “chướng ngại vật” như tôi chẳng?

1. Đôi giày đức tin

Từ xa xưa, con người đã biết bảo vệ đôi chân khỏi môi trường bên ngoài, điều này được những tài liệu về các nền văn minh cổ chứng minh. Trong Kinh Thánh, giày cũng thường hay xuất hiện. Trong văn hóa dân gian của nhiều dân tộc khác nhau như những truyện cổ tích Đôi giày bảy dặm, Chú Mèo đi-hia, Lọ Lem... cũng có giày hiện diện. Cách đây hơn 2,400 năm, Đức Phật cũng được tả là từ bỏ ngôi cao, xiêm y, đi chân trần khát thực - chi tiết chân trần được liệt kê, nghĩa là từ thời đó, người ta đã có... dép, giày. Theo google, nếu bây giờ người ta ném hoa cô dâu sau khi cưới cho quan khách thì hồi xưa có nhiều nơi, người ta ném giày ngày cưới như một cách trao may mắn, lời chúc phúc cho người nhận (có lẽ do giày ngày xưa gọn nhẹ, không có gót nhựa gót

sắt như bây giờ). Ban đầu, giày chỉ đơn giản là miếng cỏ bện lại hoặc miếng da sống được gắn vào chân. Dần dần, việc làm giày dép được nghiên cứu kỹ hơn, và tới thời hiện tại, đó là một nền công nghiệp khổng lồ, cộng với lượng rác thải kinh khủng...

Do sự lệ thuộc của đôi bàn chân con người với giày dép đã quá lâu, nhất là ở nơi khí hậu nóng nẩy như Việt Nam, nên việc ai đó đi chân không mỗi ngày trên đường nhựa, ổ gà, ổ voi... là điều rất khó làm, đó là một trong nhiều lý do khiến sư Minh Tuệ trở thành “hot news” ở trên mạng lẫn ngoài đời từ khi ông bị lực lượng truyền thông mạng nhắm tới. Rất may, trong vòng bạn bè trên mạng xã hội của tôi có một người đã gặp và viết về sư Minh Tuệ từ 2022, khi hào quang mạng xã hội chưa chiếu lên ông, làm chấy bước đường tu tập của sư Minh Tuệ. Quả tình, tôi là người đa nghi, từng không tin bất kỳ “hiện tượng xã hội” nào được thổi phồng bởi truyền thông nếu tôi không tận mắt kiểm chứng. Nhờ bài viết và những hình ảnh từ 2022 này mà tôi biết được ông đã thật sự đi chân không từ Nam chí Bắc suốt nhiều năm, không phải chỉ là chiêu trò truyền giáo hoặc thu hút dư luận thường thấy ở Việt Nam. Cụ thể, 2022, Facebooker

Thịnh Nguyễn viết:

“Duyên. Gặp một thầy chùa đi bộ từ Nha Trang lên phía Bắc, ra đến Hà Nội thầy đi hết 1 tháng rưỡi. Hôm nay gặp khi thầy từ Lạng sơn về tới Cầu Long Biên, trên đường thầy tới quốc lộ 1 để đi về Nha Trang lại. Hành trang của thầy là cái miệng luôn cười, là đôi chân trần mòn sạm (trong hình), thầy có một cái bình bát chế từ lõi nồi cơm điện, kim chỉ và mấy miếng vải bố nhặt được để khi nghỉ đắp thêm vào y phục, mỗi ngày một bữa cơm chay của người dân biếu tặng, thầy không nhận tiền và cũng không lấy nhiều hơn một suất ăn.

Tôi thấy ngủ ở nghĩa địa hoặc những căn nhà bỏ hoang. Cái áo của thầy đủ dày để không bị lạnh. Thầy có Phật danh là Minh Tuệ, trước đây là một cán bộ địa chính, vì một lẽ duyên nào đó thầy xuất gia năm 36 tuổi bây giờ thầy 42 tuổi. Thầy phát nguyện đi bộ không dùng tiền để hiểu đời hiểu mình, để cho mình trần trụi trước sân si, thực hành thoát khổ, muốn ra khỏi luân hồi. Lâu rồi mới có duyên gặp một vị thầy chùa mà mình muốn quý xuống đánh lễ, thầy nhỏ thó nhưng uy nghi, có lẽ cái uy nghi của thầy xuất phát từ sự nghiêm túc thực hành giới luật.

Thầy không còn kết nối với những mối quan hệ với quyền lực và tiền bạc. Giữ được điều này vô cùng khó, khi phần lớn phật tử ngày nay đều nể phục các sư sãi hữu chùa to, có ô tô đồng hồ đẹp... Minh có hẹn 2 tháng nữa sẽ vào núi Sạn tìm thầy để hỏi về hành trình này. Lúc chia tay mình hơi quê khi lại gọi với lại. “Hay thầy lấy số điện thoại của con, khi nào gặp nguy hiểm hay khó khăn thì gọi một tiếng”. Thầy chỉ cười. Ngu thật, thầy đã phát nguyện đi bộ để chấp nhận cái khổ, để không ràng buộc mà mình còn hỏi vợ va vợ vắn. Ha ha, nhưng bệnh của mình là lo lắng thôi. Đấy cứ bám thế mới không thoát khổ được.” - Hết trích.

Cái gì đã bảo vệ đôi chân ấy trước những con đường đầy sỏi đá, nhựa đường, ổ voi, ổ gà, đinh, rác...? Có lẽ, đó là một đôi giày vô hình, mang tên là Đức tin?

2. Chiếc giày bản lĩnh

Thành ngữ nước ngoài có câu “All that glitters is not gold” (không phải cái gì lấp lánh cũng là vàng), vì vậy, tôi ngày càng ghét cuộc sống này, bởi ai cũng muốn lấp lánh, thứ lấp lánh đầy giả tạo. Và cái lấp lánh đó thường che đậy bên trong thói rửa mặt nát. Tôi càng ghét chính trị, ghét các chính

trị gia trên toàn thế giới, cho dầu có ghét những lãnh tụ độc tài nhiều hơn một chút. Vì nghe đồn, ít ai làm chính trị mà chịu nổi thật, hoặc làm thật mấy cái họ nói, họ hứa. Bởi vậy, dầu người ta tôn thờ ai đó, tôi có thích cũng không dám thích nhiều, sợ một bị “hớ”.

Ví dụ, dầu bạn bè tôi có nhiều người mê ông Donald Trump, cũng có nhiều người ghét cay ghét đắng. Riêng trong mắt tôi, bạn bè tôi dễ thương hơn Donald Trump nhiều, vì họ là bạn bè tôi, dầu họ thích hay ghét Trump (với điều kiện là họ không quá khích khi chửi nhau). Donald Trump theo tôi thấy, ông là một người đàn ông hóm hỉnh, khỏe mạnh so với tuổi tác và là một chính trị gia nổi bật. Như cháu gái ông - Kai

Trump nói hồi 17-7: “Đối với tôi, ông chỉ là người ông nội bình thường. Ông lên bố mẹ cho chúng tôi ăn kẹo, uống soda. Ông luôn hỏi tình hình học hành ở trường của chúng tôi như thế nào. Khi biết chúng tôi đạt điểm cao, ông Trump còn in ra để khoe với bạn bè...”

Nhưng, sau sự kiện ông Trump bị ám sát hụt vào chiều 13-7 khi tham gia cuộc mít tinh ở thành phố Butler thuộc tiểu bang Pennsylvania (Mỹ), tôi cảm thấy rất phục ông Trump, thích tính cách của ông hơi nhiều. Trong mắt tôi, ông đúng là một ông “già gân” rất bản lĩnh.

Thứ tôi thích thú không phải là khoảnh khắc và hình ảnh ông Trump dùng tay gạt vòng vây của các đặc vụ để nhìn

thấy khán giả và giờ nắm đấm lên hô lớn: “Fight! Fight! Fight!” - “Chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu.” Mà là cách ông “đòi giày” một cách rất bản năng giữa lúc hỗn loạn, sau khi bị ám sát vài chục giây.

Khi những tiếng súng của nghi phạm Thomas Matthew Crooks vang lên tại vận động tranh cử tại Butler, tiểu bang Pennsylvania ngày 13-7, các mật vụ nhào lên sân khấu, xô cụt Tổng thống Donald Trump nằm sát xuống sàn rồi tạo thành một “bức tường người” bao quanh ông. Do hỗn loạn, ông Trump bị tuột mất một chiếc giày. Khi tay súng đã bị hạ, các mật vụ đỡ ông Trump dậy và hồi thúc ông rời khỏi sân khấu, di chuyển đến xe bọc thép đậu bên cạnh. Họ muốn đưa ông

đến nơi an toàn càng nhanh càng tốt, nhưng có vẻ ông Trump không vội chút nào. Phản ứng đầu tiên của cựu Tổng thống là đòi lại chiếc giày bị tuột. Ông liền tiếp lập lại lần thứ tư chỉ trong 9 giây:

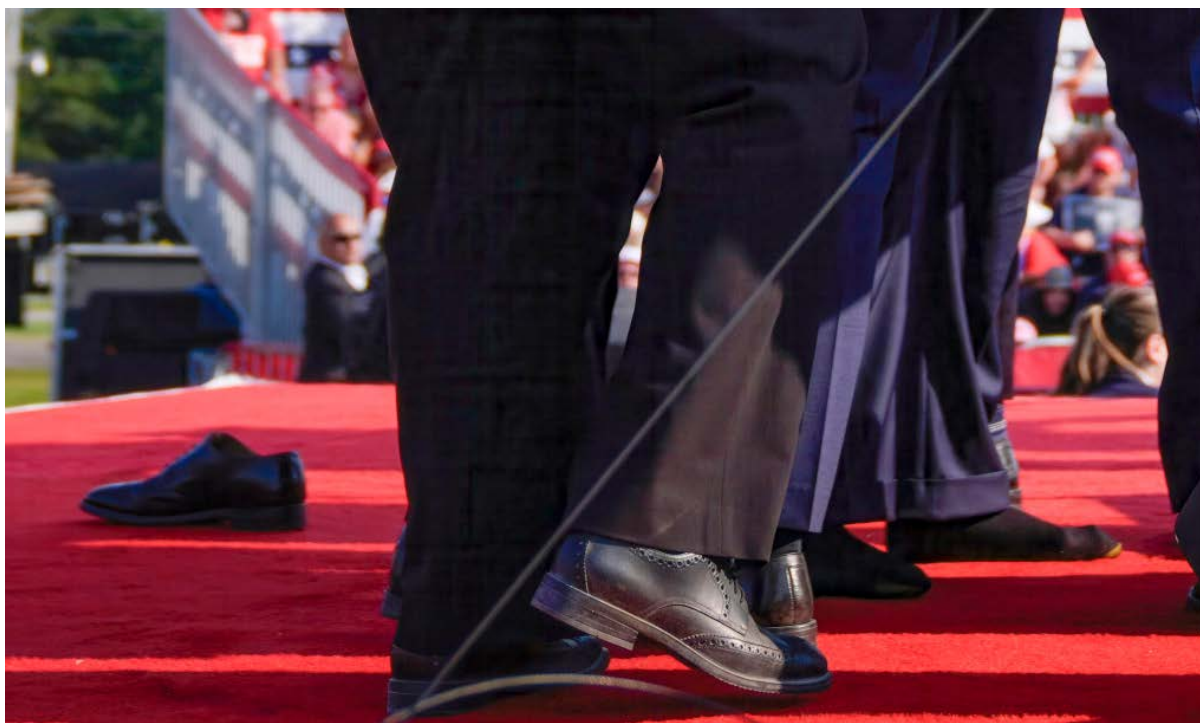
“Để tôi mang giày đã”.

Tuy nhiên, ông Trump dầu thắng trong lòng giới mộ điệu nhưng thua trong công cuộc “đòi giày”. Sau hiệu lệnh, các mật vụ cùng đưa ông Trump về xe bọc thép, bỏ rơi lại trên sân khấu một chiếc giày kiểu Oxford màu đen đang nhìn theo chân chủ nhân một cách trách móc.

Thói quen cũng không bằng bản năng sinh tồn. Với người bị hoảng loạn thì biến khỏi nơi đó là ưu tiên hàng đầu khi thấy máu và biết bị ám sát

Chiếc giày bị tuột khi ông Trump được mật vụ hộ tống rời sân khấu sau vụ ám sát hụt

- NGUỒN ẢNH: AP

hụt. Nhưng bản năng của ông Trump lúc này lại là “chiến đấu” và đòi giày”, cũng có thể nói bản năng của ông coi trọng danh dự và sự quyết tâm hơn mạng sống. Nói thiệt, là tôi, giữa tình cảnh đó, dầu can đảm và không sợ chết cỡ nào cũng hồn bay phách lạc, tim đập chân run, và chạy nhanh cho kịp, hoặc đứng hình vài phút chứ không tự suy nghĩ và “làm càn” (nhiều người nhận xét) được như ông Trump.

Không những ông Trump, người dân Mỹ ở ngay tại hiện trường - những cử tri ủng hộ Đảng Cộng Hòa cũng quá đáng nề. Họ không bỏ chạy tán loạn, giẫm đạp lên nhau mất hết giày dép... mà đa số ở yên

Nơi lạnh nhất không phải là xứ sở tuyết, nơi lạnh nhất là lòng người - NGUỒN ẢNH: GOOGLE

tại chỗ, nhìn ông Trump không rời, vỗ tay, hô rân “Nước Mỹ! Nước Mỹ!”...

Ở xa vạn dặm trùng dương, nhìn cảnh đó qua các video của những hãng thông tấn thế giới, tôi cũng cảm thấy khoái khoái. Bản thân tôi là người trẻ, vẫn mong nguyên thủ các quốc gia đều là người trẻ tuổi, còn hùng hực ý chí xông pha chiến đấu chứ không phải những cáo già lão luyện và thận trọng với hai chữ “đại cuộc”. Nhưng nếu tôi mà có quốc tịch người Mỹ bây chừ, tôi sẽ đi bầu cho “ông nội bình thường” của Kai Trump kỳ này! Chiếc giày của ông đã thuyết phục tôi.

DU

NGÀY 20-7-2024

Trương Anh Vũ

Bà xã tôi tính thì “nguội” mà lại thích tin nóng, tuần nào lấy báo Trẻ bà cũng giành xem mấy mục dài thông lòng “Ghi Nhận Trong Tuần”, “Sổ Tay Thường Dân”, rồi đến văn chương “Bên Tách Cà Phê”.... chờ sốt ruột, có khi hai vợ chồng giành nhau tờ báo như mấy đứa nhỏ giành đồ chơi. Có dạo, hai vợ chồng tôi lấy 2 tờ, mỗi người một tờ, nhưng thấy “guilty”, khi có lần người bạn thân vẫn không lấy được báo...

Tôi thích đọc mấy mục ngắn ngắn trước, trong đó có “Trang Thư Tín”, trang này ngắn ngủn và hầu như chẳng có thông tin gì mới, nhưng không hiểu sao tôi luôn xem đầu tiên. Kỳ này chữ thì nhỏ xíu, dính với nhau, đeo kiếng đọc vẫn khó, coi bộ chữ nhỏ hơn cả chữ in trên chai thuốc nhỏ mắt của tôi. Nghe nói dạo này giá giấy lên giá nên nhà báo tiết kiệm phải không ạ?

Bạn kể chuyện thật là hài hước. Đúng vậy bạn, hiện nay thì vật giá lên đều, không riêng gì giá giấy. Tuy nhiên, chữ nhỏ là do lỗi kỹ thuật của người phụ trách mục chứ không liên quan gì đến giá cả. Cảm ơn góp ý của bạn. Chúng tôi chân thành xin lỗi bạn và toàn thể

độc giả về sơ sót này và sẽ điều chỉnh ngay trong số tới.

NGÀY 22-7-2024

Đức Dực

Trận chung kết Euro hay. Tây Ban Nha thắng một cách xứng đáng và đẹp mắt. Trên báo Trẻ có bài “Mùa vui vừa khép lại” cũng nói về sự kiện nóng bỏng này, nhưng tôi không mấy đồng tình với tác giả khi “bình” rằng “...trọng tài Anthony đến từ xứ sở sương mù và các cộng sự đã gây ra phần nộ trong dư luận vì không cho Đức hưởng trái phạt đền sau khi bóng trúng tay tuyển thủ Marc Cucurella...”.

Tôi mê đá banh từ hồi.. mới sinh lặn, càng ngày tôi càng thấy các cầu thủ chơi bóng một cách dơ bẩn và xấu xí khi những trò lẩn lộn, giả bộ trúng thương không có “tinh thần mã thượng” tí nào. Tôi nghĩ trọng tài Anthony đã đúng, bóng chạm tay vô tình khác với cố ý. Vẫn có một số trọng tài máy móc cho là bóng chạm tay là phạm lỗi thì tôi tin rằng mấy ông ấy không đủ tư cách để cầm còi trận đá banh cấp phường chứ đừng nói đến giải quốc tế. (bài “Giải túc cầu châu Âu: Mùa vui vừa khép lại” của tác giả Tám Vạn đã đăng tại: <https://baotreonline.com/van-hoc/tap-ghi/giai-tuc-cau-au-chau-2024-mua-vui-vua-khep-lai.baotre>)

Bạn đọc có thân nhân trong và ngoài nước Mỹ muốn nhận báo Trẻ FREE hàng tuần (bản PDF), đầy đủ bài vở. Xin email đến:

baotrehaingoi@gmail.com

(trừ những vùng bạn có thể lấy được báo in của Trẻ đang phát hành tại TX, FL, GA)

Suy Đi Ngẫm Lại

Năm tháng dạy chúng ta kiên nhẫn đầu thời gian của chúng ta đang khô cạn. Điều lạ là khả năng chờ đợi của chúng ta mỗi ngày lại tăng lên.

ELIZABETH TAYLOR

Trí nhớ là keo dán thượng hạng, nó gắn bạn với mọi thứ, ngay cả với những thứ bạn không hề thích.

YANN MARTEL

Người ta tôn trọng bạn không phải bạn có bao nhiêu tài sản, hay bạn đang ở ngôi vị nào, mà do nhân cách của bạn.

MARCUS AURELIUS

MINH HẢI

Đi chơi xa với bạn bè

Chúng ta đang ở giữa mùa hè. Mùa này, người Mỹ và cả những người Việt ở Mỹ thường tổ chức những cuộc đi chơi xa – sang thành phố khác hay tiểu bang khác. Thường là đi cùng với gia đình hay đi với bạn bè. Sau đây là một vài gợi ý khi đi chơi với một hay nhiều người bạn.

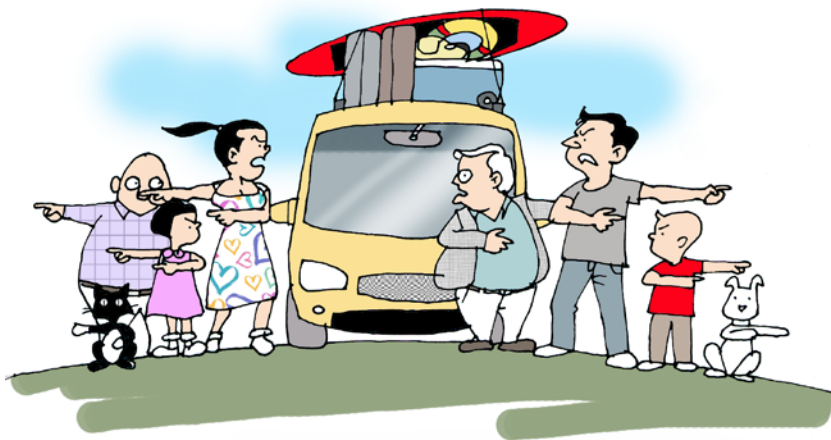
Bản tính con người cho thấy việc gần gũi chung đụng nhau trên một chuyến bay hay một phòng khách sạn dễ đưa tới sự va chạm xích mích. Để tránh những va chạm trái ý trong lúc cùng chung một chuyến đi với bạn bè, thì tốt hơn hết là giữa bạn và người đồng hành nên chú ý tới hai điểm sau đây.

- **Phải cùng chung một ý thích.** Nếu bạn thích những cuộc đi chơi dã ngoại (picnics) và ngủ trong những lữ quán của miền quê, thì đừng nên đi chung với một người chỉ thích những cuộc vui ở những hộp đêm của Paris hoa lệ.

- **Sự đồng bộ của đồng hồ cơ thể.** Nếu bạn ưa thức dậy sớm và có mặt trên những chiếc xe bus ngắm cảnh thì đừng nên đi chung với một gã mê ngủ có thói quen nằm nán tới trưa trưa trưa mới bò dậy.

Suy rộng ra, khi cùng nhau đi du lịch, mọi người sẽ bộc lộ tất cả những thói quen xấu và tốt mà ngày thường chúng ta không để ý. Vì thế trước khi quyết định đồng hành cùng ai, hãy suy nghĩ xem liệu có thực sự phù hợp để đi cùng nhóm bạn này: người đứng giờ, kỷ luật sẽ khó đi cùng người lề mề, hay chậm trễ; người ngăn nắp, gọn gàng khó vừa ý người bừa bãi, kém vệ sinh; người dễ tính, rộng rãi khó sinh hoạt với người cau có, keo kiệt... Nếu thật sự muốn đi cùng nhau, cần chấp nhận và hoà mái với cá tính của từng thành viên, hóa giải được những khác biệt, thậm chí là mâu thuẫn trong thói quen, sở thích... Bởi chỉ cần một chi tiết nhỏ, ví dụ một người ngủ nướng làm cả nhóm phải chờ, cũng có thể khiến không khí mất vui rất nhiều.

MH - THEO ETIQUETTE

BẢO HUÂN

Ranh giới của nàng

Ranh giới cá nhân với đàn bà giống như vạch kẻ vô hình trên cát biển, nơi sóng biển không thể trở tới nếu Nàng chưa mở lòng. Có thể coi là không gian riêng tư, nơi mà những quy tắc riêng của Nàng được duy trì. Anh và Nàng có thói quen cùng nấu ăn mỗi tối thứ Sáu. Nhưng Anh cứ thích lấn sân vô khu bếp làm, Nàng cảm thấy khó chịu. Rồi lần đó Anh vừa cầm dao chuẩn bị chặt thịt, thì Nàng đã nắm lấy tay Anh “chỗ này để em lo, anh ném thử món súp coi có ngon không?” Anh cười, hiểu ra cái vương quốc bếp núc của đàn bà, là Anh phải lui ra.

Nàng thích đọc sách trước khi ngủ, còn Anh thích tám chuyện tiểu lâm. Một ngày Nàng mang về cái gối có hình cái miệng và nói “Mật ong, khi em đặt ngửa cái gối này trên giường là dấu hiệu em cần thiền để đọc sách. Cái gối biến mất là lúc Showtime mấy câu chuyện hài hước của anh.” Đàn bà chẳng phải lúc nào cũng cần xúm xít yêu đương.

Anh hay xộc vô phòng làm việc của Nàng mà không gõ cửa. Một ngày cái bảng báo tình nghịch xuất hiện trước cửa phòng Nàng “Giờ vàng – Không ai làm phiền nhé, kể cả con mèo!” Cái không gian riêng của Nàng từ đó con mèo cũng bớt quấy rầy và mỗi lần Anh cần bước vô đều “knock, knock, knock” 3 tiếng.

Anh và Nàng hay coi phim cuối tuần, Anh mắc chứng vuốt iPhone quên đời. Một cái hộp nhỏ “nhốt” tạm cái iPhone êm thắm từ Nàng, “Để cái iPhone của anh giải lao khi mình coi phim nhe!” Từ đó là những buổi coi phim chung hào hứng, vui vẻ.

BẢO HUÂN

BẢO HUÂN

Ra trường

HOÀNG QUÂN
GERMANY

Sinh viên Mẹ

Bê, con trai của Mẹ, đã theo Mẹ đến giảng đường từ thuở còn trong bụng Mẹ. Suốt thời gian đại học của Mẹ, Bê có nhiều đóng góp khác nhau theo từng thời kỳ.

Khi Mẹ làm bài kiểm tra môn đầu tư và tài chính trong lúc cá nguyệt đầu tiên, Bê mới 3 tháng tuổi. Mẹ nhắm tính, bài thi một tiếng rưỡi, đi về từ nhà đến trường thêm một tiếng rưỡi. Như vậy, Bê phải xa Mẹ ít nhất 3 tiếng đồng hồ. Mẹ biết tính Bê, mỗi hai tiếng đồng hồ Bê oe oe đòi bú sữa Mẹ. Bê xấu đói lắm, đòi mà không được, Bê nhăn

nhó um sùm. Ngày hôm đó, dì Thành đến giữ Bê. Dì Thành rất hồi hộp. Dì chưa có em bé, chẳng biết phải làm sao cho đúng ý Bê. Mẹ thi xong, phóng ra xe về nhà. Mẹ bắt đầu sốt ruột. Mẹ xa Bê đã hơn 3 tiếng đồng hồ. Giờ này chắc Bê đã thức giấc. Hy vọng Bê chịu khó nhâm nhi món trà thảo dược cho trẻ sơ sinh trong khi chờ Mẹ về. Thời đó chưa có điện thoại di động. Bởi vậy, có lo cũng để bụng, chứ Mẹ chẳng biết làm sao. Mẹ ba chân bốn cẳng chạy 3 tầng lầu. Vừa đến cửa đã nghe tiếng Bê khóc ngằn ngặt. Dì Thành mặt mày đầy vẻ lo lắng, đang bế Bê đi lui, đi tới. Dì vội vàng trao Bê cho Mẹ. Dì nói:

- Hấn khóc dữ quá làm chị phát hoảng.

Mẹ nghĩ thâm, Bê như vậy, Mẹ làm sao dám gửi con cho ai. Mẹ quyết định nghỉ học một lúc cá nguyệt, dành toàn bộ thời gian lo “cơm nước” cho Bê. Hên ghê, khi Mẹ định đi học lại, ông bà ngoại vừa sang Đức đoàn tụ và ở gần nhà Bê. Có ông bà ngoại và bà nội phụ trông coi Bê, Mẹ có thể đến trường đều hơn. Cuối tuần, Bê ở nhà chơi với Ba, trong lúc Mẹ đi làm thêm ở nhà hàng. Ngoài tiền lương 30 Đức mã cho một buổi làm, Mẹ còn mang về những hộp đồ ăn. Đây là nhà hàng *buffet*, cuối ngày, chủ tiệm cho nhân viên chia nhau

mang về vài món ăn còn thừa trên quầy. Mẹ kể, cô hầu bàn chính của nhà hàng cứ dụ Mẹ bỏ học. Cô ấy nói, thu nhập của chạy bàn nhờ vào tiền trà nước cao hơn lương của kỹ sư. Mẹ biết, nhưng vẫn nhất quyết làm sinh viên nghèo.

Thuở ấy, viết bài thuyết trình và làm luận án ra trường Mẹ mới xài *computer*. Bài vở ghi chép từ giảng đường là những chồng giấy *copy* chất đầy trên bàn học. Khi Mẹ học bài, Bê ngồi chơi bên cạnh. Bê thấy Mẹ dùng mấy cây bút màu vàng, cam, xanh lá cây, vẽ vẽ trên những trang giấy. Có lần, Mẹ đang học thì có điện thoại. Bê muốn học phụ Mẹ. Khi Mẹ trở lại bàn học, những trang bài vở của Mẹ ngằn ngèo đầy màu sắc. Mẹ chỉ mấy tờ giấy và hộp chì màu Mẹ để cho Bê, nghiêm mặt hỏi:

- Bê, tại sao con không vẽ trên mấy tờ giấy của con?

Thấy Mẹ không vui, Bê lo lo, ấp úng:

- Tại con muốn học như Mẹ.

Mẹ cúi xuống, nhắc nhở Bê lên, hôn má Bê một cái thật kêu:

- Khi con lớn, con sẽ học như Mẹ. Nhưng bây giờ con chỉ vẽ trong mấy tờ giấy của con thôi nghe.

Thời gian Mẹ chăm chỉ gõ lách cách bàn phím

computer viết luận án ra trường, Bê quanh quẩn bên Mẹ. Bê không còn vẽ nguệch ngoạc những con giun trên mấy tờ giấy rồi. Bây giờ Bê có cuốn tập đầy hình ảnh in sẵn. Thấy Bê đang chăm chú tô màu trong tập, Mẹ nghỉ tay, chạy ra bếp nấu nồi cơm. Chút nữa Ba về tới, Ba chơi với Bê, Mẹ sẽ nấu đồ ăn. Khi Mẹ trở lại bàn học, Bê chễm chệ trên ghế của Mẹ, đang bấm bấm loạn xạ trên bàn phím. Thấy mặt Mẹ hốt hoảng, Bê lật đặt trèo xuống khỏi ghế. Mẹ chạy vội lại máy, trên màn hình chỉ còn những mẫu tự lộn xộn, Mẹ quỳnh quít tìm mấy trang bài Mẹ cặm cụi viết từ chiều. Mẹ quay qua Bê, quát:

- Bê, tại sao con phá quá vậy?

Chưa bao giờ Mẹ nói to như vậy với Bê. Bê sợ quá, nước mắt lưng tròng:

- Con đâu làm gì. Con chỉ làm giống Mẹ.

Mẹ dịu giọng, nhưng vẫn còn giận:

- Con bấm lung tung. Mất hết bài vở của Mẹ rồi.

Bê cảm thấy tủi thân, chắc Mẹ hết thương Bê rồi. Bê òa khóc, nói đứt quãng trong tiếng nấc:

- Con... muốn... học... như... Mẹ... thôi... mà.

Mẹ quỳ xuống, ôm Bê vào lòng, khóc thút thít:

- Không sao đâu, không

sao đâu. Mẹ viết lại được mà.

Mẹ vỗ nhẹ lưng Bê:

- Nín đi con, nín đi con.

Ba đi làm về, thấy hai mẹ con đang ôm nhau khóc bù lu, bù loa làm Ba hết cả hồn.

Những ngày Mẹ có giờ học trong giảng đường, Mẹ nhờ ông ngoại đón Bê từ *Kindergarten* về ông bà ngoại. Khi Mẹ chỉ cần ghé trường lấy tài liệu, ghé thư viện mượn sách, Mẹ dắt Bê theo. Nếu còn thì giờ, hai mẹ con vào bảo tàng viện Senckenberg, Frankfurt. Bê rất thích ngắm nghía những con khủng long trưng bày ở đó. Lần Mẹ ghé văn phòng khoa lấy lịch thi vấn đáp, cô phụ tá giáo sư nhắc đi, nhắc lại, ngày lãnh bằng tốt nghiệp, Mẹ nhất định phải dắt con trai theo. Cô bảo:

- Như vậy để mọi người thấy rằng, có con nhỏ, vẫn có thể hoàn tất chương trình đại học.

Mẹ rạng rỡ:

- Vâng, thưa cô. Chắc chắn em sẽ dẫn cháu theo. Cháu đã hộ tống em suốt thời gian học. Bằng tốt nghiệp của em có phần cháu học chung nữa mà.

Mẹ tưởng tượng, khi cùng những sinh viên khác đứng trên bục cao, có Bê một bên, chờ giáo sư đọc tên lên lãnh bằng,

Mẹ sẽ hãnh diện và vui sướng vô vàn. Nhưng một món quà bất ngờ của Ba, đã khiến Mẹ không thực hiện được dự định. Trong thời gian Mẹ chuẩn bị thi vấn đáp, Ba có chương trình bí mật. Khi Mẹ hớn hỏ báo tin đã thi đậu và hai tuần sau là lễ tốt nghiệp, Ba hoan hỉ “bật mí” món quà: tuần tới Ba Mẹ Bê sẽ bay về Việt Nam. Ba kín đáo sắp xếp mọi việc. Từ chuyện xin *visa*, mua vé máy bay, cho đến chuyện xin phép nhà trường cho Bê nghỉ học. Nhà trường chấp thuận, vì Bê đang học lớp Một, và Bê học cũng giỏi nữa. Mẹ hơi buồn và tiếc, không được tham dự lễ tốt nghiệp. Học hành trải vì tróc vảy hơn 6 năm trời, có được ít phút huy hoàng vinh danh công sức của mình là một nguyện vọng chính đáng chứ. Nhưng Mẹ nghĩ đến niềm vui trở về Việt Nam sau gần 15 năm xa cách. Vả lại, hồi ấy chuyện xin *visa* Việt Nam, cho dù mình là công dân Đức, rắc rối, khó khăn lắm.

Sau chuyến đi Việt Nam, về lại Đức, Mẹ đến văn phòng khoa xin nhận bằng tốt nghiệp. Mọi chuyện nhanh gọn, mấy mốc quá chừng. Cô thư ký đưa cho Mẹ bao thư khổ to màu nâu nhạt, khô khan nói lời chúc mừng. Mẹ ra trường, chấm dứt đời sinh viên trong âm thầm. Nhưng gần 30 năm trên trường

đời, Mẹ đã nhận được nhiều công việc lý thú trong những công ty nổi trội của kinh tế Đức và thế giới. Giữa những đồng nghiệp cao lớn, Mẹ không để mình chịu thấp cổ bé họng, mà vẫn luôn phấn đấu để đồng nghiệp phải công nhận Mẹ *klein aber oho*, nôm na là “nhỏ mà có võ”. Giờ đây Mẹ về hưu, trải qua mấy chục năm là công dân gương mẫu, đi làm, lo cho gia đình và đóng góp vào xã hội của nước Đức, quê hương thứ hai của Mẹ.

Sinh viên Bê

Bê báo cho Ba Mẹ biết Bê chọn học *Jura*, học luật. Mẹ mừng, mà cũng lo nhiều. Hồi đó, trong chương trình học của ngành quản trị kinh doanh, Mẹ phải thi hai chứng chỉ về luật. Khó quá trời, Mẹ học vất vả lắm, mà chỉ đạt điểm vừa đủ đậu. Mấy sinh viên luật sang dạy kèm sinh viên kinh tế thường phân bì, học quản trị kinh doanh dễ như chơi, ra trường ào ào, chứ bên luật, khó dàng trời, sàng lọc kỹ lắm. Trong lúc cá nguyệt đầu tiên, Bê mang về bài luận đầu tay của Bê:

- Mẹ đọc đi. Con hài lòng với bài viết này lắm.

Mẹ vui ghê. Mẹ đọc bài, chữ nào cũng biết, thế mà Mẹ không hiểu thấu đáo toàn bài. Tuy vậy, Mẹ thấy bài luận của Bê rất hay. Mẹ nghĩ thầm: “Ồ,

anh sinh viên luật trẻ tuổi này chữ nghĩa thâm sâu quá chừng.” Ngày xưa, Bê nhiều lần theo Mẹ vào khuôn viên đại học Frankfurt. Sau khi Mẹ xong công chuyện, Mẹ thường dừng chân ở sạp sách báo cũ trước trường, gần trạm xe Bockenheimer Warte. Bê thích lắm. Mẹ cho Bê sà xuống ngắm những cuốn sách màu sắc thật đẹp. Thế nào Mẹ cũng mua tặng Bê vài cuốn sách. Mẹ nói:

- Sách người ta đã dùng. Nhưng cũ người ta, mới mình.

Bê cười tươi:

- Sách đẹp quá. Con thích ghê.

Lên xe lửa, Mẹ khệ nệ khuân sách của Mẹ. Bê vui sướng ôm mấy cuốn sách mới. Chắc nhờ vậy, Bê ghiền đọc sách từ hồi còn bé. Thật thuận tiện cho chuyện học luật của Bê. Vì phương châm của sinh viên luật là: đọc sách, đọc sách và đọc sách. Bê đi học xa nhà mấy trăm cây số. Ba Mẹ chưa đến trường Bê lần nào. Thỉnh thoảng, nghe Bê nói đang học thi, Ba Mẹ lóng ngóng, cuối tuần đến thăm Bê, nấu nướng bới xách cho Bê nôi cá kho, vài chục cuốn chả giò. Vay thôi. Mẹ ước chi ở gần, để nấu nướng hằng ngày những món “ruột” của Bê, Bê khỏi phải gặm bánh mì xức cả cổ. Bê bức bối khi đơn xin mượn tiền đi học của

Bê bị từ chối. Lý do là thu nhập của Ba Mẹ cao. Mẹ cắt nghĩa:

- Con phải vui nhiều, vì Ba Mẹ đủ khả năng tài trợ cho con. Như vậy con khỏi mang nợ khi ra trường. Ngoài ra, hồi xưa, Ba Mẹ có thể mượn tiền chính phủ để đi học, chắc cũng nhờ nhiều sinh viên khác “nhường” phần cho Ba Mẹ.

Để tăng thêm “thu nhập”, ngoài giờ học, Bê đi làm nhiều việc. Lao động trí óc như phụ giúp, chuẩn bị bài vở cho sinh viên khiếm thị. Lao động chân tay như đạp xe đi giao thuốc cho những bệnh nhân cao niên.

Giờ đây Bê đi làm đã mấy năm, với tư cách luật sư của phòng pháp lý trong cơ quan chính phủ thành phố. Một hôm, Bê gọi điện thoại cho Mẹ:

- Bữa nay Mẹ có thì giờ không? Con có chuyện này muốn hỏi Mẹ.

Mẹ nhẹ nhàng, tràn đầy yêu thương:

- Lúc nào con cần Mẹ, Mẹ cũng có nhiều thì giờ.

Bê kể sơ dự định của mình. Tòa hành chánh của tỉnh F, gần nhà Ba Mẹ, đang tìm người. Bê kể về công việc Bê đang chú ý.

- Mẹ nghĩ, con nên nộp đơn những chỗ này không...

Mẹ cảm ơn Bê đã hỏi Mẹ. Bây giờ Mẹ đã hết đi làm. Những kiến thức

của Mẹ về nghề nghiệp e đã lỗi thời. Thật tình mà nói, nghe Bê cắt nghĩa về công việc, Mẹ chỉ hiểu lơ mơ. Nhưng Mẹ cảm động lắm. Bê hỏi ý kiến Mẹ, Mẹ như thấy đứa con bé bỏng ngày xưa. Đứa bé giờ đây là người lớn, nhưng vẫn cần đến Mẹ. Mẹ không biết cho con lời khuyên như thế nào. Nhưng con luôn nhớ rằng, trong mọi việc, nếu con cần đến sự giúp đỡ của Mẹ, Mẹ vẫn luôn có đó với muôn vàn yêu thương.

Ra trường, cả Mẹ lẫn Bê đều lỡ dịp áo mào xênh xang mừng đại đăng khoa. Cả Mẹ lẫn Bê đều không có tấm hình ra trường trang trọng để gắn trong *Album*. Tuy vậy, hai mẹ con đã vào đời vững vàng.

Năm ngoài, trong chuyến Mỹ du, hai mẹ con đi dạo trong khuôn viên trường luật của đại học Harvard, Mẹ thắc mắc:

- Trường của Bê có giống như trường này không?

Bê vui vẻ:

- Bữa nào con sẽ đưa Ba Mẹ đến thăm trường con ở Münster. Mình sẽ mặc áo quần đẹp để chụp hình trước trường con nữa nghe Ba Mẹ.

Trong tim Mẹ dâng lên niềm hạnh phúc, trong trí Mẹ sáng rõ tấm hình đứa con yêu quý của Mẹ ra trường, vững bước trên đường đời.

HQ

giọt lệ 3 năm

Gửi Bùi Bích Hà

Ba năm rồi đấy chị
Em tưởng mới hôm qua
Mới vào tuần thứ nhất
Mới tay rời tay xa

Thỉnh thoảng em đi bộ
Trong buổi chiều một mình
Em cầm theo điện thoại
Đợi một tiếng reo xa

Em đi quanh xóm nhỏ
Em đếm bước chân em
Em tìm bước chân chị
Cho hai bóng chồng lên

Chân chị không có bóng
Nên chân em lẻ loi
Những ngón chân bật khóc
Sỏi cát cũng ngậm ngùi

Em mỗi ngày một mới
Trong vòng bánh xe đời
Xe nhanh em rất chậm
Nên em thường hụt hơi

Thơ vẫn vẫn theo em
Len vào trong giấc ngủ
Như chị vẫn theo em
Vào những đêm trăng tỏ

Ba năm hình bất bóng
Bóng khi rõ khi mờ
Ba năm em lật gối
Vẫn giọt lệ hôm xưa.

TMT - 7-14-2024

BẢO HUÂN

Nhà ông Huie

TIỂU LỤC THẦN PHONG
GEORGIA, USA

Trời đang nóng nực oi bức, không khí căng như trong nồi áp suất, rừng cây im phăng phắc không một tí lay động, dù là những cái lá tận ngọn. Thế rồi bầu trời bất chợt kéo mây vần vũ dần dần chuyển sang xám xịt, những giọt nước lắt rắt rơi xuống. Thời tiết những ngày tháng sắp chuyển mùa thất thường quá đổi, chợt nắng chợt mưa, lúc nóng hầm hập khi thì chợt dịu như thể mùa thu đã về. Thời tiết như vậy làm cho con người cũng uể oải mệt mỏi theo. Với Steven, những khi cảm thấy uể oải thì chỉ cần chạy bộ vài dặm

là lập tức khỏe khoắn ngay. Steven vốn bản chất là con người hoạt động, ít khi nào chịu ngồi yên.

Chiều nay Steven chạy bộ ở vòng đường quen thuộc trong công viên, cả công viên này rộng đến hai trăm mẫu tây. Trước đây nó vốn là điền trang của nhà họ Huie Reynald. Điền trang này có từ trước cuộc Nội chiến năm xưa, sau này gia tộc họ Huie Reynald hiến tặng lại cho quận để làm công viên. Steven vẫn thường chạy bộ ở đây, có thể nói là Steven thuộc cả khu này như lòng bàn tay, thậm chí nhắm mắt Steven vẫn có thể đi khắp các lối mòn trong công viên. Steven đến đây mỗi tuần,

vui cũng đến, buồn cũng tới, không buồn không vui cũng ghé chơi. Chiều nay vừa chạy được 2 dặm thì trời đột nhiên chuyển mưa, mặc dù trước đó không có dấu hiệu gì, tin thời tiết cũng chẳng dự báo có mưa, ấy vậy mà trời lại mưa. Steven chạy hết tốc lực về hướng hàng hiên của ngôi nhà để trú mưa. Hàng hiên ngôi nhà khá rộng, có để một bộ xích đu và 2 cái ghế bập bênh. Ngôi nhà trắng xinh xắn, kiến trúc kiểu thời thuộc địa vẫn còn giữ nguyên vẹn, dù đã tu bổ sửa sang nhiều lần. Steven đứng tựa ban công nhìn quanh quất, đột nhiên thấy cái ghế bập bênh chuyển động như thể

có người đang ngồi, lúc đầu Steven không thấy lạ, nhưng chừng giây lát là chợt dạ ngay:

“Quái lạ, sao cái ghế tự nhiên bập bênh?” nghĩ thế rồi Steven quan sát xem thử gió hay có lực nào tác động vào không, tuyệt nhiên không có gì tác động vào cả, gió hiu hiu rất nhẹ không thể làm cho 2 cái ghế lắc lư được. Bây giờ thì Steven thấy hơi rờn rợn, quay qua nhìn thẳng vào 2 cái ghế thì nó ngưng hẳn lại. Từ bên trong ngôi nhà ánh đèn chợt tắt sáng mấy lần. Steven dấn mắt qua lớp cửa kính, bên trong cảnh vật bài trí vẫn bình thường, những con thú nhồi bông bày biện khắp nơi. Ngôi nhà của ông Huie năm xưa giờ đã là một phòng trưng bày những tiêu bản các loài động vật và thực vật của vùng đất này.

Một con cú to lớn màu trắng, đột nhiên quay đầu nhìn Steven, đôi mắt nó tròn đen như hai hột nhãn, cứ như ai đó gắn vào cái mặt bẹt của nó, cái nhìn lạnh tanh mà xoáy vào lòng người ta. Steven nổi da gà, nỗi sợ bắt đầu len lỏi từng tế bào, luồng sóng lạnh lan tỏa từ thân kinh trung ương đi khắp thân. Steven thoáng nghĩ: “Con cú nhồi bông không thể cử động được? mình đã nhìn nó bao nhiêu năm nay rồi cơ mà”. Lòng tự nhủ nhưng

vẫn nán lại xem thử sao, và lại trời bắt đầu mưa to nên không thể ra bãi đậu xe được.

Steven cũng có ý nghĩ hay là mình hoa mắt hoang tưởng? Có khi nào vì chạy bộ mệt lại gặp thời tiết xáo trộn nên sanh ảo giác chăng? Không cần nghĩ ngợi lâu, trước mắt Steven thấy rõ mồn một, con rắn đen với những khoanh vằn vện to bằng cườm tay, nó đang trườn và quăn quýt quanh cành cây khô, nơi mà nó được định vị vào từ lâu. Mắt nó cũng đen nhưng cái màu đen bóng và hun hút như lỗ đen, cái lưỡi nó phì phò le ra dài và chẻ hai. Trông con rắn đầy vẻ đe dọa. Steven lùi lại một chút, chỉ trong phút chốc là tất cả những tiêu bản rắn khác đồng loạt ngo ngoe vung vít dường như chúng muốn thoát khỏi những cái giá trưng bày

Steven thật sự sợ, lùi tí nữa thì dừng vì nếu lùi nữa là ra khỏi mái hiên và sẽ bị ướt mưa. Trời mưa to như trút nước, bầu trời đen kịt, nước mưa ào ạt xối xả, gió thổi rần rạt, gió cuốn nước mưa quất những luồng roi rần rạt, sấm động âm ì vọng xuống rền rĩ, những lần chớp rạch trên nền trời, những tia chớp phóng thẳng xuống đỉnh đồi xa xa. Một con quạ đen to lớn bay vùn vù kêu quang quác đậu trên mái nhà. Steven nổi gai ốc cùng mình, giờ

thì nó biết chắc là không phải hoang tưởng hay ảo giác, giờ này cả công viên không có một bóng người.

Từ hàng hiên này đến bãi đậu xe cũng khá xa. Steven toan chạy ra xe, theo thói quen, nó thọc tay vào túi quần để lấy chìa khóa để khởi động máy xe từ xa, khốn thay, túi quần trống trơn, mấy ngón tay chạm phải đùi của mình, thì ra túi quần bị rách mà Steven không biết, và chìa khóa xe đã rơi tự khi nào. Steven bấn loạn lên, cái sợ xâm nhập tâm tư, tay nó bắt đầu run rẩy, môi lắp bắp: “Chết tiệt, sao lại đến nỗi này!”. Giây phút thật cân não, biết tính sao đây? Đứng lại thì ghê quá mà chạy ra xe thì không có chìa khóa xe, trời thì mưa như trút nước.

Còn quýnh quýnh chưa biết làm sao thì ánh đèn trong căn nhà lại chớp tắt liên hồi, qua ánh sáng chớp tắt ấy, Steven thấy bóng dáng một người đàn ông đứng tuổi, mặc bộ complet đuôi tôm kiểu quý tộc thời xa xưa, bộ mặt như làm bằng sáp, bộ ria rậm rạp nhưng tỉa tốt cẩn thận, hai chóp ria cong vút lên, bộ râu ria dày và dài. Cái bóng người đàn ông ấy nhìn Steven chằm chằm. Steven vốn quen biết với mấy người phụ trách ở công viên này đã lâu, chưa

bao giờ nhìn thấy người đàn ông này, khi không lại xuất hiện trong căn phòng trưng bày những tiêu bản động thực vật ở đây? Cái bóng dáng người đàn ông này có vẻ quen quen, dù không nhớ ra nổi.

Nỗi sợ đang làm cứng người nhưng Steven liên tưởng ngay “Đất cũ người xưa”. Steven chợt nghĩ đến tấm biển lịch sử của Huie Reynald có ghi tiểu sử và hình ảnh ông Huie mà Steven đã đọc và thuộc lòng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, co giò chạy thục mạng, mặc cho nước mưa quất vào mặt, mặc cho sấm đi đùng trên đầu. Steven quyết phải chạy ra tới bãi đậu xe cho bằng được, mọi việc tới đâu thì tới chứ không thể đứng trù mưa ở hàng hiên này. Chạy không ngoài đầu lại nhưng cảm giác rờn rợn như thể cái bóng ông già có bộ ria mép cong vênh ấy vẫn ở sau lưng.

Một con nai phóng vụt qua trước mặt Steven, làm cho Steven phải khựng lại, xa xa một quãng bên tay phải là khu nhà kho bằng gỗ to lớn, ngày thường nó vẫn ở đó, rất hiền hòa thân thuộc, nó đã trải qua bao mưa nắng dãi dầu tháng năm. Nó đơn sơ nhưng hẳn in đầy nét dẫu bề. Nó dễ gây thích thú và thiện cảm cho những người hoài cổ, ấy vậy mà giờ trông

nó dễ sợ và đầy đe dọa như thế. Nó đen kịt to lù lù dưới ánh chớp lóe cùng những máy móc nông cụ bỏ hoang hoen rỉ hàng trăm năm nay. Steven và bao người khác cũng từng ngồi lên chiếc máy cày này để chụp hình, tất cả quen thuộc đến độ nhắm mắt cũng mô tả đúng từng chi tiết, ấy vậy mà giờ sao trông dễ sợ và kinh khủng quá. Cầm đầu chạy mà Steven thấy chiếc máy cày ấy vung cái dàn lưỡi cày lên thật cao, nó hoạt động được sau khi bỏ chổng chơ ngoài trời hàng trăm năm, dường như nó đuối theo và muốn bổ xuống đầu mình, nó muốn cày nát mình ra. Vẫn chạy không ngừng, nước mưa ràn rạt trên mặt không kịp gạt đi, bãi đậu xe đã gần lắm rồi, cả bãi xe vắng teo, chỉ còn có mỗi xe của Steven mà thôi.

Trời đất tối sầm, một tia

chớp rạch nát bầu trời, phóng xẹt xuống mặt đất, qua ánh chớp, chiếc xe màu xám bạc quen thuộc nằm dưới làn nước mưa xối xả. Steven hy vọng tới được xe và vào được bên trong là ổn, Steven hoảng quá nên quên khuấy đi là chìa khóa xe đã đánh rơi rồi, dần thêm vài mươi bộ nữa, Steven chụp được tay nắm cửa xe và giật thật mạnh, cửa xe trở

Steven quỳnh quáng giật cửa xe vừa gào to: “Mở cửa. Mở cửa, làm ơn mở ra” tiếng gào của nó tan loãng trong tiếng mưa giông ào ạt, gió thổi bạt giọng và tiếng sấm ùng oàng không ngừng nghỉ làm cho tiếng gào tan biến trong âm thanh đầy uy lực đó. Càng hoảng loạn, càng giật cửa xe, trong khi ấy chiếc máy cày đang lừ lừ tiến lại gần.

Chiếc máy cày hoen rỉ

gần như mục nát hết các bộ phận, thế mà nó vẫn lặng lẽ lù lù lết đến, dàn lưỡi cày đã gãy vài lưỡi, trông nó như hàm răng lởm chởm cái còn cái mất của người già, cái thế của nó có lẽ muốn bổ ập xuống. Steven bán loạn tột độ, vẫn giật mạnh cửa xe dù nó trở

Một tia sét phóng xuống bãi xe, kè là tiếng sấm kinh hồn rền cả đất trời. Ánh sáng trong ngôi nhà ông Huie vẫn chớp tắt liên hồi, nó thấp thoáng hiện trong màn mưa trắng trời, những tia chớp dường như nối tiếp ngôi nhà với nền trời đen thẫm kia. Bóng dáng người đàn ông mặc complet với bộ ria mép vĩnh viễn đứng sát cửa kiếng nhìn Steven chằm chặp. Sau lưng người đàn ông ấy là cả một bầy cú vọ vỗ cánh, ngúc ngoắc cái đầu, trông chúng như những con rôi đang diễn trên sân khấu. Steven

há hốc mồm nhìn cảnh tượng đáng sau khung cửa kiếng ấy. Cái sợ làm cho nó cứng đờ cả người và đứng sững dưới cơn mưa, ngay khoảnh khắc ấy, chiếc máy cày bổ sập dàn lưỡi cày xuống đầu. Nó hét lên với tất cả sự kinh hoàng và sức lực có được.

oOo

Steven choàng tỉnh, mở mắt ra thấy mình đang ngồi trên chiếc ghế bập bênh bên hiên, khu vườn đang rộn ràng với tiếng chim muông. Bất giác Steven nhìn vào trong nhà ông Huie, những con chim cú và rắn nhồi bông vẫn bất động trên giá định vị. Hình ông Huie trên bảng tiểu sử vẫn ở trên tường, nhìn ra xa xa ngôi nhà kho vẫn lặng lẽ dưới nắng ở giữa mảnh đất trống, xung quanh là những cỗ máy nông cụ hoen rỉ với thời gian.

TLTP

ẤT LĂNG THÀNH, 09/2021

Bao Trẻ

✓ DỄ ĐỌC ✓ DỄ THẤY ✓ DỄ CẮT ✓ DỄ TÌM

RAO VẬT TRÊN BẢO TRÉ

HIỆU QUẢ NHANH CHÓNG
TIẾT KIỆM THỜI GIAN & TÀI CHÍNH

ONLINE TRONG NGÀY · [HTTPS://BAOTREONLINE.COM](https://baotreonline.com)

Giải đáp thắc mắc

**Quần áo của tôi vẫn còn ẩm sau một chu trình sấy đầy đủ.
Đã đến lúc phải thay thế máy sấy?**

Điều này tùy thuộc vào độ tuổi máy sấy của bạn. Nếu dưới 10 tuổi (là tuổi thọ trung bình của nhiều máy sấy), cách giải quyết có thể là lau chùi sạch sẽ. Các cảm biến của máy sấy, giúp xác định thời điểm kết thúc chu trình sấy tự động, theo thời gian có thể tích tụ xơ vải (lint) và bụi, khiến nó không hoạt động bình thường. (Dùng dryer sheets có thể gây ra tình trạng tích tụ nhanh hơn). Các cảm biến thường được đặt ngay bên trong máy sấy, phía dưới cửa. Để làm sạch, hãy lau bằng bông gòn nhúng cồn. Lau như vậy hai tháng một lần. Lint screen (lưới lọc xơ vải) cần làm sạch sau mỗi lần giặt vì xơ vải tích tụ sẽ cản trở luồng không khí, làm kéo dài thời gian sấy khô. Vent duct (ống thông hơi) cần được hút bụi 4 lần một năm. Nếu máy sấy của bạn đã hơn 10 tuổi và việc lau chùi cảm biến cũng như lưới lọc xơ vải không giải quyết được vấn đề, thì có lẽ đã đến lúc gọi người sửa chữa hoặc mua máy sấy thay thế.

MICROSOFT DESIGNER

Bug zapper (Máy diệt côn trùng) có bảo vệ tôi khỏi muỗi không?

Máy diệt côn trùng sử dụng tia cực tím để thu hút côn trùng bay (flying insects) và sau đó gây ra một cú sốc để giết chúng, vẫn chưa được chứng minh là có thể bảo vệ con người khỏi muỗi. Máy hoạt động suốt đêm có thể giết chết bướm đêm và bọ cánh cứng - là những côn trùng có ích - và giết rất ít muỗi.

Bạn sẽ thành công hơn nếu dùng các loại bẫy nhả vào muỗi, chẳng hạn như autocidal gravid ovitrap (bẫy đẻ trứng tự diệt - bẫy AGO), đặt ở những khu vực râm mát chung quanh sân nhà mình. (Cần khoảng hai bẫy trên mỗi nửa acre). Những cái bẫy hình xô

này thu hút muỗi cái sinh sản trong vùng nước tĩnh lặng. Bẫy Catchmaster OviCatch AGO (giá \$70 một cặp) có dung dịch thơm bên trong để thu hút muỗi, nhưng một tấm chắn ngăn con cái đẻ trứng vào đó. Sau đó muỗi bị mắc kẹt sẽ chết.

Ngoài bẫy, hàng tuần hãy đi quanh sân để tìm và dọn sạch những nơi nước đọng. Và bảo vệ bản thân bằng thuốc chống côn trùng tốt, như Ben's Tick & Insect Repellent Wipes, \$4.75 được Consumer Reports xếp hạng cao nhất. Quạt ngoài trời cũng có thể giúp đuổi muỗi tránh xa hiên nhà.

TẠ PHONG TẦN
ORANGE COUNTY, CA

“Kinh doanh online”

Từ điển tiếng Việt giải thích kinh doanh là “tổ chức việc sản xuất, buôn bán, làm dịch vụ nhằm mục đích sinh lợi.” Online là một từ mới xuất hiện sau khi người ta phát minh ra World Wide Web phục vụ cho đời sống, nói nôm na “internet” thì ai cũng biết.

Tuy nhiên, kinh doanh online thì không thể làm dịch vụ hoặc sản xuất được (trừ thiết kế website, sau này có thêm bán softwares cho máy tính,) báo và đài truyền hình online. Kinh doanh online theo nghĩa rộng đơn giản chỉ là bán hàng trên mạng internet.

Mỹ là quốc gia tiên phong trong việc bán hàng online với quy mô lớn, không cần cửa hàng ở các địa điểm cụ thể, chỉ bán hàng trên website, điển hình là “ông lớn” Amazon. Các chuỗi tiệm lớn có thương hiệu uy tín ở Mỹ vừa bán hàng tại tiệm, vừa bán trên website (gọi là “làm thêm,”) nhưng khách hàng (trong đó có tôi) thích mua đồ ở tiệm hơn.

Sở dĩ khách hàng thích

mua đồ trực tiếp là vì muốn “nhìn tận mắt, sờ tận tay,” cảm nhận được chất liệu, kích thước món đồ, nếu nhìn hình chụp thì khó hình dung được dù coi kỹ mô tả về kích thước và chất liệu trên website bán hàng.

Trong thời gian 2 năm bị cấm túc vì đại dịch, các thương hiệu “ông lớn” chuyển qua kinh doanh online rầm rộ và tồn tại phát đạt tới thời điểm này là nhờ vô chính sách bán, giao hàng, cho trả hàng của họ.

Người Việt cũng chớp thời cơ này, mở ra cơ hội ngôi nhà bán hàng. Tôi đọc báo, thấy người ta thi nhau giới thiệu “khởi nghiệp kinh doanh online” nghe rất oai, nhưng thật ra là bán hàng trên Facebook mà thôi.

Xin nói rõ thêm với quý độc giả, tôi chỉ trình bày ở góc độ là khách hàng, kinh nghiệm mua hàng của tôi, bạn bè, và người quen biết của tôi, không đi sâu vô chuyên môn kinh doanh online với những thuật ngữ nào là “nghiên cứu chiến lược bán hàng” “marketing” “phân tích nhu cầu thị trường” “kế hoạch” “thống kê” v.v.

Tôi không biết ở Mỹ bán hàng online có nộp thuế, có giấy chứng nhận kiểm tra phẩm chất hàng hóa, thực phẩm hay không, nhưng ở Việt Nam phần lớn người bán hàng online (cá nhân) không có website riêng mà xài mạng xã hội (Facebook, Zalo, TikTok) và thực hiện chính sách nhiều thứ không: không nộp

thuế, không giấy chứng nhận kiểm tra phẩm chất hàng hóa/thực phẩm, không bảo đảm phẩm chất như quảng cáo và không cho trả lại món đồ đã bán.

Thằng em tôi (ở Sài Gòn) mua 2 cái quần trên Facebook, theo số đo và size của người bán, tới lúc nhận hàng thì quần nhỏ xíu không mặc được, vải thì xấu, nhăn nhúm. Nó kêu trả lại bị người bán blocked nick Facebook của nó. Vậy là mất tiền mua 2 cái quần, phải kiếm người cho chớ không lẽ đem bỏ thì cũng tiếc. Vậy mà nó chưa chịu tổn, tin lời quảng cáo mua 2 chai thuốc chữa đau bao tử của lang băm nào đó trên Facebook, để rồi mất thêm tiền và tiếp tục bị blocked nick Facebook lần thứ hai.

Cách đây 2 tuần, các Facebookers bên Úc đăng bài “bóc phốt” một “công ty bán hoa quả” ở Úc lấy tiền của khách hàng xong thì trốn biệt, không ship trái cây cho khách.

Trên Facebook rất nhiều người bán áo dài, mẫu mã, màu sắc rất đẹp, và giá thì rẻ hơn giá áo dài bán tại tiệm ở khu Bolsa, nhưng tôi không dám mua. Tuần rồi, tôi ra tiệm mua một cái áo dài đen trơn giá 30 Mỹ kim. Tôi phải tận tay sờ để biết chất vải có co giãn tốt không, mặc có thoáng hay không, thử áo có vừa với người hay không, chiều dài áo có hợp ý tôi hay không v.v. vì tôi rất ngại phiền phức mấy vụ trả đi trả lại kèm theo cảm râm “tại bị vì bởi thì mà là” của người bán.

Bạn Facebook của tôi, thỉnh thoảng lại thấy đăng bài “cảnh báo” đừng mua cái này, đừng mua cái kia vì phẩm chất hàng không như quảng cáo và người mua đã bị blocked nick Facebook.

Riết rồi, từ một phương thức kinh doanh tiện lợi, bán hàng online bị nhiều người nghi đồng nghĩa với lừa đảo. Tôi để ý thấy nguyên nhân cũng bởi phần lớn người Việt buôn bán online không ngay thẳng, rõ ràng như người Tây. Đa số người bán hàng đăng bài không có phần mô tả chi tiết món hàng, kích thước, phẩm chất, xuất xứ và quy tắc trả hàng.

Có cô kia đăng quảng cáo bán áo T-shirt trong group Facebook, tôi đọc kỹ từ đầu tới cuối bài quảng cáo gọn lỏn hình chụp vài kiểu áo và giá tiền áo. Không thấy mô

tả chất liệu vải, chất liệu sơn in, xuất xứ nơi sản xuất áo, vải có co giãn tốt không, áo xuống nước có bị rút nhỏ không, trả hàng thế nào. Như vậy kể ra cũng “đàng hoàng” lắm rồi, có ghi giá công khai từng loại sản phẩm, còn hơn là những người khác quảng cáo hàng mà khách hỏi giá thì cứ nói “Vô/coi inbox,” làm nhiều người khách cụt hứng và thiếu thiện cảm, nếu không muốn nói là khách nghi bán mắc hơn giá thị trường, hoặc có ý đồ lừa đảo khách.

Rất nhiều người “dị ứng” với kiểu bán hàng hễ hỏi giá thì người bán trả lời “Vô/coi inbox,” làm khách cảm thấy không thoải mái và không muốn mua nữa. Có người thẳng thừng để lại comment: “*Bán hàng chớ bộ bán dâm hay sao mà phải inbox vùng kín?*”

Có thời gian, tôi thấy những Facebookers nam giới hú nhau chờ coi “bán kiếng online” trên Facebook. Lúc đầu tôi không hiểu kiếng đeo mắt thì có gì lạ mà ngày nào cũng coi, ngày nào cũng rủ nhau coi? Nếu muốn mua thì ra tiệm mua, đeo thử mới biết kiểu gọng kiếng đó có phù hợp với gương mặt người đeo hay không? Kiếng đeo mắt ngoài công dụng giúp nhìn rõ, chống chói, che mắt người đeo, mà còn có công dụng tăng tính thẩm mỹ. Nếu chọn được kiểu kiếng phù hợp sẽ làm cho gương mặt người

đeo nhìn thấy đẹp thêm, ngược lại, kiếng không phù hợp sẽ làm cho người đeo thấy già đi/xấu hơn trong mắt người đối diện.

Tò mò, tôi dò hỏi họ sao cứ khoái coi “live stream bán kiếng,” thì được câu trả lời rằng “Quảng cáo bán kiếng có kèm theo bán buổi.” “Ngộ há, kiếng đeo mắt sao bán chung với trái cây?” Để trả lời cho sự “ngu lâu” của tôi, một Facebooker đưa link video cho tôi coi thì thấy mấy cô bán kiếng khi live stream video dùng app chỉnh hình cô nào cô nấy da trắng mịn như da em bé, mặt đẹp như mannequin, mặc áo lộ gần hết phần trước ngực phập phồng, đong đưa qua lại. Thì ra đây là “bán buổi” trời ạ. Tôi hỏi một Facebooker: “*Rồi ông có mua kiếng chưa?*” Ông này trả lời: “*Coi chơi thôi. Kiếng dỏm không hà, mua làm chi.*”

Không riêng gì các cô bán kiếng đeo mắt, mà bán mỹ phẩm, bán quần áo, bán thuốc chữa bệnh, bán thực phẩm chức năng (thực phẩm bổ sung)... đều giống giống như vậy, miệng nói tía lia thật lẹ như sợ có ai đó nhảy vô giành nói, nói nhanh tới mức một Facebooker khác nhận xét là “vô duyên.” Tôi chưa coi live stream bán thức ăn nên tôi không có ý kiến nhận xét.

Tôi thấy người Việt ở Mỹ bán hàng online “sạch sẽ” hơn vì không “bán kiếng,” phần lớn chỉ bán thức ăn,

quần áo và không kèm quảng cáo “buổi.”

Phần lớn bán hàng online trên Facebook đều không cho khách biết địa chỉ, mà hẹn khách “pick up” ở góc đường nào đó.

Một cô bạn tôi (ở Little Sài Gòn, Quận Cam) đã mua cả chục khúc vải áo dài trên live stream Facebook, rồi tá hỏa tam tinh khi thấy vải nhận được không giống như mẫu vải trên live stream, nhưng không trả lại được. Thiệt là “tiền mất tật mang.”

Vài người khác thì “mua” sữa bột Ensure, Zelle tiền cho người bán xong, người bán lặn mất tăm, người mua không biết họ ở đâu để đòi tiền. Nhà bank không chịu trách nhiệm đòi lại tiền nếu chuyển tiền bằng cách Zelle. Tin tưởng “đồng hương” bị “đồng hương” cho một vố quá đau.

Trong các group Facebook bán hàng, người bán thường xài nick ảo. Vì vậy, sau khi lấy tiền của người mua và “lặn,” họ vẫn có thể dùng nick Facebook khác vô chính group Facebook đó để rao bán hàng tiếp tục.

Người Việt bán hàng online không xấu, nhưng lợi dụng sự “ảo” của mạng internet để lừa gạt đồng hương là xấu. Người Việt muốn trở thành “trùm” online như ông chủ Amazon, trước hết phải xây dựng thương hiệu của mình bằng chữ tín.

TPT

Ông già Bà trẻ

Hiến Pháp Hoa Kỳ quy định ứng cử viên tổng thống phải từ 35 tuổi trở lên. Các nhà quốc phụ cho rằng đó là tuổi chín chắn đủ để đảm trách việc lãnh đạo đất nước. Tuy nhiên trong lịch sử chưa ai được bầu vào chức vụ này trong độ tuổi 35-40 cả. Tổng thống Mỹ đắc cử trẻ nhất xưa nay là John F. Kennedy. Trong ảnh, khi nhậm chức vào ngày 20/1/1961 Kennedy chưa đầy 44 tuổi. ẢNH: BETTMAN ARCHIVE.

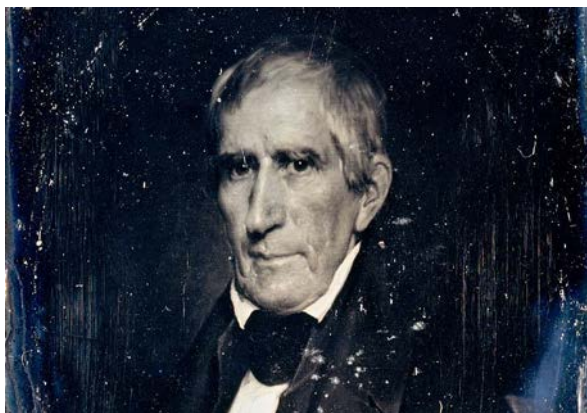
IAN BÙI
DALLAS, TX

Từ ngày lập quốc cho đến hết thế kỷ thứ 20, vị tổng thống Mỹ lớn tuổi nhất là Ronald Reagan. Mùa bầu cử 1980 là lần đầu tiên công chúng tỏ vẻ quan tâm đến tuổi tác của ứng cử viên tổng thống, nhiều người lo ngại về sức khỏe và năng lực của một ông già 69 tuổi, sắp sửa lên hàng “thất thập cổ lai hy”. Thế nhưng Reagan không những đánh bại Jimmy Carter một cách dễ dàng, 4 năm sau ông còn tái đắc cử ở tuổi 73 và rời ghế tổng thống khi đã gần 78.

Ronald và Nancy Reagan sau buổi lễ tuyên thệ, tháng 1, 1981 (WIKIMEDIA)

Bước sang thế kỷ 21, nước Mỹ bỗng nhiên có đến hai tổng thống trong lứa tuổi 70. Năm 2016 Donald Trump thắng cử lúc ông đã gần 71 tuổi, đạt thành tích tổng thống Mỹ già nhất lịch sử. Song kỷ lục ấy Donald Trump chưa giữ được bao lâu thì 4 năm sau lại bị qua mặt bởi Joe Biden. Ngày nhậm chức Joe Biden đã trên 78 tuổi, một thành tích không biết đến khi nào mới có người vượt qua. Căn cứ vào các cuộc thăm dò cử tri, đa số dân Mỹ nghĩ Biden (81) đã quá già để làm tổng thống. Song nếu Trump tái đắc cử lần này, ở tuổi 78 ông ta sẽ trở thành tổng thống Mỹ già không thua gì Biden. ẢNH: JIM WATSON, SAUL LOEB/AFP

Trước Reagan, người giữ kỷ lục tổng thống lớn tuổi nhất khi đắc cử là William Henry Harrison, tổng thống thứ 9 của nước Mỹ. Khi Harrison nhậm chức năm 1841, ông vừa bước qua tuổi 68. Kỷ lục ấy trụ được 140 năm mới bị phá vỡ bởi ông “già gân” Reagan. Song Harrison còn sở hữu một kỷ lục khác có lẽ sẽ không ai qua mặt nổi: ông là tổng thống tại vị ngắn hạn nhất; chỉ một tháng sau khi nhậm chức, Harrison qua đời vì bệnh thương hàn. Tưởng cũng nên nói thêm, vào thế kỷ 19 tuổi thọ trung bình của dân Mỹ thấp hơn ngày nay rất nhiều, cho nên 68 tuổi thời đó có lẽ tương đương khoảng 75 tuổi thời nay. ẢNH: PUBLIC DOMAIN

Trong số 10 vị tổng thống nhậm chức trong lứa tuổi lục tuần, trẻ nhất là Harry Truman (60 tuổi, 339 ngày). Truman vốn là phó tổng thống thứ ba của Franklin D. Roosevelt. Nhưng chỉ 3 tháng sau khi Roosevelt tái đắc cử nhiệm kỳ thứ ba thì ông qua đời; Truman lên thay thế vào tháng Tư 1945, khi Đệ Nhị Thế Chiến đang vào hồi cuối. Từ vai trò người phụ tá, Harry Truman bỗng biến thành một nhân vật lịch sử quyền biến khi ông ra quyết định thả bom nguyên tử để đánh bại Nhật Bản và chấm dứt cuộc đại chiến.

Lễ nhậm chức thứ nhì của Harry Truman vào tháng 1, 1949 (NGUỒN: WHITE HOUSE HISTORICAL SOCIETY)

Một cuộc thăm dò ý kiến của Pew Research gần đây cho thấy phần đông dân Mỹ đồng ý U60 là lứa tuổi lý tưởng nhất để làm tổng thống. Và lịch sử nước Mỹ cũng công nhận điều này. Bằng chứng là 25 trong số 46 tổng thống Mỹ từ xưa đến nay nằm trong lứa tuổi 50-59. Từ George Washington cho đến Abraham Lincoln, từ Lyndon Johnson cho đến George W. Bush... Không những vậy, nếu ta tính tuổi trung bình của tất cả tổng thống Mỹ từ ngày lập quốc đến nay, con số chính xác là 55 tuổi.

Jimmy Carter (52 tuổi) và đệ nhất phu nhân Rosalynn trong ngày nhậm chức năm 1977 (NGUỒN: AP)

Số tổng thống Mỹ trong lứa tuổi 40-49 cũng không phải ít, đếm tổng cộng 9 người (so với 10 người trên 60). Trong vòng nửa thế kỷ qua, nước Mỹ đã có đến hai vị tổng thống trẻ là Barack Obama và Bill Clinton. Điều đặc biệt là cả hai đều thắng cử trước một đối thủ lớn tuổi hơn họ nhiều: Obama (47) thắng John McCain (72); Clinton (46) thắng George H.W. Bush (68). Chúng ta đôi khi cử tri Mỹ sẵn sàng bỏ phiếu cho một ứng cử viên trẻ dấu biết kinh nghiệm chính trường của họ có thể không dày dặn bằng. Mùa bầu cử năm nay cũng sẽ là một cuộc tỉ thí “già vs trẻ” giữa Donald Trump (78) và Kamala Harris (60).

George H. W. Bush bắt tay đối thủ trong lễ nhậm chức của Bill Clinton năm 1993 (WIKIMEDIA)

Tuy John F. Kennedy là Tổng Thống “đắc cử” trẻ nhất, nhưng ông lại KHÔNG là tổng thống trẻ tuổi nhất của nước Mỹ! Vinh dự ấy được dành cho Theodore Roosevelt, vốn là phó tổng thống thứ hai của William McKinley (người thứ nhất, Garret Hobart, chết vì bệnh tim khi mới 55 tuổi). Tháng 9, 1901 McKinley bị ám sát bởi Leon Czolgosz tại Buffalo, New York. “Teddy” Roosevelt, lúc ấy đang đi săn, được triệu về để tuyên thệ khi mới 42 tuổi – một kỷ lục cho tới nay vẫn còn đứng vững.

Tranh vẽ lại cảnh Tổng thống McKinley lúc bị bắn. (PUBLIC DOMAIN)

Làm sạch mạch vữa (grout)

HOÀNG HƯƠNG

Mạch vữa tường ốp gạch có thể được làm sạch nhanh chóng và đơn giản bằng các nguyên liệu sẵn có trong nhà bếp:

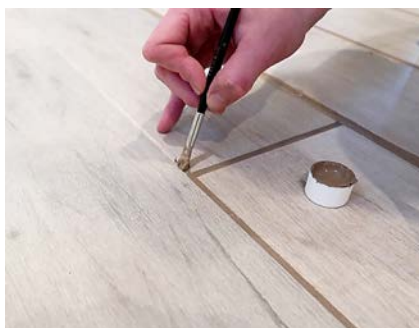
- Trước tiên, cần dùng khăn vải ẩm để lau bụi dơ, các vết ố.

- Pha hỗn hợp dung dịch làm sạch. Với vết dơ nhẹ, trộn hai phần baking soda với một phần nước. Với mạch vữa bị ố hay đổi màu, trộn hai phần baking soda và một phần giấm. Nếu tường của bạn được ốp gạch thô hay dễ vỡ, trộn hai phần baking soda với một phần oxy già (hydro peroxide).

- Dùng bàn chải (grout brush) hay bàn chải răng cũ (tooth brush) để phết hỗn hợp lên các mạch vữa. Nếu sử dụng dung dịch giấm, cần bôi thử một lượng nhỏ hỗn hợp lên khu vực khuất để bảo đảm axit có trong giấm không làm ố gạch.
- Để hỗn hợp trên grout trong vài phút, sau đó chà xát để làm sạch. Lau rửa lại với nước.

- Để mạch vữa khô trong 24 giờ sau đó bôi chất trám kín (grout sealer) để giữ cho mạch vữa được sạch và bền đẹp lâu hơn.
- Nếu đã gắng làm sạch mạch vữa nhưng vẫn không hài lòng với kết quả, bạn có thể trám lại mạch vữa. Cách làm không khó nhưng sẽ giúp tường gạch cũ của bạn trông mới đẹp hơn rất nhiều. Một lựa chọn khác là dùng sơn để làm mới mạch vữa dơ, cũ.

DALLAS Sự Kiện

UNIVERSOUL CIRCUS

25/7 tới 11/8. Chương trình hỗn hợp xiếc, kịch và trình diễn nhạc hiphop, latin, jazz, R&B. Có nhiều diễn viên quốc tế từ Mongolia, Africa, Ethiopia, Dominican Republic, Cuba, ...

Địa điểm: The Shops At Red-Bird, 3662 W Camp Wisdom Rd, Dallas TX 75237. **Giá vé:** \$25.

DESTINATION: DINOSAURS
PRESENTED BY RELIANT

19/7 tới 30/9. Tìm hiểu và xem trưng bày trên 100 mô hình khủng long lớn như thật. Trong đó có 40 con có thể cử động và gầm rú được.

Địa điểm: Dallas Zoo. 650 S. R. L. Thornton Freeway, Dallas TX 75203. Điện thoại 469-554-7500.
Giá vé: \$8-\$24.

RINGLING BROS. AND
BARNUM & BAILEY CIRCUS

26/7 tới 28/7. Trình diễn của đoàn xiếc nổi tiếng thế giới Ringling Bros and Barnum & Bailey Circus với những tiết mục đặc sắc nhào lộn, múa trên dây, trình diễn nhạc, hài, tung hứng...

Địa điểm: American Airlines Center, 2500 Victory Ave, Dallas TX 75219. Điện thoại: 730-851-6384.
Giá vé: \$50-\$250.

NHIỀU KỲ - KỲ 1

1924 ^{VS} 2024

17

Có ít hơn 5 môn thể thao so với TVH năm 1900 trước đó

3,089

Số lượng các lực sĩ gồm 135 nữ và 2,954 nam

44

Ecuador, Ireland, Latvia và Ba Lan xuất hiện lần đầu trong số 44 quốc gia tham gia

14 PHÚT VÀ 31.2 GIÂY

Paavo Nurmi (Phần Lan) đã phá kỷ lục thế giới môn chạy 5,000 mét vào thời điểm này

625, 000

Số lượng khán giả, tương đương hơn 20% dân số Paris

MỚI CÓ MÔN NHẢY RÀO NỮ LẦN ĐẦU TIÊN

Sân vận động yves-du-manoir: nơi tổ chức lễ khai mạc và bế mạc

45

Có gần gấp đôi số môn thể thao tại Paris 2024

10,500

Tổng số lực sĩ năm 2024 sẽ bao gồm sự phân chia đồng đều về giới tính

>200

Số lượng quốc gia và ủy ban sẽ tranh tài, gồm cả Đội Olympic Người tị nạn

12 PHÚT VÀ 35.36 GIÂY

Kỷ lục thế giới 5,000 mét hiện nay nhanh hơn gần 2 phút so với thời điểm năm 1924

10 MILLION

Số vé bán ra cho TVH 2024

'BREAKING', MỘT HÌNH THỨC DANCE, SẼ RA MẮT

STADE YVES-DU-MANOIR TỪ 2024 SẼ TỔ CHỨC CÁC GIẢI KHÚC CÔN CẦU

Thế vận hội Paris

Năm 2024 là lần thứ ba Paris làm chủ nhà tổ chức Thế vận hội (TVH) mùa Hè, cách TVH lần đầu năm 1924 đúng 100 năm. Sau đây là những khác biệt đại cường giữa hai kỳ TVH:

BẢO HUÂN

Số phận

NGÂN BÌNH
GARLAND, TX

Tôi - con gái - cao một mét sáu mươi chín.

Hắn - con trai - cao một mét năm mươi chín.

Hai đứa gặp và thân nhau ngay ngày đầu tiên đặt chân đến giảng đường. Trong lớp, hắn học giỏi hơn tôi. Bước ra khỏi trường, tôi khôn lanh hơn hắn. Có lẽ, cả hai sinh ra để bổ sung cho nhau nên lúc nào tôi với hắn cũng có đôi và có cặp - Dĩ nhiên, vì tôi và hắn ở chung nhà trọ. Nhưng rõ ràng và dứt khoát, tôi với hắn không phải là tình nhân, bởi tôi vốn có ác cảm với câu hát “ầu ơ, ví dầu, chồng thấp vợ cao...” từ hồi còn bé. Giữa tôi và hắn là một tình bạn rất trong sáng. Bạn bè đâu dễ tin nên có ý nghi ngờ nhưng sau một thời gian ngắn gửi

dò xét và chứng kiến cách chúng tôi cư xử với nhau, tức khắc họ tin rằng tôi là người chân thật nhất thế giới, không hề gian dối một câu.

Mãi cho đến khi tôi có người yêu hắn mới lủi thủi khăn gói đi “share” phòng với người bạn trai khác và khi tôi kết hôn thì hắn biến mất không thấy tăm hơi cho đến 30 năm sau, khi nhà tôi qua đời tôi mới nhận được tin hắn.

Hắn vừa lập gia đình cách đây 2 năm. Tôi vừa ngạc nhiên, vừa mừng khi biết hắn có được cuộc tình đầu tiên ở tuổi 50.

Ngày hắn gọi điện thoại báo tin sẽ một mình đến thăm tôi và ở lại 2 tuần tôi hơi chột dạ. Dĩ nhiên

tôi và hắn vẫn là bạn thân như ngày còn cắp sách đến trường nhưng hai con của tôi sẽ nghĩ sao khi mẹ chúng - người đàn bà góa chồng - bỗng nhiên mang về nhà một người bạn trai. Phán vân mãi cuối cùng tôi cũng phải ngập ngừng hỏi ý bọn trẻ. Đứa con gái nheo mắt dễ dãi:

- Có sao đâu mẹ.

Còn thằng anh thì cười tủm tỉm:

- Mà nếu có sao thì... tụi con mừng vì mẹ không còn cô độc.

Tôi nghiêm mặt gặt ngang:

- Mẹ với chú Hội là bạn học từ mấy mươi năm trước. Hai đứa không được nghĩ bậy.

Gặp nhau ở phi trường tôi ngỡ ngàng khi nhìn

thấy bộ dạng tiêu tụy, xơ xác của hắn. Trời ạ! trông hắn không khác gì thuyền nhân tỵ nạn mấy mươi năm về trước. Thân hình nhỏ thó ngày xưa dường như càng teo lại với cái trán trổng hoác lơ thơ vài cọng tóc. Khuôn mặt thuộc loại dễ nhìn của hắn như chảy xuống, chỉ có nụ cười vẫn còn nguyên nét hiền từ và phúc hậu. Nổi thắc mắc vẫn chập chờn trong đầu tôi trên suốt đoạn đường trở về nhà “Vợ đâu mà hắn lại đi một mình? Người đàn bà đó có biết chồng mình đi đâu không? Và nếu có sự hiểu lầm nào xảy ra liệu bà ta có tin rằng tôi với hắn chỉ là bạn?”

o O o

- Ô!... em trả giùm anh đi, khi về anh sẽ hoàn tiền lại cho em.

-..

Anh mới quên có một lần mà sao em vội nghĩ anh cố ý? Em hơi quá đáng rồi đó nghe.

-...

- Từ trước đến giờ, có khi nào anh giựt tiền của em chưa? Là vợ chồng mà sao em tính toán quá vậy?

-..

- Tùy em. Có gì thì đừng trách anh.

Hắn buông điện thoại, mặt dài ra thảm nào.

- Chuyện gì thế?

- Thì... ba cái chuyện trời

ơi đất hồi, chẳng đâu vào đâu để vợ chồng có cơ gây gỗ cho vui nhà, vui cửa vậy mà.

Tôi nhìn hắn và im lặng kịp thời để khỏi đặt câu hỏi “Vui mà sao mặt “You” nhăn nhó như khi ăn ớt thế?”.

Kể từ hôm gặp nhau, tôi và hắn thường ngồi ôn lại những kỷ niệm vui buồn đáng nhớ của thời cấp sách đến trường. Trong câu chuyện chưa bao giờ hắn nhắc đến vợ và tôi cũng chưa có cơ hội để hỏi hắn một câu mà tôi rất muốn hỏi, “You” có hạnh phúc với cuộc hôn nhân muộn màng này không?.

Hai hôm sau, nửa khuya ra bếp tìm nước uống, đi ngang phòng ngủ dành cho khách tôi nghe giọng hắn vang lên đầy giận dữ:

- Chuyện dễ hiểu như vậy sao em còn thắc mắc. Vợ chồng với nhau, anh chỉ nhờ em ứng 2 trăm để trả tiền điện mà em còn sợ mất, huống chi công ty điện, họ có biết mình là ai đâu, không trả tiền thì dĩ nhiên phải cắt. Anh đã nói mà em không tin, bây giờ than thở, trách móc gì.

-....

- Em chỉ muốn làm khó anh chứ em đã từng nói với anh, ma sợ em chứ em chẳng đời nào sợ ma. Ha! Ha! gan lì cỡ em ở trong bóng tối vài hôm nhằm nhò gì.

Tôi quá đổi ngạc nhiên

với lối nói chanh chua và gai góc của hắn. Thì ra, hắn chẳng còn khù khờ như thuở xưa. Cái thuở mà tôi thường trợn mắt, cung tay với tụi bạn cùng lớp để bênh vực hắn.

- Người vô trách nhiệm là em. Em vô trách nhiệm với chính bản thân của em, chỉ vì lúc nào em cũng bo bo giữ túi tiền. Anh có lấy của em một xu nào đâu mà em tính toán đến phát sợ. Từ ngày sống với anh, em chưa bao giờ bỏ ra một xu nhỏ. Bao nhiêu chi phí trong nhà anh lo hết...

-...

- Em nói sai rồi. Làm được bao nhiêu tiền em cất giấu để gửi về Việt Nam nên người keo kiệt là em chứ không phải anh. Thật ra, anh biết bốn phận làm chồng là phải lo cho vợ. Nhưng chỉ cần em biết điều một chút, chỉ cần em tỏ ý muốn góp phần với anh để cùng lo cho gia đình nhỏ của mình thì anh sẽ rất vui lòng mà nói với em “thôi em cứ giữ tiền để lo cho ba má và mua sắm những gì em thích” và anh nhất định không nhận một món tiền nào của em dù rất nhỏ. Nhưng chính sự vô tâm và ích kỷ của em đã cho anh nhìn thấy rõ bản chất con người của em. Mỗi lần anh nhờ em ghé chợ mua vài món cần dùng, bao giờ em cũng ra điều kiện “anh phải nhớ trả tiền lại cho em”. Trong khi những

món anh cần mua đâu phải chỉ dành cho riêng anh. Quả thật, em muốn tiền bạc của em không bị sút mẻ đồng cắc nào. Chưa kể đến việc của phòng của em lúc nào cũng khóa kín, không cho anh bước chân vào. Hành động tom góp của em khiến anh nghĩ rằng em đang chuẩn bị rời khỏi anh.

-...

- Anh không đổ tiếng oan cho em. Bởi vì em và anh, chúng ta đều biết rõ, mình đến với nhau không phải vì tình. Dù vậy, anh vẫn cố gắng thu ngắn cái khoảng cách giữa hai đứa. Anh muốn sống với em cho đến hết cuộc đời nhưng em thì không. Em tự ý làm mọi chuyện mà không hề quan tâm đến cảm giác của anh. Ngay cả việc em thường xuyên đi chơi đêm rồi ngủ lại ở nhà bạn và những chuyến du lịch nhiều ngày của em với ai anh không hề biết...

Có tiếng chân hắn đi dần ra cửa, tôi chạy vội đến tủ lạnh kịp lúc hắn vừa bước ra. Tôi rút vai, neho mắt với hắn ngụ ý “giấu đầu lòi đuôi rồi đấy nhé”. Hắn gáp má, giọng xụi lơ:

- Nghe hết rồi phải không?

Tôi cười thích thú:

- Ha! Ha nhờ vậy mới biết “You” khôn lanh hơn xưa nhiều.

- Nhưng với vợ thì mãi

mãi tôi vẫn là một thằng lù khù.

Giọng nói và ánh mắt đầy vẻ cam chịu của hắn khiến tôi nao lòng.

- Thôi ráng ngủ một giấc thật ngon. Chuyện ngày mai để ngày mai tính.

o o o

- Tôi gặp Nhan trong một lần theo bạn về Việt Nam. Những lần đi chơi chung nhóm, Nhan luôn là người chở tôi bằng xe gắn máy. Thật ra, tôi cũng chẳng để ý đến Nhan vì chưa bao giờ tôi có ý định về Việt Nam cưới vợ. Nhưng khi trở về Mỹ, Nhan nhiều lần gọi điện thoại than thở, vì tôi mà Nhan bị bạn bè cười chế giễu “con Nhan bị thằng bồ Việt kiều đá cho một phát đau điếng”. Tôi hoảng hốt phân bua “Nhưng đâu có bao giờ tôi tự nhận là bồ của Nhan”. “Em biết nhưng cho dù đó là sự lầm lẫn đi nữa em cũng cảm thấy rất xấu hổ nên phải trốn tránh mọi người. Có lẽ mặc cảm này

sẽ đeo đẳng em cho đến hết cuộc đời”. Tự dưng, tôi cảm thấy mình có trách nhiệm với tai tiếng ác nghiệt mà Nhan phải mang lấy trong một xã hội còn nặng thành kiến nên có một lần tôi thẳng thắn đặt vấn đề “Tôi muốn về bên đó làm đám cưới với Nhan, Nhan có đồng ý không?”...

Tôi nóng nảy ngắt lời:

- Và cô ta im lặng không trả lời?

Ánh mắt xa xăm của hắn đột nhiên vụt sáng dưới đôi mày nhú khê:

- Sao “You” biết?

- Chỉ có mình “You” là không biết chứ ai mà chẳng đọc được ý nghĩ của cô ta. Cô biết “You” đã sa vào bẫy nên cứ làm ra vẻ bất cần để “You” tin là cô ta không có ý đồ.

Đôi vai hắn như thông xuống. Tiếng thở dài của hắn dù rất nhẹ tôi vẫn cảm nhận được nỗi buồn sâu sắc trong đó. Tự dưng tôi thở dài theo

hắn.

- Thì ra “You” cưới vợ chỉ vì trách nhiệm chứ không phải vì tình. Cô ta có mục đích nên cũng chẳng thiết thời giờ, chỉ tội nghiệp cho “You”.

- Số phận tôi là vậy mà. “You” không nhớ có lần tôi và “You” cùng thằng Khan đi xem bói à. Ai cũng tình duyên êm đẹp chỉ có tôi là đường tình trắc trở, số canh cô mồ quả nên dù có vợ cũng rất cô độc. Hồi đó tôi không tin nhưng càng ngày càng thấy đúng.

- Bây giờ “You” tính sao?

- Sao nữa! số phận của tôi mà. Chữ nợ lớn hơn chữ duyên nên phải trả cho đến hết đời.

- Đồ điên! thời đại này là thời đại nào mà còn tin nhảm nhí. “You” có thể hy sinh tất cả cho một tình yêu chân thật, nhưng nếu người ta dùng chữ nợ để trói buộc “You” với mục đích lợi dụng thì đừng phí cuộc đời với kẻ

không có trái tim.

- Nhưng dù sao tôi cũng còn trách nhiệm.

Tôi muốn hét to vào mặt hắn, “You” đúng là thằng khùng khi đeo riết bên mình hai chữ trách nhiệm, thứ trách nhiệm đặt không đúng chỗ. Nhưng hơn ai hết tôi hiểu rằng không ai có thể thay đổi được ý nghĩ của người khác. Ngày xưa, mỗi khi hắn than thở:

- Tôi lù khù nên đi đâu cũng bị ăn hiếp.

Tôi ân cần an ủi:

- “You” không nghe người ta nói, lù khù có ông Cù độ mạng sao. Đừng lo, sau này “You” sẽ được vợ bao bọc, chở che.

Chắc thời đại a còng này ông Cù không còn nữa nên chẳng có ai độ mạng cho hắn. Và như thế hắn sẽ khổ cho đến chết vì cái trách nhiệm lằng xẹt mà hắn đã khờ khạo kê vai gánh lấy.

NB

BaotTre

✓ DỄ ĐỌC ✓ DỄ THẤY ✓ DỄ CẮT ✓ DỄ TÌM

RAO VẶT
TRÊN BÁO TRẺ

HIỆU QUẢ NHANH CHÓNG
TIẾT KIỆM THỜI GIAN & TÀI CHÍNH

ONLINE TRONG NGÀY · [HTTPS://BAOTREONLINE.COM](https://baotreonline.com)

Giày Mary Janes

■ Giày Mary Janes hiện là kiểu giày được ưa thích và đi được mọi mùa, mọi tuổi - chỉ cần thay đổi chất liệu, màu sắc cho phù hợp. Mary Janes truyền thống có mũi tròn, một quai duy nhất trên bàn chân - giữ đủ loại kiểu đế bệt hay bất kỳ kiểu cao gót nào, mũi nhọn, mũi vuông hay quai đôi. Mary Janes hiện đại đa dạng, phá cách với đính đá, đính tán, chất liệu da, vải bóng, nhung, da lộn hay sợi lanh thoáng mát hay cói raffia.

■ Đôi Mary Janes rất linh hoạt, có thể mặc chung với bất kỳ món đồ nào. Phong cách casual với quần jeans, áo T-shirt, áo khoác hay mặc đi làm với quần tây, váy. Thậm chí nó cũng hợp với đầm, quần shorts, etc. Không giới hạn khi phối hợp đồ với giày búp bê, miễn đẹp là OK.

■ Mary Janes đính đá, đính tán hay Mary Janes lưới mesh đang rất trend và được ưa chuộng, nhìn thời trang, hiện đại, trẻ trung. MJ đính đá, đính tán dễ mặc với váy, đầm, quần tây với đôi giày MJ là điểm nhấn đi tiệc, đi làm. MJ lưới mesh thoáng khí, nhẹ nhàng hợp với quần jeans, shorts thì casual thoải mái, mặc chung với váy đầm nữ tính ... hợp dạo phố, đi chơi.

■ Với ai ưa thích giày ba-lê thì đôi Mary Janes đế bệt rất đáng lựa chọn. Thoải mái đi làm, đi chơi, tiệc casual hay du lịch. Nhẹ nhàng, êm chân, có thêm những trang trí nhỏ xinh xắn nữ tính như nơ, ruy băng, thêu, hoặc có họa tiết giày thêm thú vị, hay có khóa kim loại để hiện đại hơn.

■ Giày diện sang hay dịp lịch sự thì thử đôi Mary Janes da bóng. Chất liệu da bóng dễ diện với dịp đặc biệt, chọn màu đen hay nâu để phối hợp đồ hơn. Mary Janes cao gót nhìn thanh lịch và cao ráo hơn. Lựa kiểu mũi nhọn cho dịp trang trọng hơn là kiểu Mary Janes mũi tròn casual.

■ Mary Janes phong cách boho chic bằng sợi cọ raffia, vải lanh hay vải denim cũng đang hợp thời. Kiểu Mary Janes này thoáng mát, thường có màu mộc hay pastel nhẹ nhàng. Hợp mặc chung váy sundress, váy maxi nữ tính, trẻ trung với quần shorts, hoặc casual thoải mái với quần jeans, t-shirt. Hợp đi chơi, đi biển hay các dịp ngoài trời mùa hè.

Thơ

Diễm Châu

Diễm Châu từ biệt cõi thế ra đi tới nay đã gần 20 năm. Hai mươi năm như nước chảy qua cầu. Đến nay còn người nhớ tới Diễm Châu.

Nhà thơ Diễm Châu tên khai sinh Phạm Văn Rao, sinh năm 1937 tại Hải Phòng.

Tốt nghiệp Đại học Sư phạm Sài Gòn (ban Anh văn) trước khi sang tu nghiệp ở Hoa Kỳ về truyền thông.

Trước 1975, làm tổng thư ký tạp chí Trình Bầy (do Thế Nguyên làm chủ bút).

Sang Pháp năm 1983, định cư ở Strasbourg.

Diễm Châu từ trần ngày 28.12.2006 tại Strasbourg (Pháp), thọ 69 tuổi.

Tác phẩm: *Hạnh hoa, Sáng mùa thu, Thơ Diễm Châu, Mười bài ở Paris.*

Trong suốt hơn hai thập niên ở Pháp, nhà thơ Diễm Châu đã âm thầm làm một kỳ công: dịch thơ của hơn 100 nhà thơ lớn trên thế giới.

Thơ Diễm Châu là cái nhìn của ý thức, chiếu rọi vào thực tại đời sống. Đây đó, ta cảm nhận hơi thở siêu thực và nét huyền ảo của thi ca. **SAO KHUÊ**

em yêu dấu

mỗi ngày anh viết một tờ thư
những lá thư chồng chất
không người nhận
mỗi ngày anh vẽ một con tem
mang hình một người bạn
những người bạn không còn nữa
mỗi ngày anh trút hơi thở lên trang giấy
hơi thở đóng băng
mỗi ngày anh nắn nót từng dòng chữ
dòng chữ hóa đá

anh đắm mình trong bụi cỏ
gặm nhấm ngày qua như một cọng rác
anh lau mặt bằng tình thương mơn mại
gạt những sợi tóc bạc dần...

mỗi ngày
tia nắng đầu tiên nhỏ một giọt lệ
anh lại viết một tờ thư.

9. 1984

vĩnh biệt

**gửi Hà-nội yêu dấu.*

Em không thể là người bạn đường của tôi
Em không thể chia sẻ với tôi những khát vọng thầm kín
Tại sao ta không thể nói thẳng với nhau điều ấy
Lại loanh quanh bắt bẻ nhau về những điều nhỏ nhặt?
Trên cõi thế này có biết bao kẻ ta thương mến
Đã không thể cùng ta chung một đường
Nhưng có sao nếu những nụ cười của họ ta vẫn gặp ở
không trung
Và những bờ vai vô hình vẫn tựa vào nhau trong xa vắng
Thơ là điều có thật nhưng tôi đã hoài công tìm kiếm
Ở cõi đời kỳ quặc này đó em bởi sau cùng tôi đã hiểu
Ấy là mỗi nhử của cuộc sống để đưa ta tới
Thơ muôn đời thơ vĩnh cửu không bao giờ tìm thấy ở trần
gian
Ở đây nỗi đớn đau là có thật nhưng đền bù hạnh phúc
Vẫn là ở khóe mắt bờ môi – tạm bợ – dù với nụ cười buồn
hay kiêu sa
Em thừa biết trên trái đất có con đường nào không chấm
dứt
Kể cả con đường yêu kiều nhất của mọi người chúng ta
Hạnh phúc tìm được chỉ là một mùi hương thoảng qua
Còn lần khần ở lại trên mút đầu ngọn gió

Trình bày

**tạp chí văn hóa chính trị xã hội
ra ngày 1 và 15 mỗi tháng**

1

DÂN CHỦ THẬT, DÂN CHỦ GIẢ:
CÁCH MẠNG VÀ DÂN CHỦ: Lý Chánh Trung
TỪ QUẢN CHỨC ĐẾN DÂN CHỦ... Phạm Cao Dương
DÂN CHỦ CHO DÂN HẢI ... * Trần Anôn Nhàn
DÂN CHỦ VÀ ĐỘC LẬP: Thế Ngươn Ôn

VIỆT TRÃI KINH TẾ * Thuận Giao
ĐẢNG BẢO ĐEN: Huey P. Newton
ĐỒNG ĐI KÝ: Nguyễn Sĩ

Thơ, truyện của Ngô Kha, Nguyễn Quốc Thái,
Nguyễn Sơ, Ngô Ngọc

SỐ 1 - 15
SỐ 1 - 15
SỐ 1 - 15
SỐ 1 - 15

SỐ 1 – RA NGÀY 1 THÁNG NĂM 1970

Trên cõi thế này có biết bao kẻ ta thương mến
Đã không thể cùng ta chung một đường
Nhưng có sao nếu những nụ cười của chúng ta vẫn
gặp nhau ở không trung
Và những bờ vai vô hình vẫn tựa vào nhau trong
xa vắng ...

6 loại giấy tờ xe

Ở Việt Nam, bắt đầu từ ngày 1 tháng 7 năm 2024, người lưu thông trên đường sẽ phải mang theo 6 loại giấy tờ xe, trong đó gồm cà-vẹt xe, bằng lái, giấy chứng nhận bảo hiểm xe, giấy đăng kiểm hạn sử dụng xe, chứng chỉ điều khiển xe máy chuyên dùng, giấy tờ khác liên quan và thêm chứng chỉ bồi dưỡng kiến thức pháp luật về giao thông đường bộ. Cái giấy cuối cùng này và cái giấy bảo hiểm xe máy là hai loại giấy tờ vốn đã và đang gây xôn xao dư luận, bất mãn nhiều nhất.

Xe nào cũng là xe, xe to đóng lệ phí lớn, xe nhỏ đóng lệ phí vừa...

UYÊN CA
QUẢNG NAM - VN

Bảo hiểm xe bắt buộc, nên hay không?

C hị Lan, chủ của một tập đoàn du lịch, sở hữu hơn 20 xe hơi chuyên chở du lịch, chia sẻ:

- Các loại giấy tờ xe nói chung thì hợp lý thôi. Nhưng hai thứ này hết

sức vô lý, đó là giấy bảo hiểm bắt buộc và chứng chỉ hiểu biết luật giao thông.

- Vì sao chị cho rằng hai loại giấy tờ này là vô lý?

- Trước tiên nói về giấy bảo hiểm xe bắt buộc, đây là thứ giấy vô nghĩa nhất, ra đường, gặp cảnh sát giao thông thôi, họ

yêu cầu xuất trình giấy tờ, nếu không có giấy bảo hiểm thì bị phạt, phạt nặng hơn, thậm chí gấp đôi mức tiền mua bảo hiểm, vậy thì sao người ta không mua được chứ!

- Như vậy thì mua cũng hợp lý mà chị?

- Hợp lý ở chỗ sẽ khỏi bị thổi phạt thôi, cứ thổi đi

thối lại vậy thì có mà bán xe để nộp luôn cho xong. Nhưng nó không hợp lý vì giấy bảo hiểm chẳng giải quyết được gì đâu!

- Không giải quyết được gì nghĩa là sao chị?

- Thường khi tai nạn giao thông xảy ra, đội công ty bảo hiểm đến để làm các thủ tục của họ thì coi như người bị tai nạn chết lâu rồi. Rồi, mười lần như chực. Mà họ tới, họ cũng tìm cách hạ tất cả các vấn đề và rủi ro xuống mức thấp nhất, đẩy trách nhiệm về phía khách hàng. Khi xe bị hỏng chẳng hạn, đưa tới sửa chữa theo diện bảo hiểm còn mắc hơn tự bỏ tiền túi ra sửa. Có nghĩa là họ nâng giá sửa chữa lên vài lần, sau đó làm biên bản chịu trách nhiệm đền bù chừng 70%, 30% còn lại chắc chắn mắc hơn mình tự đưa xe đi sửa. Xe hơi hay xe máy gì cũng đều vậy à!

Giữ xe ba ngàn đồng một lượt.

- Như vậy, theo chị, vì sao người ta lại ép buộc mình phải mua bảo hiểm tai nạn?

- Cái này khó nói lắm, nhìn chung thì có vẻ như quyền lợi khách hàng được đặt lên hàng đầu, nhưng nhìn riêng, nhìn lách dưới gầm bàn thì có thể thấy ngay cái bắt tay nào đó của ai đó với ai đó để ai đó bắt ai đó phải mua bảo hiểm

vì quyền lợi của ai đó và có ăn chia cho ai đó. Nói chung là vậy.

- Như vậy, theo chị, ai đó đã bắt tay với ai đó để moi tiền trong túi của số đông ai đó?

- Chính xác, bây giờ, chuyện ai đó bắt tay với ai đó để moi tiền trong túi của số đông ai đó, mà chị có biết số đông ai đó có nhiều tiền lắm không?!

- Dạ, em chưa hiểu câu này lắm, vì phần đông người lao động thì ít tiền, xin chị chia sẻ thêm?

- Số đông ai đó, có lẽ cũng gần tám chục triệu người gồm cả giàu và nghèo, dân thượng lưu và dân lao động đều phải ra đường, đều phải ngồi trên xe. Và, đã ngồi trên xe, để xe lăn bánh thì phải mua bảo hiểm cho xe, mà bảo hiểm xe hơi mỗi năm có giá tương đương với bảo hiểm y tế của con người. Nhưng vấn đề là ở chỗ nghèo giàu chi cũng phải đóng, mà xe máy tuy vài chục ngàn đồng nhưng đóng cho vui chứ bảo hiểm chả có ý nghĩa chi đâu, đóng để qua cửa thôi! Cứ nhân thử đi, với hàng chục triệu chiếc/ tổng số người, mỗi người xe máy thì vài chục ngàn đồng, hàng bảy, tám chục triệu mà nhân vài chục ngàn thì ra bao nhiêu tử? Và, hầu hết dân có xe hơi

Thuốc men, thực phẩm, học phí con, lệ phí xe... đủ trôi trên cổ dân

Xe cơ giới
phải mang
theo 6 loại
giấy tờ cần
thiết

đều có xe máy. Riêng xe hơi, hiện tại phải trên ba chục triệu chiếc trên cả nước. Mỗi chiếc đóng gần một triệu đồng, qua ngày 1 tháng 7 này có thể tăng hơn một triệu đồng mỗi chiếc. Như vậy nhân ra thì bao nhiêu ngàn tỉ đồng?! Chính vì vậy mới có cái bắt tay của ai đó với ai đó thôi!

- Khổ, em cũng đi xe, hiểu chuyện này, nhưng biết làm sao đây? Còn với chị, hàng chục xe? Kinh khủng thật!

- Còn nhiều thứ kinh khủng hơn khi ra đường chị ạ. Bởi cảnh sát giao thông ở xứ mình không cho cảm giác an toàn trên đường đi, thấy họ như đang thấy cái bẫy, thấy

phiến quân, thấy kẻ trấn lột vậy. Đó là sự thật!

Chứng chỉ bồi dưỡng kiến thức pháp luật về giao thông đường bộ

Một tài xế taxi tên Việt, cho biết anh đã có giấy này sau khi bỏ ra 350,000 đồng và học một ngày. Số tiền anh phải nộp thấp hơn so với số tiền người khác phải nộp bởi anh nộp theo diện tập thể, bao giá tập thể. Nếu mỗi cá nhân học sẽ dao động từ 450,000 đồng đến 500,000 đồng. Anh cho rằng đây là điều nên có:

- Em thấy chuyện này cũng bình thường thôi, nghề tài xế như tụi em thì nộp nhiều khoản lắm, thêm một khoản, xong thì mình ráng mà chạy

kiếm khách vài ngày cũng xong thôi chị à!

- Nhưng anh có thấy điều gì vô lý trong chuyện này không?

- Dạ có gì đâu mà vô lý chị! Với lại nghề tụi em cũng ít hiểu biết pháp luật lắm.

- Ủa, khi học bằng lái, phần lý thuyết anh phải học luật giao thông chứ?

- Dạ cũng tùy chị ạ. Em gốc dân lái xe cẩu, chuyên móc gỗ bỏ qua xe tải, rồi sau đó điều khiển xe múc, đâu có biết gì về taxi đâu! Sau này em nộp đơn qua hãng taxi, họ thử tay nghề rồi cho em đi thi, đi học vài bữa mà thi cái chi, thế mà vẫn đậu. Thôi thì chạy,

mình cứ chạy cẩn thận là được rồi. Bằng em là bằng thật đó nha, thi thật, học thật, chỉ có kiến thức là không thật thôi, vì vậy, được “bồi dưỡng” trong một ngày, em cũng thích lắm!

- Lớp học của anh đồng không? Họ cũng được “trang bị” bằng lái giống như anh hay sao?

- Dạ đồng lắm chị ơi! Hầu hết bằng lái đều thật giống em, và sự học cũng giống em thôi. Chỉ có vài người cúp cua (chuồn khỏi lớp) ngồi uống nước ngoài quán, tới cuối buổi lại vào điểm danh thôi.

- Học hấp dẫn vậy sao họ lại cúp cua hả anh?

- Hấp dẫn chi đâu chị.

Người không biết thì mới thấy hay chứ người học rồi thì chán lắm!

Cuối cùng, vô tình lại lộ ra hai chuyện từ bằng thật nhưng học giả cho đến chuyện chúng chỉ này chỉ có giá trị với người học giả khi thi bằng thật. Và chuyện này, với chị Nhung, vừa là tài xế chuyên chở khách VIP của hãng du lịch vừa là chủ một công ty lữ hành với hơn 40 đầu xe:

- Thêm một vụ học và cấp bằng thì thêm một thứ tiêu cực thôi em!

- Dạ, chị có thể chia sẻ thêm chuyện tiêu cực không?

- Thì thực ra, trong bằng lái, phần lý thuyết đã dạy toàn bộ luật giao thông tương xứng với loại phương tiện mà mình

điều khiển, học để lấy bằng. Ví dụ như chị đi xe hơi, chị học bằng B1, B2, thì chị phải được dạy luật giao thông nói chung và giới hạn cho phép của chiếc xe chị điều khiển trên đường đi, tốc độ, nhường đường... kính thưa các loại. Giờ xử ra học thêm cái chứng chỉ kia thì vô nghĩa! Nó chỉ có lợi cho một số người.

- Cụ thể là có lợi cho ai vậy chị?

- Đầu tiên là có lợi cho mấy chỗ tổ chức dạy, họ hốt được một khối tiền, cả trăm, cả ngàn tỉ đồng chứ chẳng giỡn chơi đâu! Vì số lượng người lái xe bao nhiêu thì có bấy nhiêu người phải đi học, trừ một số người nghèo quá làm liều, không học. Nhưng không học thì

không học vậy chứ gặp cảnh sát giao thông nó hù cho một bận, phạt cho một vố thì phải học. Em cứ nhân con số trung bình 400,000 đồng cho vài chục triệu thì biết bao nhiêu tiền rồi đó, ước chừng 70 triệu người lái xe, thôi cứ cho là 50 triệu, nửa dân số đi! Con số sẽ là hai triệu tỉ đồng đấy nhé!

- Và ai nữa có lợi?

- Thì mấy người cầm bằng lái giả, rồi cầm bằng lái thật mà học giả, họ hoàn toàn mù tịt về luật giao thông, giờ có cái chứng chỉ, họ cũng tự tin hơn khi lái xe. Mà học cả mấy tháng còn không ra gì, học có một ngày thì chả hiểu nhét vào đâu.

- Theo chị cách làm của nhà nước như vậy có hợp

lý không?

- Cái gì mấy ông đã làm thì có không hợp lý cũng thành hợp lý à! Thực ra có rất nhiều thứ không hợp lý đang vận hành một cách hợp lý đó thôi! Nhìn chung, chuyện này, hốt được mớ tiền, ngoài ra, chẳng có ý nghĩa gì hết! Mà định nghĩa rất rộng nha, xe cơ giới, vậy thì xe máy cày dưới ruộng cũng phải có chứng nhận. Để rồi xem!

“Cái không hợp lý được vận hành một cách hợp lý”, lời này nghe cay đắng thật, nhưng cũng chẳng thể nói khác đi được, nhất là khi các nhóm lợi ích vẫn đang quyết liệt đấu đá nhau, mạnh được, yếu thua, thì sá gì dân đen đầu ngõ!

UC

SỨC KHỎE LÀ VÀNG!

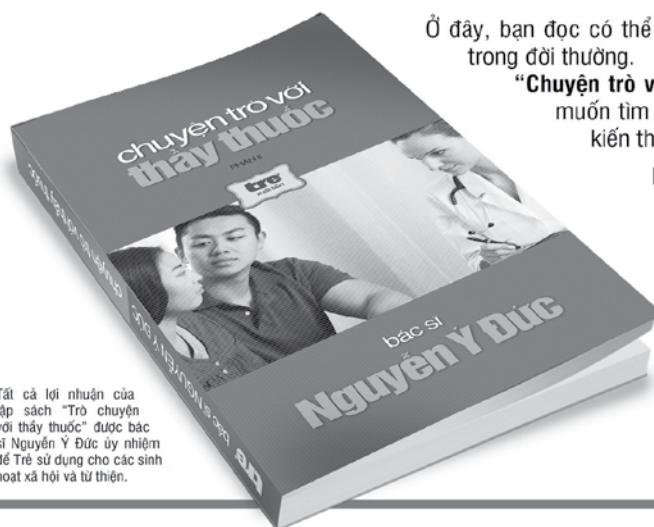
CHUYỆN TRÒ VỚI THẦY THUỐC (TẬP 1 & 2)

Trẻ xin hân hạnh giới thiệu “Chuyện trò với thầy thuốc” Tập 1 & 2 vừa mới phát hành.

Ở đây, bạn đọc có thể tìm thấy những kiến thức đa dạng trong đời sống, rất thiết thực trong đời thường.

“Chuyện trò với thầy thuốc” tập 1 & 2 sẽ là một cẩm nang quý báu cho bạn muốn tìm những câu giải đáp y khoa thiết thực trong đời sống và bổ sung kiến thức về sức khỏe.

Là món quà tặng vô giá đến những thân nhân cao tuổi.

Tất cả lợi nhuận của tập sách “Trò chuyện với thầy thuốc” được bác sĩ Nguyễn Ý Đức ủy nhiệm để Trẻ sử dụng cho các sinh hoạt xã hội và từ thiện.

MUA SÁCH XIN LIÊN LẠC

TEL: 972.675.4383 | EMAIL: INFO@TRENNEWS.NET

MUA TẠI TÒA SOẠN: 3202 N. SHILOH RD., GARLAND, TX 75044

GỬI VỀ NHÀ: GIÁ \$15 (CỘNG CƯỚC PHÍ)

MUA QUA AMAZON.COM VỚI GIÁ \$20/CUỐN

ĐOÀN XUÂN THU
MELBOURNE

Bà con mình ai cũng biết: Phục Ba tướng quân Mã Viện (Ma Yuan) của nhà Hán dập tắt cuộc khởi nghĩa của Hai Bà Trưng vào năm 43. Mãi tới năm 938, Ngô Quyền đánh bại quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng, mới kết thúc hơn một nghìn năm Bắc thuộc. Để “*Nam quốc sơn hà Nam đế cư. Tiệt nhiên định phận tại thiên thư. Như hà nghịch lỗ lai xâm phạm, Nhữ đẳng hành khan thủ bại hư.*” Rồi Pháp bắn phá Đà Nẵng 1858, cai trị Việt Nam tới 1954 gần cả trăm năm.

Cả Tàu và Tây đều thất bại trong việc đồng hóa người Việt. Sự thất bại này là do cái đầu của người Việt rất cứng. Ông bà mình không muốn làm cha ai; cũng không muốn ai làm cha mình. Với những sắc dân

khác đều là bà con, bạn bè: chú Ba (Tàu) anh Bảy Chà (Và), anh Tây, anh Mỹ. Nguyên nhân thứ hai là Tàu, Tây ghen tuông không chịu gả á xẩm hay bà đầm cho Mít. Nếu bớt ngu đi, bớt chiến tự nhiên thành, chỉ hai đời, nước mắm sẽ hòa tan vô tàu vị yểu, vô Maggi vì con của Á Xẩm, mother’s tongue, tiếng mẹ đẻ, tiếng Tàu; con của vợ đầm thì nó nói tiếng Tây.

Bộ không thấy Chúa Sãi Nguyễn Phúc Nguyên, gả Công chúa Ngọc Vạn cho vua Chân Lạp là Chey Chettha II vào năm 1620, hậu quả là Campuchia mất luôn Thủy Chân Lạp, Miền Tây, vô tay mấy thằng ‘Duôn’ tức người Việt chúng ta? hậu tố)

Dẫu không biến mất nhưng tiếng Việt có tới 60% từ gốc Hán. Có tới 5% gốc Pháp.

Tiếng Pháp có nhiều chữ chôm tiếp đầu ngữ ‘télé’ của Hy Lạp. Nhứt là trong ngành Bưu Điện, nghề của ba tui nuôi đám con mình đông như kiến chỉ biết ăn với học: như telephone (điện thoại), télégramme (điện tín)...

(Nhớ năm 1964, ba tui đang làm ở Bưu điện trung tâm gần Vương Cung Thánh Đường Sài Gòn phải lên đảo nhậm Bưu Điện Ban Mê Thuột. Thủ phủ cao nguyên, xứ ‘Bụi Mù Trời’, xứ ‘Buồn Muôn Thuở’ nằm nghe chim kêu, vượn hú. Lâu lâu buồn, thả vô rình con gái Êđê để ngực trần đi tắm suối).

Hết 2 năm đi dày vô chỗ thâm sơn cùng cốc, thượng cấp thưởng công cho ba về quê cũ Mỹ Tho. Chờ sắp xếp, ba về lại Sài Gòn, về với đèn cao áp thủy ngân sáng lòa đường Hai Bà Trưng để đêm qua nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi tui bớt sợ ma.

Cùng lúc đó, văn hóa vật chất theo đoàn quân viễn chinh Yankees đổ bộ vào Sài Gòn. Trong đó có ‘television’. Tele là tiếp đầu ngữ (prefix), gốc tiếng Hy Lạp, tiếng Nôm là ở ‘xa’; tiếng Hán Việt là ‘viễn’. Như ‘télégraph’: điện báo. téléphone: điện thoại. télévision: truyền hình. Tụi Anh cũng chôm tiếp đầu ngữ ‘télé’ nhưng tụi Hồng mao vứt hai cái dấu sắc đi; chỉ còn trơn lù hai

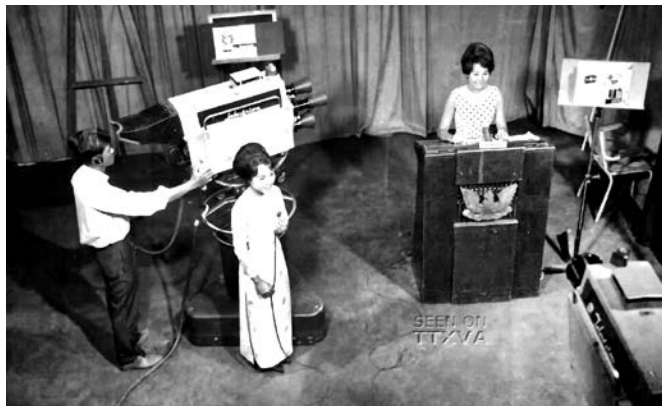
Xem truyền hình công cộng - NGUỒN FACEBOOK

chữ ‘tele’ tiện đánh máy. Television, mẫu tự T đứng đầu. Vision mẫu tự V đứng đầu. Television thành TV, đọc là Tivi, là máy truyền hình.

Thiên hạ đã chế ra cái ra dō (radio) có tiếng; giờ thêm được cái hình thành cái ti vi (television). Ra dō phải có đài phát thanh. (CSBV gọi ‘ra dō’ là cái đài? Thiết là ngu hết biết?) Truyền hình phải có đài truyền hình nhưng hồi đầu năm 1966, chưa có, Mỗi tối 2 chiếc máy bay luân phiên bay trên không phận Sài Gòn 4 tiếng đồng hồ để phát sóng truyền hình.

Rồi tháng 3 năm 1968, Đài truyền hình Sài Gòn ở số 9 Hồng Thập Tự phát trên băng tần số 9. Số 9 số nhà, số 9 băng tầng. Muốn coi là phải ra truyền hình công cộng cho muỗi cắn. Đang coi ké của hàng xóm, mà nó vặn nút tắt là nó đuổi mình về. Không có gì quý hơn độc lập tự do, muốn coi nơi khỉ ho cò gáy, chó ăn đá gà ăn muối không có điện, trước hết phải mua cái bình ắc quy (accu). Nơi điện chập chờn, lúc mạnh lúc xù, hình nhảy ‘lam ba da’ là phải mua cái xuyệt (sur).

Lại nhớ nhà trong hẻm ở Sài Gòn, khu lao động, lấy số nhà ngoài đường cộng thêm nhiều cái ‘xuyệt’. Như hẻm Vạn Chài thông ra đường

Paul Bert (nay là Trần Quang Khải) “Đường về đêm nay tối thui. Mà sao cô không thấy tui? Cô đừng tui cô nói tui đi. Đường về đêm nay tối thui. Mà sao cô không thấy tui? Cô sờ tui cô nói tui cùi”

Survolteur gốc tiếng Pháp, tiếp đầu ngữ ‘sur’ có nghĩa là trên hay vượt quá. Volteur gốc tiếng Pháp, trong đó ‘volt’ theo tên nhà vật lý người Ý Alessandro Volta là đơn vị đo hiệu số điện thế. Còn tiếp vĩ ngữ (suffix) ‘eur’ trong tiếng Pháp thường chỉ người hay thiết bị thực hiện một hành động nào đó. Vì vậy, ‘volteur’ có thể hiểu là một thiết bị

để điều chỉnh điện thế.

Năm 1969, vàng 18,000 đồng lượng; một chiếc Honda SS 67 giá 36,500. Còn một lít gạo giá 58 đồng, thịt ba rọi 240 đồng một kg. Ba tui bấm bụng xuống tiệm ‘bazaar’ Huỳnh Căn Ký gần rạp chiếu bóng Định Tường trên đường Trưng Trắc rước về cái TV hiệu Denon, 19 inch, Made in Japan, 27,000 đồng cho đám con mình coi Việt nhi của Nguyễn Đức và Tuổi xanh của Kiều Hạnh, tuồng cải lương, thoại kịch Kim Cương, Thẩm Thúy Hằng. Tùng Lâm, Phi Thoàn trong chương trình Tạp lục... Tân nhạc: Nhật Trường, Thanh Lan, Hoàng

TV hiệu Denon, 19 inch, Made in Japan

Hai nữ xưởng ngôn viên sẵn sàng để thu hình bản tin thường nhật. Ảnh chụp ngày 23 tháng 1 năm 1967.

Oanh, Trung Chinh, Hùng Cường, Mai Lệ Huyền v.v.

Nếu quy về giá vàng để so sánh thì một cái ti vi ngày đó mắc gấp 4, 5 lần cái ti vi màu đời mới LG hoặc Samsung bây giờ. Tui tội nghiệp ba tui quá!

Trong sách Đại Học của Khổng Tử có câu: “Nhật tân, nhật tân, hựu nhật tân” nghĩa là “Mỗi ngày mới, lại càng mới, và mỗi ngày đều mới hơn”. Ý nghĩa khuyến khích con người luôn luôn tự đổi mới, hoàn thiện bản thân mỗi ngày để trở nên tốt hơn.

Không chỉ con người đổi mới mà đồ dùng trong nhà nó mới hơn, nó tốt hơn nhưng lại rẻ hơn như cái ti vi chẳng hạn. Nhưng có cái tui không muốn nó mới tui muốn nó cũ hoài trong tâm tưởng. Đó là cái ti vi đen trắng 19 inch hiệu Denon, Made in Japan. ngày thơ ấu đó; cái ngày có ba, có má, có anh, có em, có bạn bè, có lối xóm, có những ngày vui. Hu hu! Nhiên ơi! (Anh tui từng chở tui đi coi truyền hình công cộng ở góc đường Hai Bà Trưng, Phan Thanh Giản đã đến nợ nước năm 1971 rồi)! Má ơi! Ba ơi!

ĐXT

DU FACE

LTS: Facebook là một mạng xã hội (social networking service) phổ biến rộng và có tầm ảnh hưởng rất lớn trên thế giới ngày nay. Ngoài khía cạnh giải trí, xả stress, giao lưu, lưu giữ nhật ký... Facebook còn được sử dụng như một phương tiện hiệu quả trong những cuộc cách mạng làm thay đổi tình hình thế giới. Hiện nay Facebook là một trong những lối thoát quan trọng để những trí thức, nhà báo, văn nghệ sĩ có khuynh hướng tự do đang sống tại Việt Nam cất lên tiếng nói của họ.

“FACEBOOK CÓ GÌ NGỢ” chọn lọc và giới thiệu với quý độc giả những ý kiến (comment) dí dỏm, tếu táo của cư dân trang mạng này và giữ nguyên văn cách thể hiện của họ.

Chúng tôi xin phép các tác giả trên Facebook được trích lại và chân thành cảm ơn.

BBT Trẻ

Theo Công an thành phố Hà Nội, trong 6 tháng năm 2024 ở Hà Nội đã xảy ra 594 vụ cháy. Nguyên nhân các vụ cháy được xác định do “sự cố hệ thống”, thiết bị điện chiếm hơn 73%; còn lại là các nguyên nhân do sơ suất khi sử dụng nguồn lửa, nguồn nhiệt hơn 10%; do vi phạm về quy định phòng cháy, chữa cháy (PCCC) 0.34% và các nguyên nhân khác. Tuy nhiên, nguyên nhân đáng nói nhưng không được Công an thành phố Hà Nội nói tới là cơ sở hạ tầng xuống cấp tại các khu tập thể, những khu “phố cổ” tại Hà Nội. Những con hẻm không chen lọt được hai người nhưng lại chứa nhiều căn nhà cao tầng, không những cản trở sinh hoạt thường nhật còn cản trở lực lượng cứu hỏa, công an, cứu thương... khi có tai nạn, hỏa hoạn.

Kiến trúc táo bạo từ khắp nơi trên thế giới, đặc biệt nhất vẫn là kiến trúc của khu tập thể tại Hà Nội

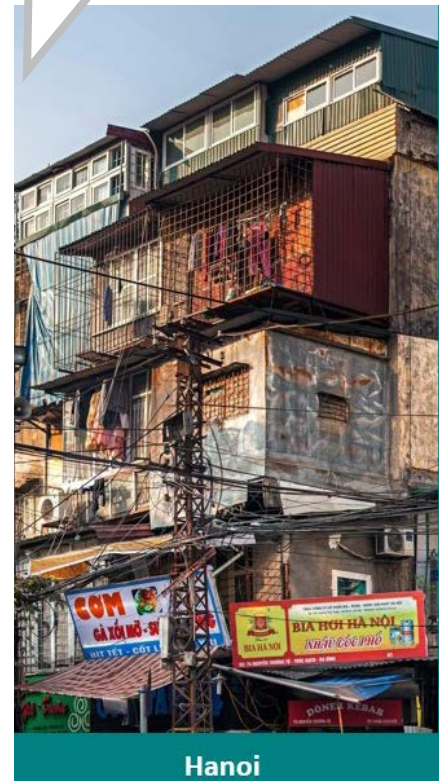
(Từ Facebook Martin Rama)

New York

Tokyo

Hanoi

“Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nhắc bổng trái đất lên” là câu nói nổi tiếng của Archimedes (287-212 trước Công Nguyên). Ông là một nhà toán học, nhà vật lý, nhà phát minh huyền thoại người Hy Lạp. Hình của Archimedes được in ở mặt trước của Huy chương Fields, giải thưởng danh giá được coi là “Nobel Toán học” (vì giải Nobel không bao gồm lĩnh vực toán học), được Hiệp hội Toán học quốc tế (IMU: International Mathematical Union) trao 4 năm một lần cho những nhà nghiên cứu nổi bật.

Ờ-rê-ca (Eureka, nghĩa tiếng Việt là “tìm ra rồi”) là một giai thoại nổi tiếng về cách ra đời của “lực đẩy Archimedes” và của mục.. này.

Cây dù

Ở nơi “khai sinh”, cây dù là hình ảnh tượng trưng cho vinh hoa phú quý, do đó, thời cổ đại Trung Quốc, trong dân gian có phong tục: khi các lang quân đi đón dâu đều sẽ mang dù theo. Ngoài ra, mọi lúc hoàng đế xuất hành đều mang theo long dù, trừ ý “cát tường như ý”, còn là đại biểu cho hoàng quyền, mang ý nghĩa che chở cho lê dân bách tính.

Những cây dù giấy dầu của Trung Quốc dần được truyền vào các nước lân cận như Nhật Bản, Triều Tiên, Đài Loan, Lào... mỗi địa phương có một nền văn hóa tập tục khác nhau, do đó có phong cách sử dụng, hình thức cũng không giống nhau. Ví dụ như ở Anh, mang cây dù ra đường từng bị chỉ trích nặng nề...

Năm 1747, vị thương nhân người Anh - Jonas Hanway đến Quảng Châu mua hàng, thấy người Trung Quốc dùng dù giấy dầu đi mưa, khi tạnh thì có thể đóng lại mang theo người, thật sự rất tiện lợi, do đó, trước khi quay về nước, ông đã mua một cái mang về.

Khi Jonas về nước, có một hôm trời mưa rất to ông liền lấy cây dù ra dùng, nhưng theo quan niệm của người Anh thời bấy giờ, mưa chính là thiên ý của Chúa, dùng vật che mưa chính là không tuân theo lời dạy của Chúa. Jonas đã bị mọi người xúm vào chỉ

trích, thậm chí còn có người ném trứng gà vào người ông. Những người đánh xe ngựa cho rằng Jonas cố ý muốn phá chuyện làm ăn của họ nên đã lên tiếng uy hiếp Jonas. Jonas Hanway kể dư luận, vẫn đi lại với cây dù trên tay. Mọi người tránh xa ông, gọi ông là “quái vật” nguy hiểm.

Không phải ai cũng không nhìn thấy tác dụng của cây dù. Cuối cùng nhờ sự “lỳ” của Jonas, 50 năm sau, cây dù với nhiều kiểu dáng mới đã được phần lớn quý cô chấp nhận. Sau 50 năm nữa, các quý ông người Anh cũng có một cây dù bên người và không còn là một vật dụng đặc biệt dành riêng cho phụ nữ. Vào cuối thế kỷ 18 và đầu thế kỷ 19, cây dù đã lấp ló ở mọi con đường ở London.

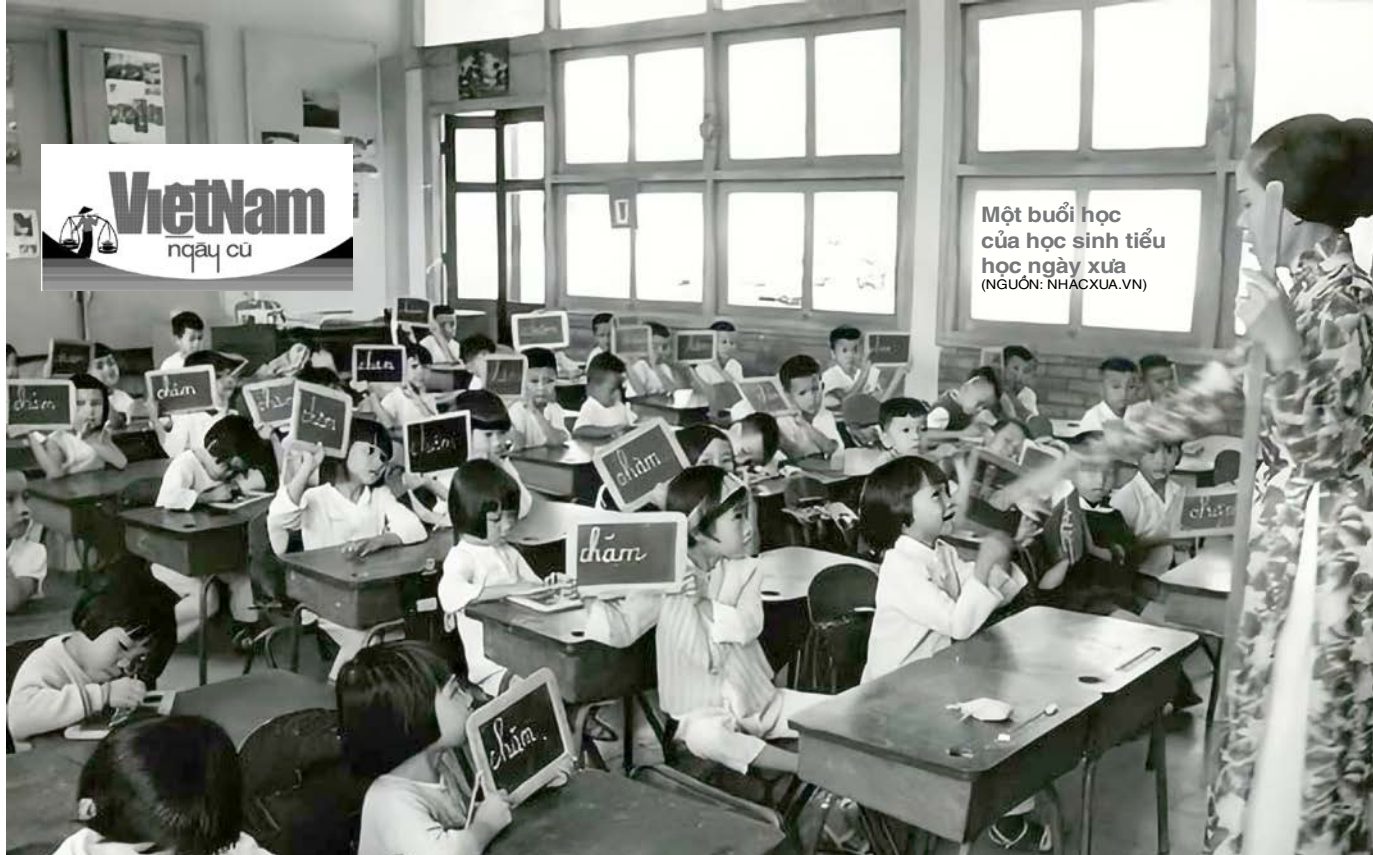
Không phải là nhà phát minh, nhưng Jonas Hanway (1712-1786) góp phần đem cây dù vào đời sống nước Anh.

Ở Việt Nam thời nay, cây dù không chỉ tràn ngập những con đường che nắng che mưa có người dân mà còn tràn ngập trong các bài báo về những cán bộ, công chức làm ăn bê bối nhưng vẫn sống mãi và lên chức mãi nhờ kiếm cho mình một cái “ô dù” xịn. “Ô hoặc dù” của họ thường là một “ông cốp” có thể lặn, nói có người nghe, đe có kẻ sợ. “Ô và dù” này thì ai cũng khinh, ai cũng ghét nhưng đa số... thèm.

Jonas Hanway

Một buổi học
của học sinh tiểu
học ngày xưa
(NGUỒN: NHACXUA.VN)

Thời tiểu học

TRANG NGUYÊN

Lâu lắm rồi, có khi tôi quên hẳn những kỷ niệm hồi tiểu học mà lại nhớ thuở ấu thơ học vần abc tại lớp mẫu giáo tư thực Tương Lai gần nhà. Nhưng tình cờ vào trang web của anh Cung Nhật Thành, tôi lại thấy hình ảnh trường tiểu học công lập Chí Hoà một thời đã qua. Cảnh cũ người xưa ngày nay đã hoàn toàn thay đổi. Thằng bé ngày xưa giờ đầu hai thứ tóc, còn trường xưa lớp cũ bây giờ cũng trở thành ngôi trường mới bê tông khang trang và đẹp đẽ. Kể cả tên trường cũng đổi thay không còn mang dấu ấn vùng đất Chí Hoà một thời lịch sử oanh liệt của thành phố Sài Gòn.

Nhưng chính là tôi nhớ lại vài ba chuyện nhỏ như chúng

tôi ngày xưa chỉ biết vui chơi, ăn uống, đi học và về nhà. Những vấn đề giáo dục to lớn: Nhân bản, dân tộc và khai phóng ở một tầm cao mà bàn tay nhỏ bé của chúng tôi không sao với tới. Đi học là bị bắt buộc chứ ở nhà vẫn sướng hơn, tha hồ vui đùa cùng bạn bè lối xóm. Hồi còn mẫu giáo, cô dạy “Không thầy đố mày làm nên”, rồi về nhà mỗi tối lại nghe ông thợ mộc người Bắc hàng xóm giáo huấn thằng con. Nó nhất định không chịu đi học dù đã lên 7 tuổi. Ông không dùng roi đánh con mà cứ ê a giảng đạo làm người. Nào là “Nhân chi sơ tính bổn thiện”, “Nhân bất học, bất tri lý”... Ông lôi ra cả cuốn Tam tự kinh thuyết pháp thằng con bú bướng bỉnh gần như năn nỉ: “Bố đặt tên

Nhân cho con là có ý nghĩa. Nhân là người, con người muốn tốt thì phải học, rèn luyện tính cách, học chữ cho bằng người, học phân biệt đúng sai...” Cuối cùng thì thằng Nhân cũng chịu đến trường. Bằng tuổi tôi nhưng nó học sau tôi một lớp.

Không ngờ cái thằng ương bướng như vậy, chịu học thì học rất giỏi. Nó tính nhẩm hay lắm, đọc thuộc lòng bảng cửu chương vanh vách không vấp tí nào. Cho nên mới có một năm mà nó học đến hai lớp. Ngoài chuyện tính toán nhanh, thằng Nhân thích theo học nghề mộc của bố. Mùa hè nghỉ học, nó phụ bố đóng vài ba thứ đồ gỗ linh tinh rất khéo. Cho nên mới chừng ấy tuổi mà bố nó dám giao đóng cho má tôi

cái chuồng lưới nuôi 10 cặp chim cút để tăng thu nhập kinh tế gia đình. Nó dùng thước thợ vạch lấy dấu kéo một đường thẳng bằng trên thanh gỗ, dùng cửa tay cắt thanh song đều tăm tắp. Tôi nói với nó: “Xem bộ con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Mày có năng khiếu làm thợ”. Có lẽ vì thế mà thằng Nhân có khả năng tính nhẩm rất nhanh.

Nãy giờ tôi mãi nói chuyện linh tinh mà quên tả lại ngôi trường mình học. Trường tiểu học Chí Hoà ngày xưa lớn lắm. Tôi không nhớ có bao nhiêu lớp. Có 3 dãy dọc mái ngói vẩy cá rêu phong, vách tường dày sơn vôi vàng nhạt trang trí những ô hình chữ Vạn kiểu hoa văn hồi xưa. Chắc là xây từ hồi Pháp thuộc. Phía sau lưng là dãy lớp học một lầu bao theo hình chữ U, mái lợp ngói nhưng

trông hiện đại hơn 3 dãy trệt dọc. Phía dãy cuối cùng gần phòng hiệu trưởng và phòng giáo vụ có mấy cây phượng vĩ ra hoa đỏ rực dễ khiến học sinh vui mừng mỗi khi hè đến. Vậy mà ông nhạc sĩ Thanh Sơn lại viết: “*Mỗi năm đến hè lòng man mác buồn...*”. Mùa hè đối với chúng tôi vui lắm, được nghỉ học vui chơi, khỏi phải nhúc nhích làm toán, mỗi miệng học thuộc lòng những bài học trong sách giáo khoa. Buổi sáng trường dành cho nữ sinh, buổi chiều là nam sinh riêng biệt.

Đầu năm lớp Ba thì ông hiệu trưởng dẫn Nhân vào lớp tôi giao cho cô giáo. Gặp bạn láng giềng lại cùng chung lớp thì còn gì vui bằng. Tôi kêu nó ngồi cạnh bên để khi làm toán cho tôi coi ké. Cô giáo biết chuyện học hành ra sao của đứa học trò mới, cho nên khi bầu trưởng lớp cô đề

cử thằng Nhân. Cả lớp nhao nhao: “Cô ơi, cứ chọn trưởng lớp năm rồi. Bạn ấy mới vào, chúng em chưa quen biết”. Thôi thì giờ tay biểu quyết. “Ai bầu cho bạn Nhân? Giờ tay lên!”. Cả lớp im re có mỗi mình tôi giờ tay cao nhất. Bạn hàng xóm tôi lửa tắt đèn có nhau, tất nhiên tôi dành lá phiếu cho thằng bạn học giỏi để còn có khi nhờ vả. Cuộc bầu bán làm tôi quê xệ, nhưng cuối cùng cô giáo chỉ định thằng Nhân làm phó lớp, coi như cánh tay tôi giờ lên không ủng hộ chút nào.

Tự nhiên đầu năm học lớp Ba (1968), trường phát bánh mì miễn phí và bắt học sinh uống sữa. Chúng tôi nghe thầy hiệu trưởng nói thao thao trước cột cờ sau lễ chào cờ đầu tuần. “Bắt đầu thứ Hai tuần sau nhà trường nhận sữa từ cơ quan viện trợ quốc tế và bánh mì do một lò bánh lớn thành

phố cung cấp... Học sinh phải ăn uống đủ chất dinh dưỡng thì mới có sức học hành, sức khoẻ dẻo dai sau này giúp ích cho nước nhà...”. Thầy diễn giải xong thì đám nam sinh lớp Năm xếp hàng dọc trên bục sau lưng thầy dưới trời nắng chang chang hát vang bài hành khúc: “*Học sinh là người tổ quốc mong cho mai sau...*”. Thầy hiệu trưởng quơ tay ra hiệu cho học sinh các lớp đông như kiến xếp hàng trước sân đồng thanh phụ hoạ: “*Học sinh xây đời niên thiếu trên bao công lao...*”.

Tuần sau, trước giờ ra chơi 5 phút các thầy cô giáo cho học sinh ra xếp hàng bên hông lớp, di chuyển trật tự theo lớp đầu dãy đến phòng y tế để uống sữa tươi. Thằng Nhân từ nào giờ chưa được uống sữa tươi nên háo hức hỏi tôi “không biết sữa có ngon không. Thịnh thoảng má tao cho uống sữa con chim (Nestlé) là thấy ngon nhất rồi”. Tôi cũng không biết trả lời ra sao vì tôi chưa bao giờ được uống sữa tươi. Tôi ồm ồm trả lời: “Ngon lắm, không ngon sao nhà trường cho mình uống”. Thuở đó, dân lao động nghèo xóm tôi làm gì biết được sữa tươi vắt ra từ vú con bò. Quanh đi quẩn lại vẫn mấy thứ sữa đặc có đường đủ các nhãn hiệu Mont-Blanc (Trái núi), Vache (Đầu

Hãng sữa Foremost của tư nhân cũng thỉnh thoảng phát sữa miễn phí cho học sinh
- NGUỒN: FLICKR.COM

bò) họa hoàn nhà nào kha khá chút xíu thì biết đến sữa bột Guigoz dành cho em bé.

Vì nhà trường mới thực hiện việc phát sữa và bánh mì cho số học sinh quá đông nên khi lớp tôi đến nơi thì trống trường vào lớp vang lên từng hồi. Học sinh túa ra bu quanh bàn để lấy các ly sữa bằng nhựa đủ màu uống lấy uống để, còn bánh mì thì bước qua dây căn tin nhận xong cầm trên tay không kịp ăn chạy thẳng về lớp. Do tình trạng lộn xộn nên cô giáo sau khi họp xong với Hiệu trưởng, về lớp chỉ định phó lớp trước giờ ra chơi 5 phút chạy xuống phụ mấy người gác đàn chia cắt bánh mì. Tôi thì thâm với thằng Nhân: “Sống nha, mày khỏi cần lấy phần, cứ cắt một khúc bỏ miệng một miếng, cắt xong bánh mì là mày no bụng khỏi ăn cơm chiều”.

Còn sữa chúng tôi được uống đầu phải sữa tươi, sữa bột chứa trong bao to như bao xi măng quậy với nước. Ban đầu uống thấy không đến nổi nhưng sau vài ba tuần, chúng tôi thành nào cũng ngán đến tận cổ. Nhất khi là gặp đợt sữa pha chưa đúng còn lợn cợn óc trâu. Nhiều đứa trong lớp sợ thầy cô, trật tự xếp hàng đến nơi thì tách ra chạy thẳng qua bàn căn tin nhận khúc bánh mì. Có lúc thằng Nhân đưa tôi khúc bánh mì to hơn bình thường rồi nháy mắt cười cười. Lúc nào nó cũng cho tôi phần đuôi ổ bánh. Nhai cái cùi bánh mì giòn giòn ngon hơn phần giữa ruột bánh bột nhiều nuốt không trôi.

Nhiều ông bạn già kể thuở ấy học sinh tiểu học thành phố đều được hưởng chương trình dinh dưỡng miễn phí từ cơ quan Caritas Asia. Đây

là một dạng cơ quan từ thiện hoạt động quốc tế nhận kinh phí từ nhiều quốc gia quyên góp và Liên Hiệp Quốc hỗ trợ để giúp đỡ phần nào cho những nước nghèo. Sữa cũng được phát miễn phí cho nhiều vùng còn khó khăn, trẻ em suy dinh dưỡng. Có trường được uống sữa tươi đựng trong hộp của hãng Foremost đang hoàng. Nhưng trường tôi thì lại được phân phối sữa bột trên bao bì có ghi hàng viện trợ UNICEF. Sữa tươi Foremost có mùi thơm, dễ uống chứ gặp sữa bột quậy còn nổi óc trâu thì đám học sinh ở trường tôi chạy làng. Sau vài tháng uống sữa ăn bánh mì, học sinh trong trường không còn xếp hàng rồng rắn. Cứ đến giờ ra chơi mạnh dạn nào muốn uống sữa thì cứ đến phòng y tế uống thoải mái. Còn khoảng bánh mì vẫn dặt như thường. Ngán không ăn,

bỏ cặp cát trên đường đi học về đem ra nhai cho đỡ buồn miệng.

Mãi đến vài ba năm sau tôi mới được uống sữa hộp tươi Foremost có dòng chữ F màu cam mua ở mấy cửa tiệm ngoài đường phố. Sữa ngon, thơm nhưng không có mùi cam mà mấy ông bạn miêu tả như thiệt làm tôi phát thèm. Hãng này còn sản xuất loại sữa đặc đóng hộp mang nhãn hiệu Ông Thọ có hình ông già ôm trái đào tiên (Longevity Brand). Sau năm 1975, Foremost bị quốc hữu hoá đổi tên thành Vinamilk. Đến năm 1990 Foremost trở lại thị trường Việt Nam và kiện Vinamilk để đòi lại thương hiệu của mình. Kết quả Foremost được nhận quyền sở hữu thương hiệu Longevity cùng hình ảnh ông già cầm trái đào tiên. Còn Vinamilk được sở hữu thương hiệu sữa Ông Thọ có hình mấy đứa nhỏ bu quanh ông già.

Chuyện cà kê dê ngỗng thuở tiểu học của tôi chỉ có bấy nhiêu. Thằng Nhân sau này thì rất vào lớp Sáu, đành bỏ học theo nghề ông bố. Nghe đâu hiện giờ nó là thợ chính đóng đồ nội thất cho một công ty lớn ở Sài Gòn, lương bổng khá lắm, nhà cửa khang trang.

TN

Thuở thập niên 1960, học sinh tiểu học thành phố đều được hưởng chương trình dinh dưỡng sữa miễn phí từ cơ quan Caritas Asia. NGUỒN FACEBOOK

BIÊN HỌA

**XIN CHÀO TINH HOA NƯỚC VIỆT
TIẾP TỤC CÁNH GIỮ HÒA BÌNH THẾ GIỚI ! OK?**

**MÀY CÓ BIẾT
BỐ MÀY LÀ AI KHÔNG?**

**BẠN CHỈ CỐT CỦA BỐ ĐÓ
ĐỪNG ĐUA**

Tổ chức tiệc cưới cho người nghèo

Mukesh Ambani cùng vợ Nita Ambani tổ chức đám cưới cho khoảng 50 cặp vợ chồng xuất thân nghèo khó - NGUỒN INDIAN EXPRESS

Tỷ phú Ấn Độ giàu nhất Châu Á Mukesh Ambani, ông chủ tập đoàn công nghiệp Reliance, cùng vợ là nhà hoạt động thiện nguyện Nita Ambani, tuần qua tổ chức đám cưới tập thể cho khoảng 50 cặp vợ chồng xuất thân nghèo khó đến từ thị trấn Palghar, thuộc Maharashtra.

Đám cưới diễn ra ngày 2/7 tại công viên Tập đoàn Reliance ở thành phố Thane, thuộc Maharashtra, phía đông bắc Mumbai, với khoảng 800 người tham dự, gồm các cô dâu chú rể và người thân. Gia đình hai người con lớn của ông Mukesh, gồm con trai cả Akash và con gái Isha, cũng tham dự sự kiện.

Không chỉ đài thọ toàn bộ chi phí tiệc cưới, gia tộc giàu nhất Ấn Độ còn tặng trang sức cho từng đôi, gồm vòng cổ mangalsutra, nhẫn cưới và khuyên mũi đều bằng vàng, cùng các loại trang sức đeo chân bằng bạc.

Mỗi cô dâu được tặng thêm ngân phiếu trị giá 101,000 Rupee (khoảng 1,200 USD) làm của hồi môn. Tỷ phú Ambani còn hứa hỗ trợ nhu yếu phẩm cho các cặp vợ chồng trong suốt một năm, cùng bộ vật dụng gia đình như bát đĩa, bếp gas, quạt, chăn gối đệm.

Sự kiện tại Maharashtra là một phần truyền thống hoạt động thiện nguyện của nhà Ambani trước những dịp đại sự của gia đình. Anant Ambani, con trai út của gia đình, sẽ làm lễ thành hôn cùng Radhika Merchant, con gái ông trùm ngành dược và thép Ấn Độ Viren Merchant, trong tuần sau.

DH - TIN INTERNET

Bà Nita Ambani tặng ngân phiếu cho các cô dâu. ẢNH: INDIATODAY

Medicare có chi trả khi đi nghỉ hè?

BẢO SƠN
(tiếp theo)

Mặc dù Medicare nguyên thủy chi trả cho trường hợp bị bệnh khi đi nghỉ hè trong phạm vi Hoa Kỳ, nhưng vấn đề sẽ phức tạp hơn nhiều khi đi nghỉ ở nước ngoài. Nếu có Medicare Advantage, có thể bảo hiểm sẽ không chi trả, hoặc nếu chi trả thì tiền copay rất cao. Trong trường hợp du lịch nghỉ hè ở nước ngoài, hiếm khi Medicare chi trả cho điều trị bệnh. Dưới đây là một số vấn đề mà người sử dụng Medicare cần biết.

3. Medicare Advantage có thể trả tiền khám bệnh. Một số công ty bảo hiểm Medicare Advantage có thể chi trả tiền khám bệnh trong lúc nghỉ hè ở Hoa Kỳ vì họ có hệ thống mạng lưới ở hầu hết các tiểu bang. Người có bảo hiểm từ công ty Aetna sẽ được chi trả khám bệnh ở bác sĩ gia đình và tiền copay cũng giống như đang ở tại nơi cư trú. UnitedHealthCare và Humana cũng có thể chi trả. Nhưng để chắc chắn, nên gọi lên hãng bảo hiểm để hỏi rõ quy định và bác sĩ nào ở trong mạng lưới của công ty bảo hiểm đang sử dụng. Riêng công ty Kaiser Permanente chi trả toàn bộ khi phải khám online trong lúc du lịch.

4. Có thể sử dụng part D khi đang nghỉ hè không? Được, vì Part D là chương trình mua thuốc áp dụng toàn quốc và có thể sử dụng ở tất cả các tiểu bang Hoa Kỳ. Nhưng giá thuốc ở các công ty ngoài mạng lưới sẽ đắt hơn ở công ty trong mạng lưới. Người sử dụng part D nên chọn hệ thống bán thuốc nào có giá thấp nhất cho các thứ thuốc cần mua. Nếu

cần mua thuốc trong khi đi nghỉ hè, nên gọi cho công ty bảo hiểm để hỏi rõ tiệm thuốc gần nhất nào nằm trong mạng lưới để mua. Nên nhớ rằng có nhiều yếu tố ảnh hưởng tới giá thuốc, và giá cũng thay đổi tùy theo nhà thuốc. Tốt nhất là yêu cầu bác sĩ ghi toa mua thuốc đủ dùng cho 3 tháng trước khi đi, như vậy sẽ không sợ bị hết thuốc bất ngờ.

5. Chi trả trong trường hợp emergency ở nước ngoài. Medicare hiếm khi chi trả cho trường hợp khẩn cấp ở nước ngoài. Một số plan của Medigap trả tối đa \$50,000 hoặc 80% tiền cấp cứu. Các chương trình Medicare Advantage hầu như không chi trả hoặc ở mức rất giới hạn. Vì vậy nếu đi nước ngoài nên xem xét mua bảo hiểm du lịch (travel Insurance) để phòng hờ phải đi cấp cứu, trị bệnh, hay vận chuyển về Hoa Kỳ khi bệnh quá nặng. Nên xem kỹ những khoảng bị loại trừ, những bệnh đã có sẵn, và những giới hạn chi trả, trước khi chọn mua bảo hiểm loại này.

DALLAS ZOO DOLLAR DAY

6/8. Chương trình giảm giá đặc biệt mùa hè. Xem trên 2000 loài thú thuộc 406 chủng loại. Đi vòng xoay với mô hình thú quý hiếm. Có hệ thống phun sương giảm nhiệt

Địa điểm: The Dallas Zoo, 650 S. R. L. Thornton Freeway, Dallas TX 75203. **Giá vé:** \$1.

BARBIE THE MOVIE IN CONCERT

3/8. Hòa nhạc dựa trên phim Barbie của hãng Warner Bros Picture trong chuyến lưu diễn qua nhiều tiểu bang

Địa điểmA: Dos Equis Pavilion, 1818 1st Ave, Dallas TX 75210. **Giá vé:** \$38-\$172.

TEXAS TRADITION

10/8 tới 12/10. Trưng bày về truyền thống của Texas, trong đó có việc phát triển ngày "homecoming" của các trường trung học, văn hóa Texas, vai trò của phụ nữ trong việc gìn giữ truyền thống

Địa điểm: William E. Dollar Municipal Building, 200 N. 5th Street, Garland TX 75040. **Giá vé:** miễn phí.

HỒ ĐẮC VŨ

Anh là người Mỹ..

HỒ ĐẮC VŨ
MELROSE, MA

Andre Nguyen là người Việt Nam chính hiệu con nai vàng!
Vì trong khai sinh gốc, (Có tem và dấu trước bạ)

Họ và tên: Nguyễn Văn Thời, sinh năm 1985. Tại: Xã Nghĩa Lộ, quận Nghĩa Hành, tỉnh Quảng Ngãi.

Cha: Nguyễn Hàm, nghề nghiệp sĩ quan Dù, VNCH.

Mẹ: Lê Thị Hiền, y tá bệnh viện Tỉnh Quảng Ngãi.

Nhưng vì sao mà có cái tên: Andre.

Chuyện xảy ra rất giản dị.

Bà Hiền cho ông Kent, thiếu tá Mỹ, cố vấn Đoàn Tìm Hải Cốt Lính Mỹ bị chết trong chiến tranh VN, đóng ở khu tòa tỉnh, Quảng Ngãi, thuê nguyên căn lầu 3 ở căn nhà đẹp để bên bờ sông Trà Khúc

Cũng năm đó, ông Hàm, cựu trung úy Dù, đi cải tạo về, bị lên máu bất tử, chết trong đêm (hàng xóm nghi ngờ là bị thượng mã phong, vì trả bài bù cho 8 năm tù cải tạo), 3 tháng sau, bà Hiền không ngần ngại gì, gả nghĩa với ông Kent. 1988, ông Kent về Mỹ, mang theo bà Hiền và đứa con trai. Tới Boston, Mỹ, bà Hiền thành Helen, cu Thời thành Andre Nguyen.

Trường trung học Melrose

- Bạn từ nước nào tới vậy?
Người bạn cùng lớp hỏi Andre.

- Là sao!

Andre ngập ngừng.

- Có phải từ Châu Á?

- Không! ... Tui dân Mỹ!

- Nhưng nhìn giống dân Châu Á?

Andre nhún vai.

- ... Tại giống ba tui.

Giờ học lịch sử, ông thầy giảng về Tổng Thống Kennedy và cuộc chiến tranh ở Việt Nam.

- Andre! Em có nhớ gì về cuộc chiến này không?

Cậu lắc đầu.

- Vậy trong gia đình có ai tham gia trực tiếp không?

- Dạ không biết... Vì em không phải người Việt Nam!

- Em là người Tàu?

- Dạ không! Là người Mỹ.

...

Cho đến khi râu đã mọc đen dưới cằm, Andre mua thuốc nhuộm tóc râu vàng khè như Mỹ. Trong những giao tiếp, sinh hoạt, Andre vẫn khẳng chối bỏ cái gốc Việt rõ ràng của mình.

- Không! Tôi là người Mỹ Bob, người bạn cùng đại học của Andre.

- Tao nghĩ mày là người Mỹ gốc Việt thì đúng hơn.

- Không! Tao là Mỹ!

- Nhưng ba má là người Việt, mày sinh ở VN, từ

đó tới Mỹ lúc còn nhỏ, và điều chứng minh rõ ràng nhất là...

- Gì?

- Sáng làm vệ sinh, mày có nhìn thấy mặt mình trong kiếng không?

-... Ồ! Có.

- Mày có thấy nét Mỹ nào trên mặt mình không?

- !!!

Bob xuống giọng.

- ... Hay chỉ là cặp mắt một mí, cái mũi tẹt, nước da ngăm vàng của người Việt?

Andre đứng phắt dậy.

- Những điều đó không xóa được cái “Mỹ” của tao!

- Dân Mỹ gốc Việt... Chẳng hạn, như tao là Mỹ gốc Thái Lan!

- Tao là Mỹ! Mỹ... Là Mỹ, không có chút Việt nào trong đó!

Andre nói quả quyết, bỏ đi, từ hôm đó cắt đứt mọi giao thiệp với Bob, người bạn Thái Lan, cùng khoa với anh.

Mức độ “Mỹ” của Andre tăng trưởng một cách trầm trọng

Mặt mụn kinh niên vì anh bỏ luôn đồ ăn Việt, chỉ Burger, pizza, sandwich ngày này qua năm kia.

Anh đã không nói tiếng Việt với mẹ từ lúc nhỏ cho đến bây giờ, và anh hoàn toàn không tiếp xúc, kết bạn với người Việt, cũng như không bao giờ lai vãng các khu người Việt ở Boston này. Andre Nguyên dị ứng với người

Việt Nam ở đây.

Anh luôn bận rộn, nói (giống) như Mỹ, nghe nhạc Mỹ, coi phim Mỹ, kết thân với mấy người bạn Mỹ và có con nhỏ bồ Mỹ đen.

Đa số người Mỹ thường không quan tâm anh là Việt hay Mỹ, họ chỉ cần biết anh là người có văn hóa, làm việc ngon, không gây nguy hiểm cho chính họ và cho nước Mỹ. Ngược lại người Việt thì...

- Mẹ đó nói “Ăn gỏi”, chân đi 2 hàng... mà khẳng khẳng là Mỹ, chắc tại nhuộm tóc vàng, căng mắt, sửa mũi cao nên tự “Mỹ hóa” cho mình.

- Cha kia rằng hô, mắt hí mà lúc nào cũng “Tao là Mỹ chính tông!”

Và tình trạng này, ngày càng tăng ở vùng Massachusetts, người nặng bệnh “Mỹ” nhất vẫn là Andre Nguyen.

Xong đại học, đang Hè

- Mom! Con đã được nhận vô đơn vị Lính Rừng của quân đội Mỹ.

- Thật bất ngờ, quá hay! ... Cũng như ba con ngày xưa... Hồi đó ba là trung úy dù của VNCH... mẹ rất hãnh diện!

- ... Sorry! Nhưng con là lính Mỹ, người Mỹ

Andre vô phòng.

- Con chuẩn bị, tuần tới phải xuống trại huấn luyện.

Một năm sau, qua các cuộc huấn luyện đặc biệt

vì khả năng quân sự của mình, Andre trở thành thiếu úy, trưởng toán trong đơn vị bắn tỉa của Lực lượng Lính Rừng 75, đồn trú tại Fort Benning, Georgia.

Năm 2018, Andre được chuyển tới chiến trường Afghanistan, bổ sung cho toán bắn tỉa, đơn vị trinh sát, thuộc viên thám T4, lính rừng 91.

Andre bước vô căn phòng nhỏ, nằm trong căn lều lớn.

- Chào Đại Úy! Thiếu Úy Andre, số quân 123... Đơn vị bắn tỉa của Lính Rừng 75, trình diện!

Người mặc quân phục, ngược lên.

- Nghi!

Andre hạ tay, để ba lô xuống.

- Tôi là đại úy Carol, Quân Báo, chỉ huy trực tiếp của đơn vị trinh sát và bắn tỉa... Chào mừng anh về với đơn vị...

Đại Úy đứng dậy, bước ra.

- Bên trái là lều của bắn tỉa, trong lều có tất cả nội quy của lính rừng, tôi không cần phải nói điều gì.

Andre về lều, vẫn còn ngạc nhiên với người chỉ huy trực tiếp, anh lầm bầm.

- Đại Úy là cô gái xinh đẹp!

Tối đó, tại nhà ăn

Andre bận việc sắp xếp chỗ ở, tối trễ, ngồi ăn một mình trong góc lều, đại

úy Carol, bước tới, cười, để khay đồ ăn, ngồi xuống bàn.

- Sao ăn trễ vậy?

Andre đứng phắt dậy.

- Làm thủ tục kiểm tra và nhận trang bị cá nhân, Sir!

Carol cũng đứng phắt dậy.

- Giấu dỏ quá! Anh có thể gởi cái trò này về cất kỹ ở trung tâm huấn luyện...

Carol đưa tay ấn vai Andre.

- Ngồi xuống ăn cho vui về... Bạn Đồng hương à!

- Đồng hương?... Tại sao?

- Vì anh gốc Việt.

- À... Không! Tôi là người Mỹ.

Carol chum chim cười.

- Tôi coi hồ sơ quân bạ của anh... Tôi biết anh là người gốc Việt Nam, sinh ở Quảng Ngãi...

Andre nhìn miếng thịt bò trên khay.

- ... Ba anh là sĩ quan Dù ... À anh qua Mỹ lâu chưa?

Andre hít một hơi dài.

- Ba kể của tôi người Mỹ, tôi không nghĩ mình là người gốc Việt ... Nên không còn nhớ đã đến đây lúc nào.

- Nhân dáng, khuôn mặt anh là người Việt!

Andre bối rối uống ngụm coke.

Carol chòm sát mặt anh, cô nói nhỏ bằng tiếng Việt.

- Tôi là bé Tư, sinh tại

bệnh viện Hà Đông Hà, sát chợ Tân Định, ba tôi là sĩ quan không quân, VNCH, mẹ là dân Mỹ Boston, y tá trưởng bệnh viện dã chiến Mỹ tại Sài Gòn...

Cô ngồi xuống.

- ...Tôi là người Mỹ gốc Việt Nam.

Carol khoanh tay.

- Tôi hãnh diện mình là người gốc Việt!

Andre làm thỉnh, cắt miếng thịt bò trên khay, lấy miếng khoai chiên và đĩa bông cải đã nguội ngắt.

Carol ăn đĩa xà lách trộn gà xé thật nhanh.

- Carol! Cô ăn nhanh quá! Cô cười.

- Ăn nhanh, đi chậm... Là tính cách của người Việt thứ thiệt!

- Carol nói tiếng Việt như người Sài Gòn.

- Anh không nói tiếng Việt?

Andre nhún vai.

- Không bao giờ, vì tôi là người Mỹ!

- ...!

Carol khoe.

- Ba tôi đã đưa tôi về thăm quê Tân Định 2 lần ... Nhà tôi ngày xưa ở đường Đặng Dung, mỗi lần về, đi trên đường lòng vẫn thấy nao nao...

Cô nhắm mắt.

Andre ngược mặt, nhìn

Carol

Một cô gái trẻ đẹp, tóc

vàng, mắt xanh, mũi cao, da dỏm tàn nhang... Nhìn rất Mỹ, Mỹ còn hơn những người Mỹ khác.

“Tôi hãnh diện là người Mỹ gốc Việt”

Điều gì đó bỗng lòng bùng trong đầu, Andre đứng dậy.

- Chào Carol! Gặp sau.

Anh mang khay đồ ăn bỏ thùng rác, về trại.

Carol vẫn ngồi đó, mỉm cười.

Phòng hành quân

Đại Úy Carol với 6 lính viễn thám T4, đầy đủ trang bị.

- Hê! Mấy em playboy, nghe, nhớ và mở miệng ra, hỏi những điều tránh cái chết!

Carol chỉ vô màn ảnh TV lớn.

- F1, khu vực chúng ta sẽ tới, thung lũng nằm giữa đồi trọc và núi đá, dịp quá tốt cho bọn Taliban đánh hỏa công, hoặc phục kích nổ phủ đầu, hốt ổ tụi mình chỉ trong vài phút.

Cô quay lại.

- 6 trái B-40, chục phóng lựu M 79, 2 đại liên bắn xéo cánh sẻ, ngay thung lũng...

Xuống giọng.

- ... Là 7 con lính rừng đi thẳng xuống địa ngục... Quân Báo và trinh sát biết rằng: Khu hầm ở đây có khoảng 15 tên Taliban, thêm 1 đồng vũ khí... Đây là một trở ngại lớn!

Yên lặng!

7 lính rừng, 14 con mắt

mở lớn, đứng tròn, 7 cái miệng dán keo, nín khe.

- Đánh được!

Carol nhìn.

Andre đứng lên.

- Tôi có kế hoạch...

- Nói!

- Trục thẳng thả chúng ta cách mục tiêu 1 giờ...

Anh coi đồng hồ.

- ... Đúng 5 giờ chiều, khi mặt trời xuống, trong hang núi sẽ bốc nóng và độ ẩm rất cao gây khó chịu cho bọn chuột, vậy là chúng ta có cơ hội chơi xả láng, đánh phủ đầu bằng hỏa công, với M72, M79, xe rô bô điều khiển mang mìn claymore với 1 đại liên yểm trợ... Tôi lo việc bắn tỉa và đại liên yểm trợ, khi tấn công.

Carol nhú mày, cô không nghĩ là anh chàng “Không phải người Việt” mới toanh này lại có chiến pháp táo bạo như vậy.

- Andre! Anh nghĩ rằng chúng ta sẽ làm được?

- Sẽ được! Đại úy cho lệnh chuẩn bị đồ chơi.

Chiếc trục thẳng Black hawk thả 7 lính rừng, trang bị nặng. Sau 2 tiếng di chuyển ngụy trang.

Carol coi GPS, gọi máy.

- Hê! Ông già, tối nhà vợ ngon lành, chuẩn bị tấn công, đúng 5:00

4 giờ chiều, nắng vàng cam, hắt dài trên dãy núi, hâm lên cái nóng suốt ngày đã thấm sần trong lớp đá nâu đen. Cả vùng núi trọc hầm hập, khó

người như đất sa mạc, trên bầu trời ửng vàng, bấy kên kên đôi thịt, bay những vòng quanh dãy núi đá.

- Behe! Behe!

Cả toán nằm sát đất, Carol coi máy GPS.

- Drone thấy ở hướng 3 giờ, 2 Taliban đang chặn dê, bên một hốc đá lớn có nhiều khói bốc lên, tình nghi là ngách phụ của đường hầm trong núi... Andre, tới đây!

Andre bò lên.

- Anh có thể hạ 2 thằng chặn dê bằng một viên đạn?

- Có thể! Nhưng chưa bao giờ làm!

Carol cười.

- Bây giờ làm! Và làm được! Ok.

Cô nói trong máy liên lạc với cả toán.

- Tôi, Larry, Nick, Don, Clark sẽ đánh hỏa công thẳng vô hầm... Andre dứt điểm 2 con chuột chặn dê cùng Ben không chế ngách hầm bằng 2 M72 với 4 trái Claymore khi tụi nó thoát ra.

Carol nhìn GPS.

- Còn 1 phút, hiệu lệnh là 2 trái M72 bắn đầu.

...

- Âm! Âm!

Đường hầm tóe lửa, rung rinh, khói bốc mù mịt, mùi thuốc nổ nghẹt mũi.

2 trái hỏa tiễn cá nhân chui thẳng, nổ sâu, vài loạt AK 47 bắn trả rồi rạc, sau đó là cả chục M79 bắn

trục xạ liên tục, Nick và Don điều khiển 2 chiếc xe rô bô gắn mìn Claymore, chạy vô sâu trong hang, Carol, Larry, nhả từng loạt đại liên M60 yểm trợ.

Không một tiếng nổ kháng cự, căn hầm mờ mịt khói của con hỏa công.

Trận đánh hầm như hoàn hảo, vì không một đối kháng đáng kể nào của đám Taliban.

Bên ngách hầm, Andre điều chỉnh ống ngắm của khẩu súng trường bắn tỉa nhà nghề M110A, đúng lúc anh kéo cò, một tay Taliban ngồi thụp xuống, đá, viên đạn chỉ hạ thằng còn lại, nó té xuống, đè lên người bạn đang đá, tay Taliban vùng đứng lên, đưa khẩu AK, tính bắn báo động.

Đúng lúc bên đầu hầm.

- Âm! Âm!

2 tiếng nổ lớn của M72 đã át mất tiếng M-16, Ben đã nhanh tay bắn hạ tay Taliban còn lại. Andre và Ben nhả 2 trái M72, vô ngách, lùi ra xa, nằm sát đất, cầm sẵn bộ kích nổ của 4 trái mìn Claymore chống biến người đã gài sẵn.

- Tạch! Tạch! Tạch...

- Bùm.

Loạt AK và trái B-40 thổi văng Ben vô hốc núi. Andre quay qua, 4 cái đầu trùm vải đen của Taliban lộ nhố sau tảng đá trước mặt ... À, bọn Taliban khác đang tiếp ứng. Loạt AK bắn sát

chân Andre, anh lăn tròn tới một phiến đá lớn, vì quá đà nên rút súng và văng mất bộ kích nổ của 4 trái Claymore, trận đánh mìn sát thương hoàn toàn chết cứng, không nổ được, 4 tay Taliban đứng ngạo nghễ trên đầu tảng đá, tụi nó bước tới, 4 mũi súng AK lạnh ngắt chĩa thẳng vô đầu Andre.

Đôi mắt Andre mở lớn, trừng trừng nhìn cái chết đang tới... Nhưng! Lính rừng đầu có thể chết dễ dàng như vậy... Anh lăn nhanh tới xác Ben, chụp khẩu M-16, bóp cò...

Trời đất ơi!

"Chúa không ở cùng anh chị em.

Amen!"

Khẩu súng đã hết đạn, tro tro như khúc củi

4 mũi súng AK chĩa thẳng vô đầu Andre.

Đôi mắt Andre mở lớn, trừng trừng nhìn cái chết sắp tới...

Anh chụp trái lựu đạn trên ngực Ben.

- Tạch! Tạch! Tạch!

Tên Taliban làm một loạt AK.

Andre trúng đạn, co người lại.

- Âm! Âm!

2 tiếng Claymore nổ lớn.

4 tay Taliban tung lên, về châu Ala!

Đại úy Carol ném bộ kích nổ, chạy tới ôm Andre, cô quay lại.

- Lính rừng rút! tải thương, khẩn cấp!

...

Bệnh viện Dã Chiến Tiên Phương lính dù 91

Andre nằm trên giường, 2 chân băng bột.

Đại úy Carol ngồi xuống ghế, tươi cười nhìn Andre.

- Chúc mừng anh chưa chết!

Andre nắm tay Carol.

Anh nhìn thật sâu đôi mắt xanh, khuôn mặt, nụ cười của cô gái rất Mỹ, nhưng luôn hạnh phúc với màu lai Việt của mình, người đã can đảm nhào tới trước 4 mũi súng Taliban, bấm kích nổ của 4 trái mìn Claymore... Người đã cứu mạng Andre.

Cái "Chất Việt" mà anh đã chối bỏ bao năm bỗng bùng lên, ngùn ngụt trong đầu.

- Cóm ơn Đưa úy đoã cứu!

- Ah! Anh nói tiếng Việt

Carol cười.

- Đó là tính cách của người Việt đối với đồng đội của mình.

Andre nhắm mắt, lặng lẽ khóc.

- Tôi sẽ báo cho ba má anh.

Andre chống tay, gượng ngồi lên.

- Carol!

Anh ôm vai Carol, nhìn sâu vào đôi mắt xanh, nói bằng tiếng Việt, y chang giọng Quảng Ngãi.

- Anh lừa ngữ Việt... Vòa anh yêu em! (Anh là... Vả...)

HĐV

TV & phòng ngủ

Việc thêm một chiếc tivi vào phòng ngủ thường là một chủ đề tranh luận; vì nhiều người thích xem các chương trình yêu thích trên giường, nhưng chưa biết lắp đặt sao cho phù hợp. Có một số cách đặt TV vào phòng ngủ thích hợp với nội thất hiện có của căn phòng.

■ **Gắn lên tường.** Một trong những cách đơn giản nhất để đặt TV trong phòng ngủ là gắn lên tường. Cách này sẽ bảo đảm sự thông thoáng, gọn gàng. Để thực sự nâng tầm vẻ ngoài của chiếc TV treo tường, có thể chọn một bức tường đặc trưng để nâng cao diện mạo của thiết kế. NGUỒN: PINTEREST

■ **Đặt lên tủ quần áo (Dresser).** Một trong những vị trí phổ biến nhất để đặt TV trong phòng ngủ là phía trên tủ quần áo. Đây là vị trí thuận tiện vì hầu hết các phòng ngủ đều có tủ quần áo; và món đồ nội thất lớn này có bề mặt bằng phẳng và chắc chắn để đặt TV.

NGUỒN: NELL HILL'S.

■ **Đặt gần ghế ngồi.** TV cũng có thể được đặt gần ghế bành hoặc gần bộ bàn ghế có thể có trong phòng ngủ. Cách sắp đặt này tạo ra một góc thư giãn cá nhân ; một bầu không khí ấm cúng để nằm dài thoải mái mà không cần lên giường. NGUỒN: HOUZZ.

■ **Đặt trong tủ.** Lựa chọn khác cho những người muốn giấu TV vào ban ngày là đặt nó bên trong tủ. Bằng cách này, cửa tủ có thể đóng lại khi không dùng TV, ẩn màn hình hoàn toàn khỏi tầm nhìn. Một số loại tủ đựng đồ đa năng được thiết kế có không gian rộng rãi cho TV. NGUỒN: HOUZZ.

■ **Đặt ở góc khuất.** Đối với những người thích xem TV trong phòng ngủ nhưng không thích vẻ ngoài của màn hình, hãy đặt nó ra khỏi tầm nhìn từ ngưỡng cửa. Để khi đi ngang qua hoặc nhìn vào phòng, TV không phải là thứ đầu tiên mà bạn nhìn thấy. NGUỒN: PINTEREST.

■ **Đặt trên kệ tích hợp (build-in shelving).** Hãy thử đặt TV cùng các vật trang trí khác như cây cối, sách, bình hoa hoặc tranh ảnh. Điều này khiến TV trở thành một trong những món đồ trang trí trong phòng. Nếu muốn, bạn có thể thêm cửa hoặc tấm trượt để ẩn màn hình khi không sử dụng.

NGUỒN: DESIGN CAFE.

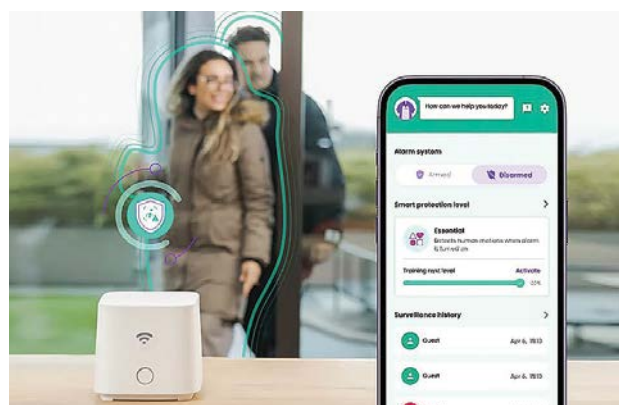

Hệ thống WiFi bảo vệ nhà

Ngày nay hầu như ở bất cứ căn nhà nào cũng tràn đầy tín hiệu wifi, từ computer, laptop, iPad, điện thoại, tủ lạnh ... Các nhà nghiên cứu đã tìm ra những thuật toán đặc biệt để phân tích sự phản hồi của các sóng này, và từ đó phát hiện ra sự hiện diện của người lạ trong nhà dựa vào thể trọng, hình dạng cơ thể, cách đi đứng... Tập hợp những yếu tố này, công ty Gamgee ở Đức đã sáng chế hệ thống WiFi Home Alarm System dùng để bảo vệ nhà. Hệ thống gồm một số router đặt trong nhà, vừa để tăng tốc độ của wifi, vừa để phục vụ kiểm soát. Khi sử dụng, hệ thống phải được "huấn luyện" trong 2 tuần lễ để ghi nhận được hình dạng người trong nhà, sau đó nó mới bắt đầu hoạt động. Dựa trên dữ liệu thu thập được và so sánh, hệ thống sẽ phát hiện được người lạ, ngay cả trường hợp người già bị té. Khi phát hiện người lạ, hệ thống sẽ báo động cho người sử dụng biết người lạ đang ở vị trí nào trong nhà. Hơn nữa, hệ thống còn ghi lại ai đang ở trong nhà, ở phòng nào, bao lâu...

Công ty Gamgee cho biết hệ thống này sẽ được bán với giá \$320 với bộ 3 routers vào tháng 1/2025.

Robot xây tường nhanh nhất thế giới

Xây tường là công việc chiếm nhiều thời gian nhất trong xây dựng nhà. Một công ty ở Úc đã sáng chế và đưa vào sử dụng một loại robot chuyên dùng để xây tường. Robot tên là Hadrian X, có dạng một xe truck với cánh tay dài để xếp gạch. Gạch sau khi được tải vào thùng chứa, sẽ theo băng chuyền tới cánh tay. Mỗi viên được tráng một lớp keo dính thay vì sử dụng xi măng. Cánh tay có bộ phận gấp sẽ xoay trở để đưa gạch vào vị trí chính xác, tạo thành tường cao tới 3 tầng lầu.

Hệ thống có khả năng hoạt động liên tục không cần nghỉ ngơi và có thể xây toàn bộ tường cho một căn nhà 1 tầng trong vòng 2 ngày.

Một số máy đã được chuyển tới Florida chạy thử nghiệm trước khi được công ty CRH Ventures Americas bán ra trong thời gian ngắn sắp tới và sẽ được sử dụng trong ngành xây dựng ở Hoa Kỳ trong tương lai.

Thách thức quan tòa

Nghe bảo Việt Nam có sô truyền hình "Thách thức danh hài", ai chiến thắng cũng kiếm được bốn bạc. Devontae Harris tại Mỹ thì tham gia sô "thách thức quan tòa". Khi ra tòa vì tội ẩu đả, tấn công người khác, Devontae còn hăm dọa, xách ghế định phang cả quan tòa nên "giải thưởng" được tăng thêm 7 tháng tù, thành 13 tháng thay vì chỉ có 5 tháng. Thách thức sai chỗ rồi bạn.

Công an nước Việt

Thay vì đi bắt tội phạm ma túy, Phan Xuân Hải và Phạm Quang Dương là hai cán bộ công an tại Hà Tĩnh đã nằm trong đường dây phân phối và buôn bán ma túy quy mô tại Việt Nam. Cả hai đã bị bắt và bị phạt tù vì tội... "biến thủ công quỹ" vì lẽ ra phải chia cho các thượng cấp của mình kha khá trong các phi vụ làm ăn khấm khá này nhưng lại bỏ túi riêng.

Tiên cá tranh tài

Nếu thế giới đang chuẩn bị khai mạc Olympic tại Pháp thì cuộc tranh tài Merlympics tại Thụy Sĩ vừa kết thúc. Merlympics được nhái tên theo Olympic, là cuộc tranh tài giữa các "nàng tiên cá" (mermaid), bao gồm các kỹ năng như lặn sâu, cứu người chết đuối và... tạo dáng chụp ảnh dưới mặt nước... Vô địch tiên cá nhanh nhất thế giới năm nay là Mia Sim, 22 tuổi đến từ Utah của Mỹ. Được nàng tiên cá xinh đẹp này cứu ắt cũng sung sướng.

Về hưu hưởng thú điền viên

THÚY MESSEGEE
POTOMAC, MD

Từ nhỏ sinh ra và lớn lên tại Sài Gòn, tôi được che chở khỏi làn tên mũi đạn thời chiến tranh nhưng cũng sống tách rời đồng quê Việt Nam. Một vài kỷ niệm những năm bé thơ được đưa về quê chơi là cái ao tù nước đọng làm nơi tắm rửa, giặt giũ, tưới tắm, ngay cả rửa bát ăn cơm hay rửa rau củ để nấu ăn. Nước mưa hứng trong vại lớn chỉ dùng để uống hay nấu ăn, dùng thật dè sẻn tiện tận chờ mùa mưa trở lại vào năm sau.

Kỷ niệm nhà quê còn là ngọn đèn dầu tù mù thấp lên khi trời tối, là

những đàn muỗi dày đặc vo ve, những đêm vào mùng ngủ ngọt ngạt đầy sợ hãi vì không có bóng đèn đêm để suốt đêm cho con bé khỏi sợ ma như ở Sài Gòn.

Suốt đời trưởng thành đi làm ở Việt Nam cũng như ở Mỹ, tôi toàn mặc áo “cổ trắng” ngồi văn phòng mát rượi mùa hè, ấm áp mùa đông. Sinh hoạt “làm vườn” ngày cuối tuần chỉ là đẩy máy cắt cỏ do ông xã đảm trách, trong khi mình ở trong nhà túi bụi dọn dẹp, giặt giũ, đi chợ, nấu ăn trong tuần. Mỗi lần hội họp cộng đồng Việt Nam cứ giương mắt phục lẫn mấy bà chị khệ

nệ bê nào bầu, nào bí, nào rau má rau răm vào chia sẻ với chị em, bụng nghĩ thầm “Đào, sao mà ‘cố tật’ của người mình mạnh mẽ thế, đi đến đâu cũng trồng trọt!”

Thế rồi bỗng một hôm bừng con mắt dậy thấy cái già xồng xộc nó đã bên hông. Đã đến lúc rửa tay đóng bàn phím bước sang tuổi vàng. Tuổi hưu cho phép rảnh rỗi suốt ngày đến độ mặc cảm đầy mình. Thế là tìm dịp đi làm thiện nguyện đây đó, tham gia sinh hoạt đó đây. Ngồi trực thư viện mỗi tháng 2 ngày, đến vườn hoa công cộng phụ nhỏ cỏ trồng trọt mỗi tuần 1 lần, đi bơi,

đánh mặt chược, tham dự nhóm ăn chay, nhóm đàm thoại tiếng Pháp, nhóm khiêu vũ English Country Dance, đi xem phim, uống trà, tán gẫu cùng các ông bà hàng xóm v.v.

Trong làng già nơi tôi ở có một khu vườn trồng trọt của cộng đồng hơn 200 thửa đất, mỗi thửa độ 4m x 4m cho thuê \$35/năm để mọi người trồng trọt. Ban điều hành toàn thiện nguyện viên cung cấp nước tưới

thoải mái, gắn vòi rải rác phục vụ từng khóm độ 20 thửa vườn. Họ cũng cung cấp đủ dụng cụ cuốc xẻng, bình tưới, máy phạt cỏ dại, xe cút kít v.v. chất trong các nhà kho. Mỗi nhà kho sơn một màu xanh, đỏ, tím, vàng khác nhau, và các dụng cụ trong từng nhà kho cũng sơn cùng màu để mọi người dùng xong thì trả lại đúng màu nhà kho, không để cảnh nơi này đồ đoàn dộn cục còn nơi khác trống rỗng

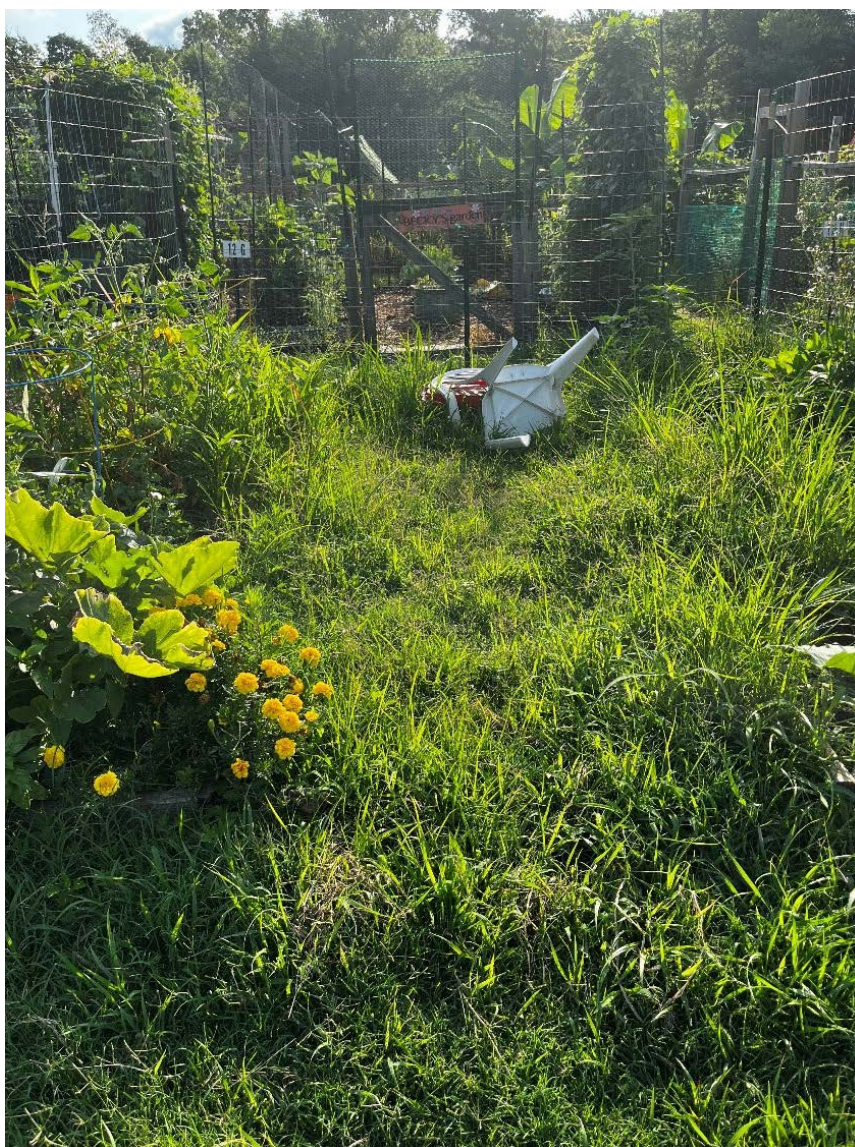
xác xơ. Chủ vườn lo rào giậu, cửa nẻo, hạt giống, phân bón, diệt cỏ. Người ta khuyến khích trồng trọt *organic*, không cho dùng *Round Up*, và phổ biến những cách diệt cỏ, trừ sâu mà không làm hại môi trường.

Sau khi thử qua đủ mọi sinh hoạt trong làng già, tôi bèn nảy ý đi làm nông một phen cho biết. Những nhà xã hội học chẳng từng khuyên ta muốn chống lão hóa và giữ cho trẻ lâu thì mỗi

năm hãy làm một việc mới lạ mà từ trước đến giờ chưa từng làm đấy sao. Thế là làm đơn, đóng tiền, và được dẫn đi xem các thửa vườn chưa có chủ rồi tự chọn một thửa cho mình.

Mảnh vườn tôi chọn trông bệ rạc tồi tàn, rào kẽm đã sét rỉ, cửa trống toang, hai khuôn vườn đắp cao (*raised beds*) đã bắt đầu lệch lạc mất hình dạng vuông vắn, cỏ dại mọc tràn lan. Đây là “tiến trình biến hóa” dần trong lịch sử các thửa vườn. Những năm đầu các bác nông dân chịu khó bỏ tiền bỏ công o bế vườn tược, xây hàng rào mới, đóng khuôn vườn mới, trồng trọt ỉ xèo. Dần dà tuổi cao sức yếu, đến một lúc họ không kham nổi thì đành trả lại vườn cho ban quản lý. Lúc đó thửa vườn của họ cũng đã lão hóa theo chủ nên cũng sút tay gãy gọng mất phong độ ban đầu. Người mới nhận vườn sẽ lại kỳ công ra tay tân trang xây đắp. *Not me!* Tôi bước vào con đường làm nông đầy do dự hoài nghi nên chẳng muốn đầu tư nhiều tiền lắm của. Tới đâu hay tới đó!

Tôi chọn thửa vườn giữa khu vì nó gần vòi nước, khỏi mất công kéo vòi từ xa. Sau này mới biết đó là một lý do vô cùng thiên cận. Nếu không được vườn có cổng có rào ngăn nắp thì ít nhất người ta cần chọn vườn ít cỏ dại, được chủ trước

Chủ đã xui
thì vườn
cũng ỉu
hiu

lót tấm nhựa đen, đổ gỗ vụn lên mặt đất để ngăn cỏ. Vườn tôi cỏ mọc um tùm, lại ở chỗ trũng nên sau một cơn mưa lớn là nó biến thành “ruộng”, nước ngập đến mắt cá. Thế là món đầu tư trước tiên là đi mua đôi ủng cao su, chưa sắm sửa gì cho vườn tược cả.

Dần dà rồi cũng “vào vụ”, dù mình chưa có hành trang kiến thức hay kinh nghiệm gì sất. Quả đất xoay vần Xuân Hạ Thu Đông, chớ hòng năn nỉ mùa màng gượng lại tí chờ mình đủ thì giờ chuẩn bị. Ở khu vườn cộng đồng này họ có một tủ hạt giống để chia sẻ, ai gieo hạt rồi còn thặng dư thì để lại trong tủ cho người khác. Năm đầu tôi toàn lợi dụng lòng tốt của bá tánh, mỗi ngày ra đồng việc đầu tiên là mở tủ nhặt hạt giống chùa. Tôi không tin tưởng vào tài làm nông của mình, tự bảo nếu có 3 đồng thà mua một bó xà lách về ăn còn hơn mua một gói hạt giống xà lách, chẳng bảo đảm sẽ được ăn tí gì.

Cuối cùng thì cũng có được vài cây đậu bắp, một giàn đậu đũa, hai cây cà chua, toàn của không vốn. Bầu, bí, mướp, mong tôi được các chị bạn cho hạt đều mắt tích không xuất hiện. Ớt xanh, ớt đỏ, ớt hiểm, cà tím thấy đều bật vô âm tín. Bù lại có vô số những “khách không mời mà đến”. Ruồi nhặng, muỗi mòng, trăm giống sâu bọ

Butternut squash trong vườn nhà

thiên hình vạn trạng tôi chưa thấy mặt đặt tên cứ xuất hiện huyền thiên. Sốc, chuột điềm nhiên hấu xức công lao mồ hôi nước mắt của mình. Chúng nó ăn chán chê còn lại bao nhiêu mình hưởng.

Một ngày thấy có một dây gì giống dây bầu hay bí mà trái thon phần đầu và phình to phần đáy. Hỏi ông hàng xóm thì ông bảo trái butternut squash đấy.

- Ủa, tôi tưởng tôi trồng dưa hấu mà lại ra trái này. Nó ăn làm sao vậy ông?

- Bà về lên hỏi Google ấy. Người Ấn chúng tôi không ăn trái này, nhưng nghe nói người ta nấu soup cũng khá

ngon.

Mình về nhà nghiên cứu nấu được nồi soup ngon tuyệt vời, từ đó đam mê butternut squash luôn. Mùa đông vườn tược nghỉ ngơi thì mình tự ra chợ tìm mua butternut squash về nướng hay nấu soup. Nếu không dân thân vào nghề trồng trọt thì làm sao khám phá được kho tàng thực phẩm phong phú ông Trời để dành cho.

Mỗi sáng thức dậy nghĩ đến thửa vườn lại ngao ngán. Tự dưng rước của nợ vào người! Thôi thì đã lỡ phóng lao đành phải theo lao. Ngày nào trời mưa khỏi ra tưới tắm là mừng như ngày xưa còn bé đi học gặp hôm thầy ốm được nghỉ. Máy bà hàng xóm thì

mỗi ngày mỗi ra thăm vườn không sót bữa nào, rồi bê về một giỏ đầy rau củ. Có bà khoe trong mùa trồng trọt bà không phải mua rau củ gì ở chợ cả trừ hành và tỏi. Vườn của họ xuất sắc quá, còn vườn mình công sức thì nhiều mà thu hoạch chẳng bao nhiêu. Mình lại không biết nên cứ trồng mỗi thứ một ít cho biết. Kết quả là mỗi thứ nhặt được cũng một ít, rất ít, chẳng thấm vào đâu. Đậu bắp mỗi ngày hái được 2-3 trái, đậu que mỗi ngày 3-4 trái, chờ dài cổ chưa đủ một mẻ, mà chờ được kha khá thì mấy trái đầu héo queo.

Thì giờ thấm thoát trôi qua...

Đến cuối mùa đầu, bà hàng xóm thương tình cho biết bà đang làm hai thửa vườn nhưng sang năm sẽ trả lại một vì kham không nổi. Bà bảo nhỏ với tôi rằng làm đơn xin đổi ra thửa vườn của bà đi trước khi người khác “xí” mất. Từ đó tôi dọn lên “xóm nhà giàu”, ra gần đường cái và ở nơi cao ráo không bị ngập nước. Kiến thức và kinh nghiệm cũng dày thêm theo năm tháng. Nói chuyện với các bác nông dân chung quanh học được nhiều điều hữu ích. Giở thì tôi “ngộ” được rằng đối với những hoa màu ngắn hạn như đậu que, xà lách thì hết mùa mình nhổ gốc lên rồi trồng lúa khác, cứ thế

lập lại cho đến khi trời lạnh giá không trồng được nữa. Năm đầu hơi bị ngu, cứ gặt hái xong món gì là kể như dứt điểm năm đó, đợi sang năm trồng lại, ngây ngô quá! Lại có những điều vụng về ấu trĩ ngày xưa bây giờ nhớ lại mà bật cười.

Năm đầu những dây đậu dưa tôi trồng leo lên đến nóc giàn rồi thì bắt đầu vươn ra hàng rào. Từ từ chúng tạo thành

một vòm giữa giàn đậu và hàng rào, mỗi lần đi phải lom khom chui bên dưới, sợ đứng lên sẽ làm đứt dây đậu. Bây giờ, trời ơi, cứ thấy dây nào vươn ra phía hàng rào là mình kéo nó vô quán lại vào giàn, từ đó cứ hiên ngang đứng thẳng đầu đội trời chân đạp đất chẳng còm ròm cóm róm chi cả, đơn giản như đang giỡn!

Điều lạ lùng nữa là năm nay mỗi sáng thức dậy

Mặc ai trồng củ trồng rau. Ta trồng hoa đẹp đủ màu làm vui

Gió thổi vi vu / Vồng dưa kéo kết / Quên cả nhọc mệt / Hòa với thiên nhiên.

tôi háo hức pha trà uống rồi rảo bước ra vườn từ tỉnh mơ, không đi là... nhớ! Tình yêu thiên nhiên, sự đam mê trồng trọt đã “nhập” vào tôi lúc nào không biết. Mỗi ngày thấy một trái non lú ra, thấy một củ quả đã “tối” cho mình thò tay hái, thấy cành lá sum suê um tùm, thấy hoa tím hoa vàng, trái xanh trái đỏ, thấy bầy ong rộn ràng bay lượn hút nhụy gieo phấn, xúc đất lên thấy những con trùng ngày đêm âm thầm xới đất và nhai nát những vỏ chuối vỏ rau mình chôn xuống để biến chúng thành phân

bón, thấy nhiệm mầu chi lạ! Sau khi chăm lo vườn mình xong tôi lại tản bộ đi loanh quanh ngắm nhìn vườn người khác. Nhìn thành quả rực rỡ của người ta mình cũng háo hức lây.

Nhìn sơ rau trái là biết được gốc tích chủ vườn. Vườn Á Đông thì đầy bầu, bí, mướp, khổ qua, v.v. Vườn “Tây” thì có những đặc sản như zucchini, blueberries, măng tây (asparagus). Vườn Ấn Độ chuyên trồng ớt và đậu bắp. Cà chua là sản phẩm toàn cầu, vườn nào cũng có. Á Đông thực dụng, chỉ trồng những thứ nào bỏ

bụng được. Tây thì thích hào hoa phong nhã, có người thuê đất chỉ để trồng hoa thưởng lãm, lại mắc vông, bày ghế mây, che tàn lọng, trông nên thơ vô cùng. Lâu lâu bắt chuyện với chủ vườn, khen rau quả của họ vài câu là được họ hăng hái cắt một bó dúi vào tay cầm về! Ở đây không phân biệt tuổi tác, sang hèn, không thi đua quần áo sắc đẹp, mà chỉ thi đua “bé khỏe bé xinh” của vườn nhà. Những ai có thặng dư thì cứ để lại trên “bàn chia sẻ” cho người khác hưởng.

Mẹ thiên nhiên thực ra nâng đỡ hỗ trợ con người rất nhiều nên tôi chưa thấy ai thất bại toàn tập cả. Ngày xưa TV có chương trình nấu ăn “Yan Can Cook” của anh chàng người Hoa tên

Yan. Khẩu hiệu của anh khi bắt đầu và kết thúc chương trình là: “If Yan can cook, so can you!” (Nếu Yan nấu nướng được thì ai cũng nấu nướng được cả!) Bây giờ tôi có thể nhái thành “If Thúy can grow, so can you!” (Nếu Thúy trồng trọt được thì ai cũng trồng trọt được cả!)

Người ta bảo gần gũi với thiên nhiên, tự tay xới đất, tĩa cành, bẻ trái có tác dụng “chữa bệnh” (therapeutic), nhất là bệnh trầm cảm. Đúng vậy, ra vườn toàn nghe tiếng nói cười rôm rả từ đầu làng đến cuối xóm, chẳng thấy ai mặt mày ủ dột như đưa đám cả. Có những cụ ông lồm khồm, những cụ bà lưng còng mà vẫn chậm rãi xúc đất, đẩy xe thật phục lăn. Tôi có viết một bài

phỏng vấn một bà chủ vườn cho tờ báo trong làng già này. Bà khoe đã làm vườn 16 năm nay từ ngày vợ chồng bà về hưu và dọn vào đây. Nhờ ăn rau trái sạch tự trồng mà bà vẫn khỏe mạnh ở tuổi 80. Tám mươi! Nghe bà kể mà tôi giật mình thảng thốt. Trông bà chỉ độ 70 là cùng. Chị bà làm thửa vườn cạnh tôi năm nay 86 mà vẫn nhanh nhẹn tháo vát “cày” hai thửa một lúc. Nói chuyện thêm mới biết có ít nhất 2 cụ chủ vườn sắp ăn sinh nhật 90 trong năm nay. Bí quyết trường thọ là đây chứ đâu!

Mục đích của vườn cộng đồng trong làng già này là giúp lão niên sống vui sống khỏe. Suốt mùa hè mỗi tháng đều có picnic để các nông gia khoe

cây nhà lá vườn xào nấu theo truyền thống ẩm thực của xứ mình. Ban điều hành hỗ trợ bằng những buổi thuyết trình dạy cách trồng trọt và diệt sâu bọ, hàng năm chấm giải thưởng vườn rau đẹp nhất, vườn hoa đẹp nhất v.v. Lại có giải thưởng cho “lính mới tò te” là giải thưởng cho tay mới vào nghề (best new garden). Đến ngày lễ Độc Lập July 4th cả bọn xum xoe cầm bằng hiệu đi diễn hành, đầu đội hoa giấy đủ màu, tay mang giỏ đựng hoa màu trồng được để khoe.

Vì hàng năm thấy có nhiều người phải từ bỏ làm vườn do tuổi cao sức yếu nên ban điều hành chưa riêng một vài thửa vườn phục vụ các vị bô lão này. Họ dựng 4 “bàn” nhỏ trong mỗi thửa vườn, cao ngang bụng, đổ đất cho 4 nhà trồng trọt chung một thửa vườn, không phải khom lưng xuống đất. Họ lại lo dọn dẹp cỏ dại trong vườn cho các cụ, một công việc nặng nhọc và dai dẳng không bao giờ dứt. Các cụ chỉ việc lo trồng trong “khuôn” của mình thôi, được chút nào hay chút ấy. Thu hoạch nhỏ nhưng niềm vui to. Tôi nhìn thấy tương lai của mình trong đó!

Bài và hình TM (7/2024)

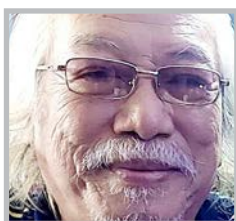
NUU A15
2024.06.28 17:37

Mùa màng gặt hái đã xong /
Quây quần ăn uống bổ công
nhọc nhàn

Nhà thơ Huy Tưởng tên thật là Nguyễn Đức Hiệp. Ông sinh năm 1942, tại xã Đức Phú, huyện Tam Kỳ, Quảng Nam. Huy Tưởng làm thơ và nổi tiếng từ trước năm 1975 trên các tạp chí tại Sài Gòn, và bây giờ là ở hải ngoại này. Ông là một khuôn mặt thơ có nhiều sáng tạo về tư duy và ngôn ngữ. Thơ ông vượt ra ngoài các khuôn khổ nhà thơ cùng thời. Ngôn ngữ thơ Huy Tưởng đậm chất thiền, thơ luôn phá vỡ logique, đẩy hữu thức sang tiềm thức. Cái thực và cái lãng mạn. Cái phi lý đứng bên cạnh cái hữu lý. Tất cả như bùng vỡ trong thơ. Để cảm nhận sâu hơn về thơ Huy Tưởng xin mời đọc bài viết (trích đoạn) sau đây của Phạm Chu Sa: Từ Mưa Trong Vườn Chiêm Bao tới Đêm Vang Hình Tiếng Chuông. **NGUYỄN & BẠN HỮU**

Huy Tưởng & Thơ

PHẠM CHU SA

Tựa những tập thơ Huy Tưởng nghe rất thơ: “Mưa trong vườn chiêm bao”, “Áo nguyệt ca”, “Hỏi đường cùng mây trắng”... và, rất lạ: “Một mùa tóc mộ”, “Trăng kêu xanh trong đá”, “Đêm vang hình tiếng chuông”...

Từ tập đầu đến tập mới nhất cách nhau hơn nửa thế kỷ. Đó là những bước dài trên con đường sáng tạo của Huy Tưởng. Từ ngữ và nhịp điệu trong thơ Huy Tưởng lúc nào cũng mới, luôn có sự tìm tòi cách tân. Thực mộng trộn vào nhau. Đôi khi ẩn dụ khó hiểu, như: “Đá rụng tà dương / Máu biếc xanh trên vai

người em nhỏ / Trườn cánh chim / Ôi còn mãi miết chiều phai”. (Người Yêu). Ai hiểu không? Mà cần gì phải hiểu. Đọc thơ thấy cảm là sướng rồi. Nhưng cũng có những câu cực kỳ thơ - mộng - mị: “Gió thổi xanh màu trắng đang rơi / Đêm xuân ai giữ mộng

bên trời / Tôi nằm tôi tả cơn mưa nhỏ / Đắp một tờ hoa đã lỡ lời...” (Chim mùa xuân bay về lối thu không). Hoặc những câu trong bài “Những ngày cạn gió” không câu kỳ mới lạ nhưng được viết với một nhịp điệu đầy nhạc tính. Đây đúng là Thi Ca: “Trôi dạt mãi.

Đội hết ngày cạn gió / Chúng tôi về. Chiều đã lấm đầy tay / Những con sông. Dòng xuôi. Những rừng cây / Cũng thấp nốt ngọn nển vừa hực bóng...”. Thơ Huy Tưởng nhiều khi có sự pha trộn giữa triết lý và lãng mạn. Chỉ cần đọc tựa các tập thơ “Những âm màu xô dạt”; “Đêm vang hình tiếng chuông”... đã rất gợi hình, gợi bóng, gợi âm, gợi nhớ và gợi gì gì nữa... Nhưng thôi. Không trích và nói về thơ nữa, sai tiêu chí tôi tự đặt ra là không viết về văn chương, chỉ viết về những kỷ niệm với tác giả. Chuyện bên lề văn chương.

Tôi đọc Huy Tưởng từ cuối những năm 1960 trên các tạp chí văn học nghệ thuật: Văn, Văn Đê, Khởi Hành... và, dĩ nhiên, sau này trên tuần báo Tuổi Ngọc - nơi tôi làm việc, Huy Tưởng thường gửi thơ cộng tác. Nhất là thời kỳ Từ Kế

Nhà thơ Huy Tưởng

Tường - bạn thân của Huy Tường, còn làm thư ký tòa soạn. Năm 1973 Tuổi Ngọc tổ chức phỏng vấn một số nhà văn nhà thơ cộng tác với Tuổi Ngọc. Tôi nhờ Từ Kế Tường, bấy giờ đã rời Tuổi Ngọc - phỏng vấn Huy Tường. Bài trả lời phỏng vấn của Huy Tường thật hay, thật chi tiết, chữ viết rất bay bướm trên giấy trắng tốt khổ lớn khá trang trọng. Khác hẳn bài tôi phỏng vấn Muồng Mán với những câu hỏi đơn giản và phần trả lời của tác giả “Lá tương tử” cũng khá giản đơn trên giấy tập học trò, như tính cách giản dị của nhà văn. Bài phỏng vấn tôi ký tên thật Phạm Đình Thống. Hai bài phỏng vấn đăng trên hai số báo gần nhau, nên bạn đọc dễ nhận ra tính cách của một nhà thơ và một nhà văn cùng thời.

Tôi biết Huy Tường từ năm 1970 khi ngẫu nhiên nơi tôi thuê ở trọ cách nhà anh mấy trăm mét. Huy Tường vừa xuất bản tập thơ thứ hai “Một mùa tóc mộ”. Sách trình bày rất đẹp, in trên giấy tốt, quá sang so với mặt bằng chung những tập thơ in rất đơn giản của các thi sĩ hầu hết đều nghèo, chất bộp tiền túi in thơ, chủ yếu để tặng. Sau 1975, Huy Tường mở một quán cà phê rất nhỏ trên con đường nhỏ Bà Lê Chân bên hông chợ Tân Định

Tập thơ *Đêm vang hình tiếng chuông*

- và lấn chiếm thêm cái vỉa hè cũng rất nhỏ. Quán có tên là Faifo, nhưng mọi người quen gọi là quán Huy Tường. Quán là nơi gặp gỡ anh em văn nghệ sĩ cũ bấy giờ hầu hết thất nghiệp, nghèo tiền nhưng rất giàu thời gian. Trong đó có nhiều nhà văn nhà thơ tên tuổi. Nổi bật nhất là thi sĩ Bùi Giáng vốn đồng hương và quen Huy Tường từ lâu, thỉnh thoảng tạt qua Faifo. Ông mang đủ thứ đồ linh kinh trên người: giỏ rách, áo mưa, nón lá, chổi lông gà... ngồi uống ly cà phê, rồi đứng lên múa may chọc ghẹo mọi người. Không ai có thể khẳng định Bùi Trung niên thi sĩ điên thật hay giả điên? Nhiều anh em ghé quán Huy Tường

chủ yếu hỏi thăm bạn bè, người còn kẻ mất; kẻ ở người đi (vượt biên). Bấy giờ là thời bao cấp với muôn vàn khó khăn đối với những thị dân nghèo - nhất là văn nghệ sĩ vốn trước kia sống nhờ ngòi bút, cây cọ. Chỉ có vài kẻ xu thời, bị mọi người gọi xách mé là loại cách-mạng-ba-mươi, bôi mặt làm bồi bút cho bên thắng cuộc kiếm miếng cơm manh áo. Còn hầu hết coi như bẽ bút, vất cọ sống lây lất qua ngày. Bao nhiêu ảm ức chất chứa trong lòng, ghé quán Huy Tường để trút bầu tâm sự với bạn bè. Cũng có người nghe nói quán Huy Tường thường có các văn thi sĩ nổi tiếng đàn đúm, họ ghé uống ly cà phê cốt để nhìn

mặt những thần tượng mà trước kia họ chỉ biết tên... Đâu ngờ các thần tượng giờ rách te tua, tụ tập tán chuyện trên trời dưới biển. Có khi cãi nhau chí chóe! Tôi thì chỉ thỉnh thoảng ghé qua chốc lát, cốt tìm gặp vài bạn cũ... Sau này khi tôi vào Chợ Lớn mở nhà thuốc, cả ngày bận rộn, ít có dịp trở lại quán Huy Tường. Và cũng không biết quán đẹp khi nào... Có thời gian Huy Tường cũng lê la ra quán 81 ngồi với vài bạn thân cũ, mới: Nguyễn Tôn Nhan, Hoàng Ngọc Tuấn, Mịch La Phong, Nguyễn Lê Tuấn, Nguyễn Đình Thuần, Phù Hư... Và chỉ hai câu thơ chàng viết về quán 81: “*Cụng ly / danh tánh rình rang / Ra về / phù phiếm ngổn ngang / theo về*” đã phác họa được những cuộc nhậu nhẹt đàn đúm ở quán văn nghệ 81.

Mãi sau khi tôi nghỉ kinh doanh nhà thuốc, quay trở lại làm báo, tôi mới biết vợ chồng Huy Tường đã mở quán ăn Phố Hoài ở nhà mới của anh trên đường Huỳnh Tịnh Của, quận 3. Quán tuy khuất trong con ngõ cụt nhưng có khoảng sân vuông vức xinh xắn, không gian khá êm đềm, khung cảnh lãng mạn. Nhất là về đêm. Quán chuyên bán đặc sản Quảng Nam như mì quảng, cao lầu... với đầu bếp nấu khá ngon, thu hút thực khách đồng

hương Quảng Nam - và cả những người không phải dân Quảng nhưng khoái món Quảng cũng tìm đến.

Bấy giờ cuối những năm 1990 - đầu 2000, ngẫu nhiên có 3 cái quán của 3 nhà thơ là quán Phố Hoài của Huy Tưởng, quán Đất Phương Nam của Phù Hư (hùn với bạn) và quán Cối Xay Gió của Trần Từ Duy (tức nhà thơ trào phúng Đông Ki Rét) cùng nằm trên con đường nhỏ Huỳnh Tịnh Của, mỗi quán cách nhau chừng vài ba trăm mét! Nhưng tối nào các quán cũng đông khách. Bởi cái gu của thực khách mỗi quán khác nhau. Có điều thú vị nữa là hầu như ngày nào hai ông nhà thơ Huy Tưởng và Trần Từ Duy tuy có quán nhưng cũng đến “ngồi đồng” ở Đất Phương Nam. Có khi ngồi từ trưa đến tối. Có lẽ nhờ Đất Phương Nam có không gian rộng rãi thoáng đãng hơn quán nhà. Và nhất là có nhiều anh em văn nghệ thường ghé lại gặp gỡ, đàn đúm tán chuyện. Thời gian này tôi cũng thường bù khú ở Đất Phương Nam nên thường gặp và trò chuyện với Huy Tưởng. Nói đủ chuyện đông tây kim cổ. Ít nhắc chuyện văn chương.

Thời kỳ này hình như Huy Tưởng ít làm thơ, mà chuyển sang dịch. Tiểu thuyết “*Chàng tuổi trẻ gan dạ trên chiếc*

đu bay” của William Saroyan. (khi tái bản anh đổi tựa là “Người với trái tim trên miền cao nguyên”) được Huy Tưởng dịch rất thơ mộng....Anh tặng tôi bản in lần thứ hai, với lời đề tặng thân tình rất cảm động. Và vẫn nét chữ rất bay bướm nhưng mạnh mẽ như mấy mươi năm trước, không có dấu hiệu gì của tuổi tác. Anh còn dịch chung với Phạm Viêm Phương tuyển tập “*Tuyết trên ngọn Kilimanjaro*” của Hemingway; và *Thơ Ca, Poe'sie* của Georges Jean cho tạp chí Da Màu....Năm 2007, Phan Nhật Nam từ Mỹ về quê Quảng Trị làm mộ cho mẹ. Khi trở lại Sài Gòn, anh nhờ tôi chở đến thăm Huy Tưởng, lúc này đang bệnh. Hai người bằng tuổi nhau. Phan Nhật Nam dẫu từng đi tù cải tạo gần 15 năm, nhưng vẫn rất cứng cỏi, khỏe mạnh,

nhanh nhẹn. Chia tay Huy Tưởng, trên đường về, Phan Nhật Nam ngậm ngùi nói với tôi, thấy bạn ốm đau đi lại khó khăn mình xót quá, nhưng biết làm sao. Mỗi tháng đều có cái số, cậu ạ. Tôi nói, Huy Tưởng trông vậy chứ có nghị lực sống mãnh liệt lắm đấy.

Rồi Huy Tưởng đẹp hay sang quán, bán nhà khi nào tôi cũng không biết. Chỉ nghe tin khi vợ chồng anh đã chuyển sang Úc sống với các con. Hơn 10 năm qua ở Úc, hình như Huy Tưởng làm thơ không ngồi nghĩ. Các tập thơ mới in số lượng bài nhiều đến nỗi anh phải đề bằng con số! Xin giới thiệu nguyên bài số 221 trong tập “*Đêm vang hình tiếng chuông*” rất hay: “*Cao Xanh / Ở cao và xanh / Có sao đứng mãi trên cành lát lay? / Xuống đây cùng với heo may / Chiều thôi hắt bóng sẽ quay*

về trời / Cao Xanh / Và Cao Xanh ơi / Gặp nhau ta sẽ trao lời - cố nhiên / Mây vàng hoặc chốn thần tiên / Cũng không giữ được ai trên đời này / Sao ta lại phải về ngay / Khi chưa thả hết thơ đầy thế gian? / Nơi đây khổ lụy nông nàn!” Tôi nghĩ, đó đúng là tâm trạng Huy Tưởng trong thời gian này.

Ở một xứ sở xa lạ, mệnh mông và bình yên đến hiu quạnh như thế đối với một thi sĩ thì chỉ có thể làm thơ thôi! Nhưng phải nói là Huy Tưởng có sức sáng tạo mãnh liệt - nhất là với điều kiện sức khỏe và tuổi tác của anh. Tôi thật bất ngờ khi đọc loạt thơ anh làm những ngày gần đây. Lại phải trích thơ: “*Đêm vang như lụa / lướt qua / Thêm trắng đọng tiếng cỏ hoa thì thâm / Khuya. Trầm lắng dẹt màu âm / Bóng ai xòe nguyệt / Đêm rần rộ. Hương*”. Và xin trích bài cuối (vì đã lỡ lệch tiêu chí - nói nhiều về chuyện văn chương). Bài số 165 - “*Bài tình nhân cuối đời giữ lại*”: “*Lên non / chạm tiếng chim gù / Biết mình đã lỡ đường tu mất rồi / Cùng em / lêu lổng hoa trôi / Mai theo mây trắng / viết lời tình nhân*”.

Chúc Thi sĩ khỏe để tiếp tục làm thơ. Tôi nghĩ Huy Tưởng sẽ làm thơ đến hơi thở cuối cùng.

PCS

Nàng bệnh bóng theo tiếng chuông thoai thoai dốc Nhà Chung. (Tranh: Đinh Cường)

Xương rồng

NGUYỄN THANH BÌNH
SÀI GÒN, VN

Tên chiếc xe điện đang chạy vòng vòng dọc theo con đường trải đầy đá sỏi tiến dần lên phía đỉnh đồi, đưa du khách đến thưởng ngoạn cụm Tháp Po Klong Garai (*), Thảo My kéo áo tôi, gọi giật giọng: “Trái xương rồng chín kìa anh Bình!”. Thoáng nhìn theo tay My chỉ, tôi gật gật đầu.

Sinh ra và lớn lên từ nhỏ ở vùng đất địa đầu miền Trung nắng gió, tôi còn lạ gì với thứ trái cây quê mùa này. Tuổi thơ lúi húi cùng đám trẻ con lòng vòng bờ tre gốc rạ, món ăn thường là những thứ trái cây mọc dại mà chúng tôi vớ được trên đường ruộng, đường làng. Từ trái me

keo đỏ rực, quả táo chất ngất, quả duối đại vàng ươm... cho đến những trái xương rồng chín mọng mà bám đầy gai như thế này. Trưa nắng chói rạt da vậy chứ đám chúng tôi vẫn chịu khó lòng vòng quanh mấy bụi xương rồng, mặc cho mấy mũi gai nhọn hoắt lại thỉnh thoảng chích cho mấy phát nhức nhối nếu vô ý đụng trúng. Cuối cùng cũng khêu được, vặt được mấy trái xương rồng chín, sau khi chịu lãnh thêm mấy cái gai nhỏ xíu trên trái cắm ngay vào lòng bàn tay.

Xương rồng mọc đầy ở quê tôi, đi dọc đường làng, đường bộ đều dễ dàng thấy những mảng xanh nho nhỏ này giữa cái nắng khô khốc đặc

trưng của miền Trung. Quanh đó thường là hình ảnh những chú dê đang mon men tìm cách gặm mấy đọt non, mấy lá cây nhỏ vừa mới nhú. Xương rồng sinh trưởng khỏe mạnh trong nắng chói như vậy và vẫn bình thản đơm hoa kết trái. Hoa xương rồng đẹp, nhưng người ta cũng chỉ biết đứng xa nhìn, tắc lưỡi bởi ngần ngại trước đám gai nhọn hoắt của chúng. Và hình như, tôi cũng chỉ thấy hoa xương rồng nở rồi tàn luôn trên cây, thỉnh thoảng lại thấy trong một vài tấm ảnh đẹp trên báo quê nhà, rồi hết! Chắc chưa ai nghĩ đến việc trang trí cắm hoa xương rồng, nó mềm oặt, mau rũ và muốn hái

nó, thì phải đủ can đảm vươn tay qua một rừng gai dày.

Lũ trẻ chúng tôi ngày ấy thì khác. Không có nhiều món ăn, hiếm có gì chơi thì hái xương rồng cũng là một thú vui giản đơn. Xương rồng mọc tràn ngoài đường, có thể thoải mái hái như là một loại quả dại bất kỳ, không sợ bị người lớn la mắng như khi tìm cách hái trộm ổi, vú sữa trong vườn họ ... Đặc biệt, trái xương rồng vẫn ăn được và là những món mà đám chúng tôi lúc ấy sẵn sàng cho vào mồm, nào có sợ gì!

Thảo My nói: - Em ở An Giang, quê em không thấy cây này, mà em coi trên mạng nghe người ta nói ăn được!

Cụm Tháp Po Klong Garai

Tôi cười: - Ừ ăn được chứ, ngày trước anh cũng ăn quài... Chút anh hái cho em ăn thử.

Xe dừng ngay đỉnh đồi cho mọi người xuống, chuẩn bị leo bộ từng bậc xi măng lên ngắm tháp. Tôi nhảy tót ngay tới bụi xương rồng đã nhắm sẵn này giờ. Ngắm nghía chụp vài tấm hình với hoa xương rồng, rồi tìm cách với tay hái mấy trái chín đỏ. Thảo My đứng ngoài nhìn chừng, hồi hộp đợi. Loay hoay vệt đám gai dày một hồi tôi cũng hái được 3 trái đỏ mọng.

Quả xương rồng nhỏ xíu, tầm cỡ nắm tay em bé, mọc ra ngay thân, nên cũng dễ vặt ngang, chỉ có điều trên thân quả vẫn còn rất nhiều đốm gai lỏm chỏm, đâm ra tua tủa. Ngày trước, để hái quả xương rồng, chúng tôi phải bọc tay vào trong cái áo dày để không bị gai nhỏ trên thân trái châm vào. Vậy mà nay quên mất, hái xong 3 trái chín, thấy

cảm giác gờn gợn giữa lòng ngón tay cái mới biết mình đã bị gai đâm vào, nhưng nhức.

My xuýt xoa đón lấy trái xương rồng từ tay tôi, cẩn thận lột nhẹ vỏ, né những đốm gai và đưa vào miệng nếm thử phần ruột chín bên trong. Nó cười khi: “Ngon, ăn được, ruột như thanh long đỏ mà vị lạ lắm anh Bình!”.

Tôi cũng cười, lướt lướt xem lại mấy tấm hình xương rồng vừa chụp trên điện thoại, vừa thấy vui vui vì đã làm được một điều nho nhỏ: hái món trái dân dã miền Trung cho đứa em miệt thứ nếm thử.

My cười hồn nhiên: - Hồi nhỏ, em cũng từng ăn mấy thứ trái cây quê mùa kiểu vậy. Chùm bát, bình bát gì em cũng ăn suốt!

Bất giác, My làm tôi chợt nhớ đến những buổi trưa nắng của ngày xưa quay quắt. Nay dù đã lớn rồi, đi nhiều nơi, đã có thể làm ra đồng tiền để tự mua lấy món bánh, món

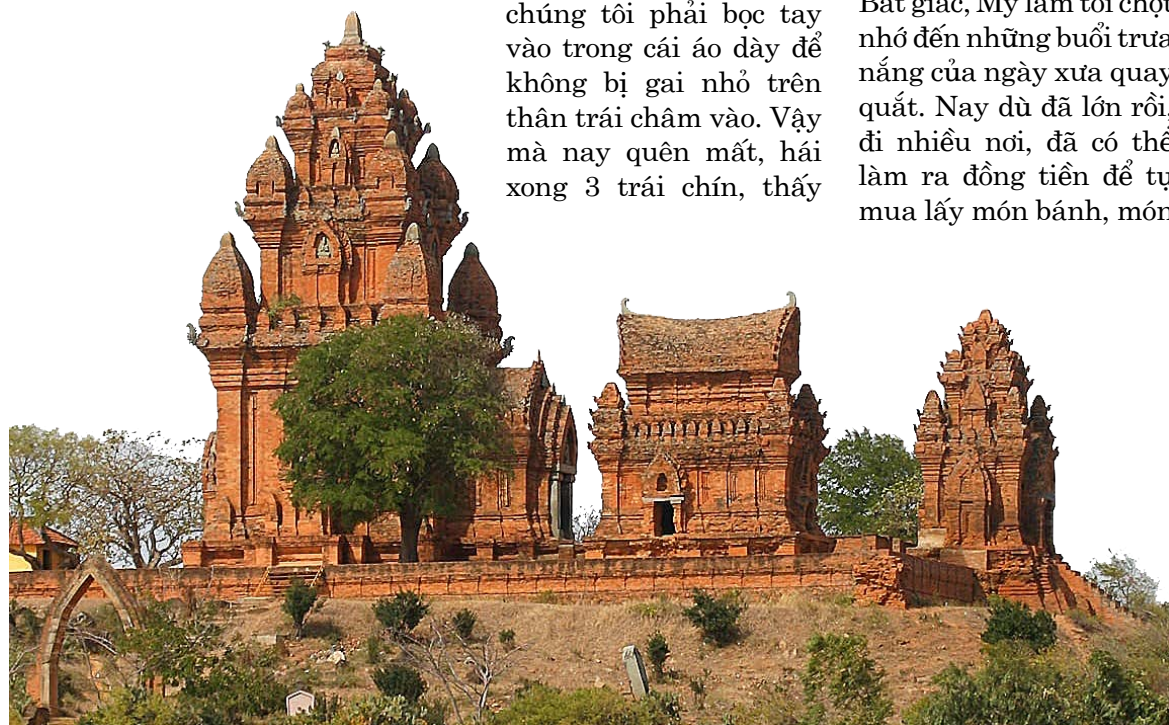
trái cây mình thích, vậy chứ tôi vẫn chùng chình nỗi nhớ, mỗi khi thấy hình ảnh quả dại nào đó lại bất chợt lướt qua đánh thức miền ký ức. Ngón tay cái hãy còn đau nhức, chưa nặn ra hết được phần gai gây chìm bên trong, vậy mà những ký ức của những buổi trưa nắng ngày nào cùng với đám bạn quê vẫn dậy lên thắm đậm, ngọt ngào.

Như nhà văn Tống Phước Bảo đã từng viết trong một truyện ngắn của mình: “*Ký ức, suy cho cùng, như dòng máu luôn tuôn chảy trong huyết quản chúng ta, nuôi sống chúng ta từng ngày. Chỉ là chúng ta cố tình lãng quên nó mà thôi. Nhưng chắc chắn trong đời, không chỉ một lần, mà rất nhiều lần, mớ ký ức ấy lại trở dậy mạnh mẽ, khiến ta thêm lần nữa khắc khoải, mông lung và da diết nhớ*”.

Thì đây, dưới cái nắng chói chang ở đất Phan Rang và nụ cười tươi rói của em gái miền Tây sau khi nếm thử món xương rồng dân dã, vô tình khiến tôi trở dậy thêm một lần nữa cái cảm giác “khắc khoải, mông lung và da diết nhớ” về những kỷ niệm của ngày xưa.

NTB (THÁNG 6.2024)

(*) Tháp Po Klong Garai: cụm tháp Chăm độc đáo ở phường Đô Vinh, thành phố Phan Rang - Tháp Chàm, là một trong những địa điểm du lịch hấp dẫn của tỉnh Ninh Thuận hiện nay.

Tiếng rùng

NGUYỄN MẠNH TUÂN phóng tác

M uồn băng ngang cánh rừng trùng điệp miền cao nguyên chỉ có 2 cách: hoặc đi bộ với một nhóm phu khuân vác người Thượng; cách này nguy hiểm vất vả vì luôn luôn đụng thú dữ, phải có tay súng cừ dũng đường mới được. Cách thứ hai tốn kém đôi chút, nhưng bình an hơn, là thuê dăm con voi, vừa cưỡi vừa tải đồ... Mọi việc có gã trùm quân tượng lo liệu.

Mát chọn cách đó cho gọn. Anh có nhiệm vụ khảo cứu về nếp sống của vài bộ lạc man rợ đang tàn tạ trong những sơn cốc hiểm hóc nhất.

Mát thuê 4 con voi; 4 gã quân tượng kiêm nhiệm mọi việc trong cuộc hành trình, nên Mát có cảm giác thoải mái của người được hưởng chuyến du ngoạn lý thú bất ngờ.

Con voi đầu đàn mang trên lưng cái "hao-đa": đó là một thứ ghế bành rộng lớn đan bằng tre, có lót nệm cỏ. Mát ngồi gọn trong đó với khẩu súng sẵn và vài thứ cần dùng. Hành trang, lương thực chất trên lưng 3 con voi đi phía sau.

4 gã quần tượng, mình trần, đóng khố bao, vắt vẻo trên đầu voi với chiếc móc sắt đầu nhọn như mũi kim. Họ đã quen với những chuyến đi như vậy, nên chẳng ai tỏ vẻ băn khoăn. Riêng lão Koi, người dẫn con đầu đàn, ngồi bấm đốt tay tính tuần trăng, rồi ngần ngại:

- Đi cũ này, không khéo ta gặp voi rừng trên đường đây!...

Mát tò mò:

- Có nguy hiểm gì không?

Lão quần tượng già nheo mắt, bập vài hơi thuốc, thủng thẳng nói:

- Cái đó chưa biết được... Còn tùy đàn voi chớ!

Thà lão không nói Mát lại thấy dễ chịu hơn; anh gắng thêm:

- Trong rừng bao giờ chẳng có voi... Đi lúc nào chẳng gặp!

Lão Koi lắc đầu:

- Đầu có... Bây giờ sắp vào mùa mưa, voi kéo xuống miền Nam đón mưa; mình đi từ đây, ngược triền núi, nên dễ gặp chớ!

Thấy Mát có vẻ nghi ngại, lão nhếch mép cười, hàm răng nâu màu thuốc bị cà ngấn, trông ngộ nghĩnh lạ ... Mát cười theo, tay vỗ nhẹ vào báng súng:

- Mình có súng lo gì!

Lão Koi xua tay:

- Chẳng tôi nói bắn thầy hãy bắn nhé ... Voi rừng

cả đàn, hung hăng lắm. Thà tránh đi còn hơn... Rồi thầy coi.

Mát cũng nghĩ vậy: anh có tiếng bắn giỏi, nhưng chẳng bao giờ săn thú; cái thích của anh là chụp hình thú rừng trong khung cảnh tự nhiên của chúng, vậy thôi. Anh lạc quan:

- May ra, mình được vài bức ảnh đẹp, không chừng!

--oOo--

Ngày đầu của cuộc hành trình không có gì đặc biệt: khu rừng thưa còn có lối mòn cho voi đi, Mát chỉ việc ngủ gà ngủ gật trong chiếc “hao đa” êm ái. Thoảng có đôi tiếng hổ gầm títt dằng xa, hay vài con hoẵng kéo dài tiếng “Bé..ep” trong đám sim đại trên sườn núi.

Khoảng 5 hôm sau, đàn voi mới thực sự tiến vào khu rừng rậm. Chúng trầm lặng đặt những bước đều đặn, nặng nề, rẽ ngang lớp cây gai góc hết sức dễ dàng như ta bước trong đám cỏ.

Từ trên cao, Mát nhìn xuống đám cành lá xanh đậm màu mực vươn lên tìm ánh sáng giữa những dây leo chằng chịt: đây không phải lần đầu Mát băng rừng, nhưng rừng nhiệt đới mới âm u làm sao!

Từ chòm lá dày, mọng nước, cánh phong lan mỏng manh, sắc sỡ như cánh bướm phơ phất títt tầng cao, cho tới thân

tre nứa với hàng măng thẳng tắp, nhọn như mũi giáo, cái gì cũng tiềm tàng sức sống ghê gớm của thảo mộc xứ nóng... Con người trở thành thứ sinh vật nhỏ nhoi, yếu đuối, hoàn toàn bị ngàn cây chế ngự...

Đêm ấy, họ hạ trại bên dòng suối.

Lão Koi lại gần Mát:

- Thầy coi... Đàn voi của mình không chịu đứng yên như mọi bữa... Chúng vầy tai luôn, chốc chốc còn cất vòi đánh hơi nũa cà!...

Lão nói đúng. Mát thấy con voi lớn hí từng hồi dài, tiếng hí nghẹn ngào, bực bội, như trút niềm uất hận theo gió ngàn... Anh ngoảnh nhìn người quần tượng:

- Lão có ngại chuyện gì không?

Nét mặt già nua của lão Koi, dưới ánh lửa trại, trông cần cỗi thêm. Lão ngồi lặng một lúc mới trả lời:

- Cái voi đầu đàn này khôn lắm... Nó không bỏ tôi đâu. Chắc nó biết có hổ báo quanh đây không chừng... Để coi!

Lão nhặt mấy đảnh mía trong giỏ tre, đem lại cho con voi... Mát có cảm tưởng lão trò chuyện với nó. Chiếc vòi dài uốn lượn, như thân trần vươn ra, đón lấy đảnh mía... Người và vật như đôi bạn chí thân không bằng!

Khi trở lại bên đồng lửa, lão không nói gì thêm. Nhìn nét mặt dăm chiêu của người quần tượng già, Mát tự nhiên lo lắng băng quơ.

Nhưng đêm ấy chẳng có chuyện gì xảy ra.

Suốt sáng hôm sau, đàn voi ngoan ngoãn như thường lệ: chúng chỉ tỏ ra bướng bỉnh kể từ buổi trưa: nhóm quần tượng phải khó khăn lắm mới điều khiển nổi... Chốc chốc con voi đầu đàn lại dừng bước, lắc lư cái đầu có đôi tai ve vẩy như hai cánh quạt, hậm hực rít vài tiếng ngắn...

Lão Koi quay lại Mát:

- Thầy cho quay về vài bữa đã... Tôi ngại lắm!

Mát nhìn lão như nhìn một người loạn trí:

- Quay về?... Lão điên à!... Ta đi gần nửa đường rồi mà!

Anh giơ cây súng sẵn có thể bắn liên tiếp 5 viên đạn:

- Có gì nguy hiểm, cứ để mặc tôi!

Nhưng cái can đảm của Mát chỉ bền bỉ được tới chiều. Rõ ràng đàn voi biết một chuyện gì sắp xảy ra... Chỉ tiếc chúng không nói được nên đành chịu!... Mát bắt đầu hồi hận đã coi thường kinh nghiệm của người quần tượng già. Anh vừa toan bàn với lão về việc tạm ngưng cuộc hành trình, bỗng nghe tiếng rít lạnh lạnh như kèn đồng títt

ngoài xa... Rồi một cảnh tượng bất ngờ khiến Mát không thốt nên lời: cách đó hơn trăm thước, trong khoảng rừng thưa đổ ừng ánh tà dương, một, hai, ba,... rồi cả đàn voi rầm rộ băng ngang... Tiếng chân nặng nề rung chuyển mặt đất, cây cối gãy rãng rắc, bụi cát bay mùt mù...

Nhanh như cắt, 4 người quần tượng liều mạng nhảy vọt xuống đất... Lão Koi thét lên:

- Xuống mau, thầy!... Voi rừng đó!

Voi rừng thì Mát biết dư rồi... Có điều anh không sao mau chân như họ được. Anh vừa nhòm người lên đã bị chiếc “hao đa” hất ngồi xuống... Rồi chiếc ghế tre đan rung chuyển dữ dội theo nhịp phóng nước đại của con voi... Mát hoảng hốt bám chặt vào thành ghế, mồ hôi toát ra như tắm... Anh nghĩ thầm:

- Cứ đà này, chiếc ghế rớt xuống là toi mạng!... Kể ra từ trên cao khoảng 4 thước bị văng xuống, dù chẳng chết cũng què!

Mát không còn thì giờ để làm gì khác hơn là đánh đu vào ghế. Anh nắm chặt tới độ mấy khớp xương tay trắng bệch, gân cốt mỗi nhừ... Cặp mắt hoảng hốt của Mát trợn trừng nhìn thẳng về đằng trước... Có tiếng động mạnh phía sau, tiếng sấm va chạm, tiếng thủy tinh vỡ: Mát biết

là rương dụng cụ rớt... Giá anh nghe lời lão Koi, chắc không có chuyện như vậy!

Bây giờ, giữa cơn nguy hiểm kề cận với cái chết, anh chợt hiểu:

-Thì ra 4 con voi nhà đã đánh hơi thấy đàn voi từ bữa trước... Chúng nhớ đàn, nhớ đời sống tự do ngày nào... Chắc chắn lần này chúng nhập bầy voi rừng...

Mát rừng mình không dám nghĩ tiếp. Anh đã nghe nói tới cái chết thê thảm của những tay thợ săn bị voi dùng ngà hất tung lên, chân chệ, rồi mới chà dưới bàn chân ngàn cân, cho kỳ nát bấy như bùn... Đôi tay Mát rã rời, còn chiếc ghế tre càng ngày càng rung mạnh... Bất thình lình, anh tuột tay, thế là cả người bắn ra ngoài... Mát chỉ kịp thét lên, rồi ngất lịm...

Khi anh tỉnh dậy, trăng đã lên cao... Một màu trắng bạc len lỏi qua lá cành, rải xuống mặt đất... Anh có cảm giác người nát vụn từng mảnh, mà cũng chẳng biết chắc là mình sống hay chết nữa!... Nhưng anh thực sự thấm thía thế nào là sợ hãi, khi nhận ra quanh mình không phải 4 con voi nhà, mà hàng trăm voi rừng đang đi vòng tròn... Đàn voi có vẻ hành động theo một nghi thức nào đó: chúng xếp thành hàng hằn hoi,

giậm chân nhịp nhàng như khiêu vũ, đôi lúc rít từng hồi dài... Phải lâu lắm cuộc nhảy múa kỳ lạ đó mới chấm dứt. Đàn voi đi hàng đôi tới đầm nước gần đó... Tiếp theo là tiếng bì bõm, tiếng vòi phun nước... Tiếng rít hã hê như bầy trẻ nô giỡn...

Trên bãi trống vắng tanh!... Không, còn lại một con voi lớn chứ!... Con voi cao như đụn rạ, lừ lừ bước lại gần Mát, gót chân nặng nề nện xuống đất, chiếc vòi đu đưa trên cổ... Nó đánh hơi, tìm mình đây!... Mát nghĩ vậy... Anh nhắm nghiền hai mắt, nín thở, giả vờ chết... Trong giây phút kinh hoàng này, Mát chỉ có mỗi cách đó để thoát thân!...

Nhưng tới khi anh thấy hơi nóng bỏng của con voi phả vào mặt mình, và chiếc vòi tròn lẳn, mềm mại, bắt đầu cuộn lấy người ... thì anh biết không sao thoát khỏi cái chết thê thảm của những người bị voi giày!... Anh ngất đi, không hay biết gì nữa!

--oOo--

Sáng hôm sau, 4 người quần tượng, trải một đêm lặn mò trong rừng, đang đốt lửa ngồi sưởi bên suối, bỗng thấy con voi đầu đàn trở về!... Nó không đi một mình, đằng sau nó còn đủ 3 con voi non... Chiếc ghế tre trên lưng nó gần rớt hẳn, nhưng trong vòng

cuốn chặt chẽ của chiếc vòi dài, Mát vẫn nằm đó, 2 mắt nhắm nghiền, như chết rồi!

Lão Koi tưởng mình hoa mắt chắc!... Nhưng không, đàn voi tiến lại gần lão, ngoan ngoãn như lúc khởi hành. Con voi già nhẹ nhàng đặt Mát xuống đất, êm ả như người mẹ đặt con thơ... Nó vươn vòi rít nhẹ, đôi tai ve vẩy, dáng điệu thoải mái của người vừa làm một việc thích thú!

Bọn quần tượng xúm lại xoa nắn cho Mát... Anh tỉnh dần, bàng hoàng như vừa qua cơn ác mộng. Lão Koi rót cho anh ly rượu thuốc có pha chút mật gấu:

- Thầy uống cho tỉnh... Cái này hay lắm... Khỏi đau người mà!

Lão chỉ con voi già:

- Tôi đã bảo là nó không bỏ tôi!... Nó khôn lắm... Thầy thoát chết cũng nhờ nó!

Điều mà Mát dư biết: thì ra tiếng gọi của đàn voi rừng vẫn không làm con voi trung thành quên được tình người chủ cũ. Nó vui lòng trở lại nếp sống quen thuộc bên người quần tượng già, và không quên đem trả Mát về cho chủ!

Cũng nhờ vậy, Mát còn sống để hoàn tất mỹ mãn cuộc hành trình.

NMT phóng tác
(THEO S.THOMAS)

Trần Vũ đánh máy lại tháng 2-2024
từ tuyển tập 15 Truyện Mạo Hiểm của
Nxb Sống Mới in tại Sài Gòn trước 75.

Năm 2019, lần đầu sang Berlin, CHLB Đức, tôi có dịp thử món bánh kẹp thịt xay trong một nhà hàng của người Thổ Nhĩ Kỳ trên đường Langhans, khu vực Weissensee, Pankow, Berlin. Bánh có tên gọi Doner Kebab hay nói gọn Doner, người Việt quen gọi là bánh mì Thổ Nhĩ Kỳ.

LÊ KUNG DIỄM
(BÀI VÀ HÌNH)
ĐÀ NẴNG, VN

Ghiền Doner từ đó

Hôm ấy bận nhiều công việc đến nỗi không nấu ăn tối, cả nhà con gái tôi 3 người và vợ chồng chúng tôi kéo nhau đến nhà hàng gần đó. Thay vì ăn phở như nhiều khi thì lại ăn bánh Doner. Con gái tôi khuyến khích, ngon lắm, ba mẹ ăn chắc chắn sẽ còn muốn ăn nhiều lần nữa! Thôi thì ăn “cơm tay cầm” cho qua bữa vậy!

Nhà hàng Langhans bán nhiều loại bánh. Nào là bánh mì xúc xích, bánh pizza Thổ Nhĩ Kỳ, bánh Doner ăn tại chỗ, bánh Doner bỏ hộp mang đi... Bánh ăn tại chỗ, gói trong giấy mỏng. Nếu bánh mang đi sẽ được gói trong giấy bạc để giữ nóng... 5 người gọi 5 cái bánh Doner lớn và thêm nước uống cocacola, bia không độ và rượu. Bánh

được bọc một lớp giấy mỏng hình tam giác, đặt trên đĩa.

Thấy cái bánh bự chẳng đã hơi ngán. Nhìn mấy ông Tây bàn bên cạnh miệng nhồm nhoàm ra chiều đắc ý. Tôi nhìn ông con rể và con gái, hai người cầm bánh ăn rất gọn. Tôi cầm bằng hai tay đưa cái bánh lên miệng, cắn một miếng, nhân đổ ra trên giấy, đĩa, nước sốt cũng nhỏ giọt theo. Cắn miếng đầu tiên tuy không gọn gàng nhưng có cảm giác ngon miệng vì vừa thơm, giòn vừa béo. Thế là cứ từ từ... giải quyết ổn thoả, không như vợ tôi ăn một chập đã nản nỉ ... chia bớt. Nếu cắn miếng nào nhân rớt ra (thịt, cà chua, dưa leo (dưa chuột), hành tây... cắt nhỏ, mỏng) thì dùng nĩa chĩa vô mà đưa vào miệng, không bỏ qua!

Có ông khách Tây dùng

mấy ngón tay dòn nhân rút ra trên đĩa rồi đưa vào miệng luôn. Thú thật là hai bên mép tôi cũng dính nhân, phải dùng giấy lau lia lia. Nhưng có điều tôi ăn trọn, không phải để thừa chút nào, ngoại trừ nước sốt! Công nhận là bánh ngon và nghĩ thâm, bánh mì Việt Nam mình qua đây sẽ khó địch lại với Doner, trừ hamburger và một số loại bánh mì... biến tấu khác. Từ ăn thử cho đến ăn thiệt cũng 4, 5 lần trong một tháng. Lúc ăn trưa, khi ăn tối. Khi ăn ở nhà hàng đường Langhans, khi ở thị trấn Antonplatz, lúc ở Trung tâm Alexanderplatz.

Từ năm 2022, 2023 rồi 2024, sang Đức, chúng tôi cũng thường chọn ăn Doner thay bữa, tất nhiên không thường xuyên như thay cơm bằng phở, bún bò, mì Quảng ở quán hoặc tự

Ăn Doner chỉ một
hai lần là ghiền

Nhưng kiểm tra thể nào
thì không biết.

Trên đường phố Berlin,
hầu như không có đường
nào vắng bóng nhà hàng,
quán bán Doner. Một con
phố hoặc một khu vực có
đến 4, 5 hàng, quán, chưa
kể gần trạm tàu điện, xe
buýt, khu vui chơi đều có
Doner ... hiện diện.

“Lai lịch” bánh Doner

Bánh Doner của Đức hay
Thổ Nhĩ Kỳ? Nó xuất
hiện từ bao giờ?

Có nơi nói loại bánh này
của Thổ Nhĩ Kỳ, xuất
hiện năm 1972. Bánh
này do một người đàn
ông Thổ Nhĩ Kỳ tên
là Nurman bán ở Tây
Berlin được người Đức và
khách du lịch yêu thích

làm ở nhà! Sau dịch
COVID-19, nhân bánh
Doner... đã ít thịt hơn so
với trước kia nhưng giá
lại nhích lên. Trước giá
5.5 euro/cái lớn, 4.5 euro/

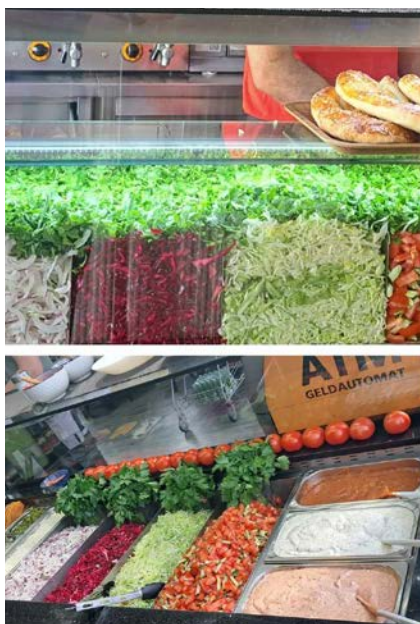
cái nhỏ. Nay có loại bánh
lớn giá 6.5 euro đến 8.5
euro, bánh nhỏ 5 euro.

Doner cộng với chai
cocacola giá 10.5 euro!
Giá lên nhưng chất lượng

có xuống chút ít. Ở Đức
có quy định thịt xiên chỉ
được bán hết trong ngày,
không được để sang hôm
sau. Chắc họ phòng
ngừa ngộ độc thực phẩm.

Dùng dao dài bén xắt thịt xiên

Rau củ, nước sốt, thịt xiên cộng với bánh mì hình tam giác là có ngay Doner

MIXCOLLAGE

nhờ giá trị dinh dưỡng. Nó là thức ăn nhanh, vừa đi vừa ăn, phù hợp với phong cách sinh hoạt người Đức. Ông đã kết hợp thịt xiên nướng cùng bánh mì với cà chua, xà lách, hành tây... và nước sốt. Bánh mì có dạng hình tam giác, rắc một ít mè được kẹp nóng. Thịt xiên được thái lát mỏng... làm nhân.

Một số khác cho rằng món bánh mì kẹp thịt này thực sự là phát minh của người Đức và có nhiều biến thể ở Thổ Nhĩ Kỳ cũng như các nước Trung Đông. Mehmet Aygun, một người Đức trước đây cũng tự nhận mình làm ra Doner Kebab từ năm 1971. Có một chuyên trang du lịch (Culture Trip), cho biết tại Đức, trước dịch COVID-19, bánh mì Doner Kebab đạt doanh thu 3.5 tỉ euro mỗi năm và tiêu thụ hết 600 tấn thịt để làm nhân

Khách kiên nhẫn xếp hàng để thưởng thức món bánh Doner

kẹp mỗi ngày.

Chẳng biết Doner là món bánh của ông Nurman người Thổ hay ông Mehmet Aygun người Đức. Với tôi, bánh mì kẹp thịt (có thể là thịt cừu, thịt gà hoặc thịt bò) cùng với nước sốt, kèm một vài loại rau củ xắt mỏng, nhỏ ... bán ở Berlin nếu ... ăn là dễ bị ghien! Ăn tại chỗ chứ mang đi chắc là

không ngon! Vì sao? Có thể bánh sẽ không còn ấm nóng. Ăn mà không kèm một mớ giấy lau miệng là rất gay go! Ăn ở nhà hàng, quán bánh, bảo đảm sẽ không thiếu giấy lau cho thực khách! Ngoạm một miếng, lau miệng một cái là điều chắc chắn! Ai chưa ăn qua, nếu có dịp, xin hãy thử! Cô Đ.H.N. định cư ở Đức gần 15 năm chia

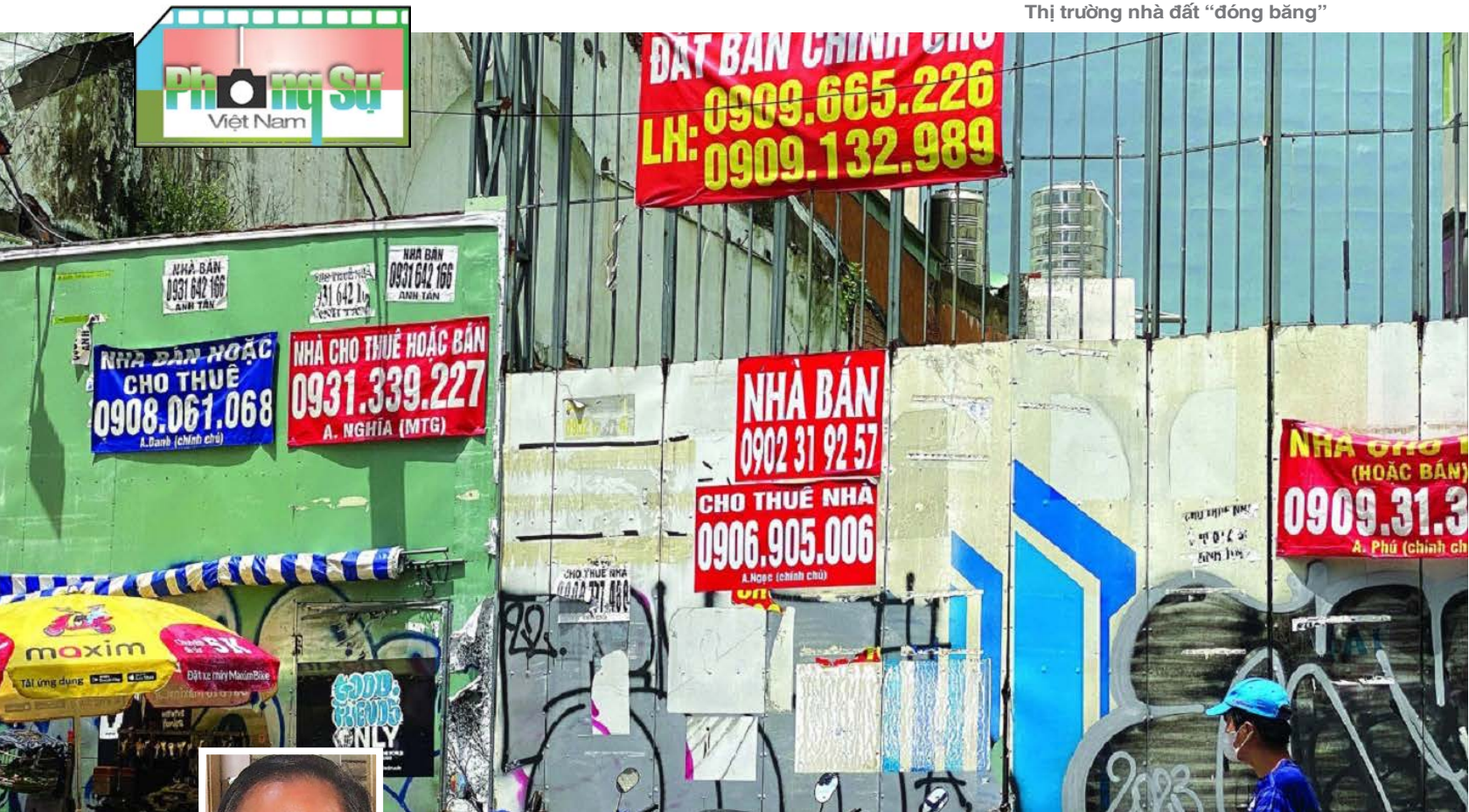
sẻ: “Ăn Doner dễ nghiện lắm chú ơi! Bà chị cháu sang đây chơi 2 tháng, ăn Doner cũng 5, 6 lần. Chỉ về điện sang nói thêm bánh Doner để sợ là chú biết rồi!”.

Doner đến Việt Nam ngót nghét cũng 20 năm. Hà Nội, Sài Gòn, Đà Nẵng đều có nhưng đã khác đi ít nhiều, nhất là nhân thịt kể cả bột làm bánh mì. Nhân bánh Doner không phải bằng thịt cừu, bê hay bò, gà mà phổ biến là nhân thịt heo! Nhìn xiên thịt vừa nhỏ vừa mỏng không được bắt mắt cho lắm. Nước sốt cũng được “biến tấu” khá nhiều. Giá thấp nhất một cái bánh cũng 30 nghìn VNĐ. Giá cao có khi 50 đến 60 nghìn đồng. Tuy vậy các quán bán bánh mì dạng thịt xiên Doner Kebab này cũng thu hút khá đông thực khách.

Bài & ảnh LKD

Một vài nhà hàng, quán có bán Doner

NGUYỄN SINH
SÀI GÒN - VN

Nhà đất... đóng băng

Theo báo cáo của DKRA Group (Tập đoàn dịch vụ bất động sản) cho thấy, 2 tam cá nguyệt đầu của năm 2024, thị trường bất động sản Việt Nam không mấy sáng sủa. Theo đó, sức cầu chung thị trường duy trì ở mức thấp, số lượng giao dịch nhà đất cũng rất ít.

Thị trường địa ốc ảm đạm

Sức mua giảm, pháp lý bất ổn, một số “đại gia” thuộc lĩnh vực bất động sản bị bắt giam, khởi tố... đã gây khá nhiều trở ngại từ vài năm trở lại đây khiến thị trường địa ốc VN rơi vào chu kỳ ngủ đông kéo dài.

Suốt hơn 9 tháng qua, ông Vinh (52 tuổi, quận 9) đem cầm cố sổ nhà, xe hơi, mượn

người quen, “vay nóng” để xoay tiền trả lãi vì 6 quyền sở hữu đất và 1 dự án biệt thự, dự án của ông đang hạ giá bán nhưng vẫn ế dài. Ông nói: “Tổng khoản nợ gốc và lãi ngân hàng mỗi tháng tôi phải trả gần 350 triệu VNĐ, trong đó có một khoản vay 6 tỷ đồng nhiều lần bị nhà băng cảnh báo có thể chuyển qua nợ xấu! Cả hai vợ chồng tôi làm cán bộ tại một khu công nghiệp lớn của Sài Gòn, lương

bổng thuộc nhóm khá tốt nhưng do mấy năm qua thị trường địa ốc đông băng, không thể bán tài sản để trả nợ nên lâm vào cảnh mượn tiền, vay đầu này đắp đầu kia. Mấy mảnh đất ở Bình Dương, Bình Phước, Đồng Nai, Long An từ cuối năm 2023 đã rao giảm giá 25-30% nhưng đến giờ chưa bán được mảnh nào!”.

Ông Dũng (61 tuổi, Bình Thạnh) đang “ôm” 2 căn biệt thự đảo tại 2 dự án đang xây dựng ở Thủ Thiêm (Thủ Đức) với tổng giá trị hợp đồng 34 tỷ VNĐ cũng đang “ngồi trên lửa” vì tài sản rao bán không ai mua, chủ nợ hàng ngày bao vây. Ông Dũng cho biết cả 2 căn biệt thự đang xây dựng, dự kiến tới hạn nhận nhà vào đầu năm 2025, nhưng giá bán 2 tài sản này hiện đang rớt 20-25%. Trong đó một căn rơi vào tình huống chủ đầu tư dừng hỗ trợ lãi suất 9%/tháng, khiến ông phải “gồng” thêm khoản nợ phát sinh này. Để trả nợ gốc và tiền lãi đến hạn, ông buộc phải bán đi số vàng dùng phòng thân của gia đình và vay thêm tiền người

quen để “giải vây”. Ông Dũng cho biết: “Hồi đầu năm 2022, tôi mua 2 căn biệt thự này tính chờ khi chúng tăng giá sẽ bán đi nhưng hiện nay, dù đã giảm giá nhiều cũng không ai mua, bèn tính đường “tháo hàng cất lỗ” vì nợ bủa vây mấy trăm triệu đồng mỗi tháng!”.

Tình cảnh nhà đầu tư địa ốc “mắc cạn” kiểu

này cũng diễn ra ở nhiều địa phương. Tại Lâm Đồng sau khi qua “con sốt đất”, thị trường bắt đầu “đóng băng”, hầu hết đất rẫy tại đây rớt giá 30-40%, thậm chí có chỗ rớt 50% cũng không bán được. Bà Quế, một chủ doanh nghiệp tại Bảo Lộc cho hay bà từng chứng kiến các đợt “lướt sóng” đất rẫy trồng cà

phê, trà ở địa bàn này giai đoạn 2020-2021 cho tới đầu năm 2022, các nhà đầu tư từng lãi 2-3 tỷ VNĐ/ mẫu đất chỉ qua vài lượt sang tay. Tuy nhiên từ tam cá nguyệt thứ 2 năm 2022 đến nay, hầu như tất cả giao dịch đều “giậm chân tại chỗ”.

Làm sao “phá băng”?

Ông Nghĩa, chuyên gia thuộc Công ty tư vấn kinh doanh hội nhập toàn cầu (GIBC) đánh giá: “Với diễn biến thanh khoản toàn thị trường hiện nay xuống rất thấp, nhiều nhà đầu tư buộc phải tự cứu mình bằng cách sắp xếp lại dòng tiền, chọn lựa cất lỗ. Bởi nếu tiếp tục gồng lỗ, rủi ro có thể nghiêm trọng hơn và thiệt hại càng nặng hơn. Nên nhớ rằng đầu tư và đầu cơ tài sản tại thị trường mới nổi như VN thật ra vẫn ở

Nguồn “cung” nhiều nhưng “cầu” rất ít

“Biểu tình” đòi nhà đầu tư bàn giao sổ đỏ hợp pháp và trả đủ lợi nhuận như đã hứa hẹn trước đó

hiện chi trả lợi nhuận khiến khách hàng mất niềm tin trầm trọng. Trong khi đó, vẫn chưa có khung pháp lý nào nhằm áp đặt chủ đầu tư phải bảo đảm quyền lợi cho khách hàng đúng như đã hứa. Chỉ có một số nhỏ doanh nghiệp với tiềm lực tài chính mạnh, có khả năng tự vận hành và có sẵn nguồn khách hàng từ các đối tác lớn trong lẫn ngoài nước mới có thể bảo đảm sự khả thi của những lời cam kết này của họ!”

Với những người trong nghề, có lẽ ai cũng hiểu việc “phá băng” thị trường bất động sản, có sự góp phần của các thị trường liên thông. Song trong điều kiện hiện nay, khi nền kinh tế VN vẫn chưa hồi phục, các thị trường liên thông phụ trợ bất động sản như xây dựng, vật tư, thiết kế, nội thất, dịch vụ... hoạt động theo kiểu mạnh ai nấy làm cũng là rào cản không nhỏ. Vì vậy, cho tới cuối năm 2024 thị trường bất động sản VN có phục hồi được hay không, khó nói trước được!

Bài và hình NS

trình độ thấp. Nhiều người tham gia “cuộc chơi” này chỉ dựa trên lợi nhuận kỳ vọng, sử dụng vốn vay ngân hàng lớn trong khi lãi suất quá cao nhưng thiếu ổn định. Chỉ cần nền kinh tế kém lạc quan, chính sách điều hành tín dụng biến động, thanh khoản lao dốc, giá

ảo rớt nhanh, dễ dẫn đến tình cảnh các nhà đầu tư “mắc cạn”. Kịch bản này không mới, từng lặp đi lặp lại nhiều lần có tính chu kỳ nhưng không ít người vẫn vấp phải...”.

Một “đại gia” khác trong ngành bất động sản ở Bình Dương (không muốn nêu tên) phân tích

thêm: “Do sự phát triển các dự án địa ốc quá ồ ạt trong 5-7 năm trở lại đây khiến thừa nguồn cung, vượt quá sức mua chung. Ngoài ra một số dự án khi mở bán, nhà đầu tư cam kết lợi nhuận nhưng thực tế khai triển hoạt động kém hiệu quả, sự bội tín trong thực

Lướt facebook an toàn

4 KỲ - KỲ 1

Các trang mạng xã hội như Facebook và Instagram từng là nơi nhiều người chia sẻ ảnh, tin tức v.v. Nhưng trong những năm gần đây, chúng đã trở nên nguy hiểm hơn, thành địa điểm lừa đảo, quảng cáo gây phiền nhiễu và yêu cầu kết bạn của những người không quen biết.

Những vấn đề này ảnh hưởng đến hàng triệu người. Nhưng bạn có thể vượt qua những chuyện đau đầu này và lấy lại sự thích thú với các trang truyền thông xã hội. Sau đây, là trả lời của các chuyên gia truyền thông xã hội cho những câu hỏi quan trọng.

HỎI - Tôi vừa nhận được lời mời kết bạn từ một người lạ. Có nên trả lời “yes” không?

ĐÁP - Theo một cuộc khảo sát trên 2,042 người trưởng thành ở Hoa Kỳ mới đây, thì 67% số người sử dụng mạng xã hội đã nhận được lời mời kết bạn từ những người họ không quen biết. Trước khi chấp nhận, hãy xem người đó và bạn có bạn bè chung trên Facebook không, sau đó kiểm tra với các bạn chung đó. Hãy truy cập hồ sơ (profile) của họ để xem họ đang liên kết với ai và họ đăng những gì. Nếu có điều gì đó làm bạn do dự, hãy từ chối ngay.

Có nguy cơ là những người có mục đích xấu tìm cách trở thành friend của bạn để dụ bạn vào một vụ lừa đảo; hoặc có thể muốn khai thác danh sách bạn bè của bạn.

Trên Facebook, sự an toàn của bạn cũng chính là sự an toàn của bạn bè bạn. Nếu bạn đồng ý và sau đó hối hận, bạn có thể hủy kết bạn (unfriend) với người đó.

HỎI - Tôi có thể bảo vệ quyền riêng tư của mình khi tham gia các nhóm Facebook không?

ĐÁP - Có sự khác biệt giữa các nhóm công khai và riêng tư. Nếu bạn dự định chia sẻ nhiều nội dung trong một nhóm Facebook mới - ví dụ: ảnh em bé hoặc thông tin chi tiết về chuyến đi sắp tới của bạn - hãy đặt nhóm đó ở chế độ riêng tư. (Không có sự bảo đảm 100% nào về quyền riêng tư, bởi vì nếu ai đó chụp ảnh màn hình và đăng lại lên tài khoản của họ thì nó sẽ bị công khai).

Còn nếu bạn tham gia một nhóm hiện có thì sao? Cài đặt quyền riêng tư (privacy settings) sẽ quyết định những gì người khác biết được từ hồ sơ của bạn. Để xem các options (tùy chọn), hãy sử dụng Facebook Privacy Checkup (Kiểm tra quyền riêng tư của Facebook). Nhấp vào ảnh hồ sơ của bạn, sau đó nhấp vào “Settings & Privacy” (Cài đặt & Quyền riêng tư), rồi “Privacy Checkup” (Kiểm tra quyền riêng tư). Thao tác này cung cấp cho bạn một số cách để khiến mọi thứ trở nên riêng tư hơn. Ví dụ: trong “Who can see what you share” (Ai có thể xem nội dung bạn chia sẻ), bạn có thể chọn đối tượng chỉ gồm bạn bè cho ngày sinh nhật, thành phố đang ở và bài đăng của mình. Và bạn có thể tạo hình đại diện kỹ thuật số (digital avatar) cho ảnh hồ sơ của mình thay vì tải ảnh thật lên.

LỜI TÒA SOẠN: Viết như một liệu pháp xoa dịu những nỗi đau, bà Nguyễn Tường Nhung - phu nhân cựu Trung tướng Ngô Quang Trưởng đã kể lại câu chuyện về người cháu ngoại vừa qua đời tại Virginia trong tùy bút đầy xúc động này. Nhận được tin trẻ, Trẻ Magazine xin chân thành phân ưu cùng bà Nguyễn Tường Nhung và đại gia đình trước mất mát to lớn này.

Những giọt nước mắt nhỏ xuống tờ bạc xanh

NGUYỄN TƯỜNG NHUNG

Ngồi vào bàn máy với những ý nghĩ những điều, những chuyện cứ chạy quanh trong trí não. Muốn viết xuống nhưng không biết nên bắt đầu từ đoạn nào. Thôi cứ mặc kệ cho cái đầu điều khiển ngón tay trở gổ theo.

Hẹn cô cháu dâu sáng thứ Tư đón đi thăm cháu ngoại mới đưa về từ nhà thương. Reng... reng... Tên cô cháu dâu hiện trên máy.

- Có gì vậy B.?

- À... à... thím....

Giọng B. ấp úng nói một vài câu gì nữa tôi không nghe rõ, rồi B. cúp máy. Ngay lúc ấy, tôi nghĩ chắc là B. lại bận ngày mai không đi được vì chuyện đó rất thông thường. Hoặc cũng có thể bên kia đang có cuộc gọi khác, nên B chưa nói rõ chẳng? Nhưng linh cảm tôi tự nhiên cảm thấy có điều

gì bất ổn, nên tôi vội gọi cho P., chồng của B.

- Hello P., không biết B. gọi thím có chuyện gì?

- Con đang ở phi trường đón em gái, chắc B. gọi thím vì TĐ đã mất.

Cháu ngoại TĐ là con của cô con gái thứ hai của tôi, là cháu nội của một gia đình khá giàu, tài sản là những đồn điền sản xuất cao su xuất nhập cảng được nhiều người biết đến trong xã hội vì đã một lần là ứng cử viên tổng thống trước năm 75. Ba của TĐ là con trai út trong gia đình đông anh chị em đó. TĐ là tên bà ngoại đặt để gọi trong gia đình, được sinh ra lớn lên trong sự thương yêu cũng như những đứa trẻ của nhiều gia đình khác cho đến khi TĐ 8, 9 tuổi, người cha bỏ đi không lý do và cũng chẳng để lại một tin tức gì. Một thời gian sau, được tin cha TĐ đã đi vào lính. Kể từ khi ấy, gia đình không còn nhận được bất cứ tin tức nào khác. Mặc dù không có cha nhưng cũng không vì thế mà TĐ thiếu đi sự chăm sóc yêu thương của ông bà ngoại, của các dì và nhất là của mẹ. Thời gian qua nhanh, TĐ đã tốt nghiệp xong bằng Master, đã có công việc làm theo nghề tự chọn, gặp được ý trung nhân cũng là mối tình đầu, một người con trai

Nguyễn Ngô Trương Đài, cháu ngoại cựu Trung tướng Ngô Quang Trưởng

khỏe mạnh hiền lành. Đám cưới được tổ chức trang trọng theo truyền thống cổ truyền tại tư gia của người cô ruột với đông đủ họ hàng nội ngoại, có cả bố mẹ chồng từ Đài Loan bay qua dự lễ.

Sau đó, có thêm một đám cưới được tổ chức trên bãi biển Cancun với nhiều thân hữu, bạn bè và cha mẹ hai bên tham dự, đúng thủ tục hình thức của một đám cưới theo kiểu hiện đại.

Dòng đời êm đềm trôi qua... Đôi vợ chồng trẻ dọn sang thành phố Thượng Hải làm việc vì muốn có cơ hội được biết đó biết kia bởi rồi khi có con sẽ rất bận rộn. Hơn một năm sau, một bé trai kháu khỉnh ra đời. Thằng bé giống cha, cặp mắt láu lỉnh tinh khôn, khiến ông bà nội bé rất vui mừng vì người Trung Hoa dù ở vào thời đại nào cũng vẫn thích con trai hơn.

Hai năm sau, lại thêm một bé gái xinh xắn nụ cười chào đời. Đây là một gia đình êm ấm hạnh phúc như những gia đình hạnh phúc khác trong xã hội.

Nhưng giông tố nào có chừa ai! Một buổi sáng thứ Hai đầu tuần, sau giấc ngủ thường lệ, người chồng mới 42 tuổi vẫn khỏe mạnh, không một triệu chứng đau ốm hay bệnh tật gì cả, đột ngột ra đi không lời từ giã, để lại vợ và hai đứa con thơ. Nỗi đau thương chắc chỉ có người trong cuộc mới thấu hiểu. Hai trẻ thơ chưa đủ trí khôn để chia sẻ nỗi buồn đau của mẹ và cũng chưa cảm thấy sự thiếu vắng cha. Người mẹ trẻ thật cang cường, nghị lực, sau một ngày bận rộn với

công việc 9, 10 tiếng ngoài xã hội, khi về nhà lại chăm lo cho hai con. Mỗi ngày đối mặt ảnh chồng trên bàn thờ, là một cái bàn thấp để hai đứa nhỏ hương hoa bánh trái. Chúng tin là cha ở cõi thiên đàng vẫn đang nhìn theo chúng hàng ngày.

Mạng sống con người thật mong manh, số mạng quá phũ phàng. Chỉ hơn một năm sau ngày chồng mất, người mẹ trẻ vướng phải căn bệnh ung thư ngực nghèo mà rất nhiều người mắc phải. Bằng niềm tin vào khoa học tân tiến với cách chữa trị có thể khỏi hoặc kéo dài thêm 5, 10 năm, thế nên, mặc dù bệnh đã lan vào một vài bộ phận trong cơ thể, nhưng người mẹ vẫn cố gắng chịu đựng sự đau đớn khi bị thuốc hành sau mỗi lần xạ trị, hy vọng được qua khỏi hay kéo dài thêm sự sống đến khi hai đứa nhỏ đủ thêm trí khôn tự lo cho chính mình. Nhưng rồi chỉ hơn một năm sau, bộ phận gan ngưng hoạt động, người mẹ ấy đã đi vào giấc ngủ ngàn thu.

Đó là một cô bé thông minh hiền lành có tấm lòng biết chia sẻ, thường quan tâm đến ông bà cùng anh chị em và rất có hiếu với mẹ. Ngay từ khi 4, 5 tuổi nếu ai cho đồ vật hoặc thức ăn gì cháu cũng nói, "mẹ con thích, con đem về cho mẹ". Bản tính cô cũng thích vẻ đẹp, thích trang hoàng bày biện thêm, có nhiều sáng kiến, mỗi dịp lễ hội đều tự vẽ kiểu in trên y phục...

Lời nào, bút mực nào diễn tả được nỗi xót thương đứa cháu quá trẻ ra đi bỏ lại hai đứa con thơ Dylan 6 tuổi và Riley 4 tuổi của một cụ bà đã

ở vào tuổi 90. Đau từ trí não đau trong cơ thể, nỗi đau hòa chung vào huyết mạch, nước mắt xoa dịu hay chỉ làm cổ họng nghẹn ngào thêm. Niềm đau không chỉ cho người đã trở về cát bụi, mà còn dành cho hai đứa trẻ non dại sống với bà ngoại chưa qua tuổi 60 nhưng đang phải đeo máy trợ tim.

Kể từ hơn một năm khi biết đứa cháu vướng bệnh ung thư đã khá nặng, bà luôn sống trong nỗi lo âu. Hằng đêm, bà chỉ biết cầu Phật, cầu Đức Mẹ cùng với niềm tin vào khoa học có thể kéo dài sự sống cho cháu đến khi hai đứa trẻ thơ đủ khôn lớn để tự lo cho bản thân.

Bà cố tuổi đã 90 làm được gì giúp được gì cho hai đứa cháu đây?

Cuộc đời bà đã hai lần tưởng như nước mắt đã khô sau khi hai đứa con trai ra đi để lại cho bà những vết thương sâu, theo thời gian cũng phai một phần nào. Cứ tưởng những tháng ngày còn lại cuối đời đến khi nhắm mắt được thanh thản ra đi, nhưng có nhẽ nghiệp chưa trả dứt nên bà phải chịu thêm một cái tang nữa mang theo trong cuộc đời. Bà luôn lo nghĩ về hai đứa trẻ thơ rồi đây sống thiếu tình thương của cha mẹ, dù bà ngoại chúng có thương yêu đến mấy cũng không thể nào bù đắp.

Nhận những tờ giấy bạc in hình Tổng thống Benjamin Franklin của một số bằng hữu gửi đến lễ ra phải mừng lắm chứ. Mừng vì những ân tình, những tấm lòng tốt giúp cho hai trẻ thơ đã mất đi cả

cha lẫn mẹ.

Đã nhiều lần những tờ tiền xanh được bà đón nhận với sự vui mừng vì đó là những đồng tiền bà đứng ra quyên góp để gửi đến giúp cho các gia đình thương phế binh và những hoàn cảnh ngặt nghèo. Lần này cũng những tờ bạc màu xanh vô tri đã làm cho bà nghẹn ngào rơi lệ vì những đồng tiền giúp cho hai đứa cháu thêm phần trang trải bao nhiêu thứ phải chi trả khi mà nhà băng giữ lại vì TĐ chưa làm giấy ủy quyền cho Mẹ, có thể TĐ nghĩ là còn nhiều thời gian. Bà ngoại khóc vì nếu bà có tiền đủ để lo cho cháu thì đâu đến nỗi phải nhận sự giúp đỡ của mọi người mà từ xưa bà rất sợ phải mang ơn. Bà tuy không giàu nhưng với khả năng của mình bà đã và vẫn giúp những hoàn cảnh khó khăn và cũng đã nhiều lần cháu đưa tiền cho bà nói là

để bà giúp cho trẻ em nghèo.

Bà buồn, rất buồn, vì bây giờ chính bà lại là người đưa tay nhận những đồng tiền ân tình này. Trong tâm trí bà hoang mang không hiểu đứa cháu bà có trách có buồn khi bà nhận sự trợ giúp của mọi người. Bà chỉ mong anh linh cháu đừng buồn vì hai chất bà có thể làm bất cứ chuyện gì trong khả năng của bà. Hình ảnh cháu đến thăm bà cách đây khoảng vài tuần lễ, hai bà cháu chuyện trò vui vẻ, mà giờ đây cháu đã thành tro bụi. Không thể ngờ bệnh trở nhanh như vậy! Khi cơn đau bộc phát nhiều, cháu phải vào nhà thương vào tối thứ Năm. Nhờ thuốc giảm đau, cháu ngủ li bì. Bà ngoại đã tính sẽ đến thăm nhưng chưa kịp, tưởng cháu sẽ qua khỏi. Nhưng rồi theo sự quyết định của Mẹ Ty và chị của mẹ mà cháu vẫn gọi là Má Bé, cháu được mang về nhà để cho hai

đứa nhỏ được gần với mẹ. Mới qua ngày thứ Ba cháu đã ra đi với nụ cười, như lời kể của người chị họ đến giúp lo cho hai đứa nhỏ. Cuối cùng người bà ngoại này không được gặp cháu lần cuối vì như đã kể, định thứ Tư mới qua thăm.

Những đứa cháu ngoại đều nói, “Tí Đài không muốn bà ngoại thấy TĐ lúc gầy và xấu và không muốn bà ngoại buồn. Bà ngoại phải mặc đẹp, phải chụp nhiều ảnh, phải đi chơi...”.

Cháu ngoại KANDACE NGUYỄN - được bà ngoại đặt tên Việt Nam là Nguyễn Ngô Trương Đài, ở nhà gọi tắt là Tí Đài.

TÍ ĐÀI để lại di ngôn: *Không được làm đám, không được khóc, khi nhắm mắt đưa ngay đi thiêu. Bỏ tro cốt vào cái hũ để chung một chỗ với chồng là MARK FU, đợi khi con trai tên DYLAN 18 tuổi thì sẽ cùng em gái RILEY 16 tuổi đem tro cốt của Mẹ về Việt Nam nơi đèo Hải Vân (còn gọi là đèo Ái Vân hay đèo Mây) rải ngay chỗ ông ngoại NGÔ-QUANG-TRƯỜNG.*

Bà cố TƯỜNG NHUNG tuổi 90 chỉ mong sao con gái Thu Trâm giữ vững tinh thần và sức khỏe để 12 năm nữa đi cùng hai cháu ngoại DYLAN và RILEY đem tro cốt Tí Đài về bên ông ngoại.

TN

Hai chất Dylan và Riley, ảnh tác giả chụp và cung cấp

<https://baotreonline.com>

nội dung phong phú, đa dạng với sự cộng tác của những cây viết tài năng và xuất sắc trên khắp thế giới trong mọi đề tài, mọi lãnh vực....

muốn nhận báo miễn phí mỗi tuần (bản pdf), xin email cho

baotrehaingoai@gmail.com

Vài chuyện “linh tinh” bên lề

HANNA HANH : Em nghe nói người Việt mình là người gốc Á đầu tiên làm tôm ở Louisiana hả anh Don? Hình như anh Don mua hàng của họ chắc thuận tiện hơn ha?

Don không rõ em nói về “thuận tiện” là ở điểm nào. Nhưng trước tiên cho anh Don đính chính thông tin một tí, người Hoa kiều là người gốc Á đầu tiên đánh bắt tôm ở đây, thậm chí có tin tức cho rằng họ là “ông tổ” của ngành chế biến tôm khô ở Mỹ vào năm 1870. Thời đó, họ phơi khô tràn lan mà người Mỹ không hề biết sau này nó trở thành một ngành công nghiệp lớn. Lúc đó người Hoa chủ yếu bán tôm về quê Mẹ. Người Việt mình chỉ ra nghề sau 1975. Nhưng kỹ nghệ tôm khô mạnh nhất hiện nay ở Louisiana thuộc về người Mỹ. Anh Don chưa may mắn gặp được một đồng hương nào sản xuất tôm khô có tầm cỡ ở đây. Nếu có chắc cũng “thuận tiện” được nhiều thứ, hi hi...

HỒ BẢO ANH : Có vài người bạn của em sành ăn, chuyên nấu bún riêu, món mà em thích nhất, đều xác nhận tôm của US Tôm Khô là “the best”. Em không tin lắm, nghĩ là tôm nào cũng giống nhau, hôm trước em có mua mấy lb ở một tiệm quen, em thấy tôm nhạt nhẽo và không thơm như ở “tiệm” anh Don, anh có bí quyết gì ạ?

Ông bà mình nói “trăm nghe không bằng mắt thấy” là vậy. Nhưng em không phải là người đầu tiên và duy nhất. Anh Don đã nghe câu chuyện này nhiều lần từ các khách hàng ở khắp nơi trên nước Mỹ. Mỗi người so sánh mỗi kiểu, tôm Tàu, tôm Ý, tôm Việt Nam, ... nhưng khoái nhất vẫn là câu “chốt”. Xin tiết lộ bí mật nghề nghiệp, “bí quyết” của anh Don là: không bao giờ ham rẻ để đánh đổi **phẩm chất**. Khi có uy tín sẽ có tất cả!

Tôm Khô USA! Tôm Khô sạch!!!

MADE IN LA, USA

Quý khách có thể đặt mua tại :
WWW.TOMKHOSACH.COM

Xin gọi anh Don để đặt mua, gửi về tận nhà hoặc tiệm
trên toàn tiểu bang Hoa Kỳ:

318-235-4564

CÓ 3 LOẠI: NHỎ (S), VỪA (M) VÀ LỚN (L)

XIN HỎI DON SIZE ĐẶC BIỆT: EXTRA LARGE HAY JUMPO (CHỈ CÒN SỐ LƯỢNG RẤT ÍT)

**SỨC KHỎE
LÀ VÀNG!**

TÔM KHÔ SẠCH

TÔM BIỂN LOUISIANA - USA

KHÔNG CHẤT BẢO QUẢN | KHÔNG THUỐC NHUỘM MÀU

**10 LBS
TẶNG 7**

MADE IN USA

**FREE
SHIPPING**

5 lbs trở lên

ORDER

XIN GỌI ANH : ĐƠN

235.4564

BẠN CÓ THỂ ĐẶT MUA TẠI TRANG WEBISTE

WWW.TOMKHOUS.COM

52

tuổi, một nhân viên tiệm tạp hóa tại Dallas, Texas đã bị một phụ nữ bắn chết do cãi nhau vì một chai nước người phụ nữ này mua, theo video trong tiệm và điều tra của cảnh sát.

3

tỉ đô la là ngân sách cho Cơ Quan Mật Vụ Hoa Kỳ để bảo vệ tổng thống Mỹ và các yếu nhân được bảo vệ theo luật, cũng như để điều tra các vụ nằm trong thẩm quyền của cơ quan này.

23%

là mức giảm giá xe cũ so với lúc cao điểm vào năm 2022, theo số liệu từ Kiplinger. Giá xe mới cũng đang giảm, còn khoảng 97% so với giá niêm (MSRP) và 102% vào năm 2022, chưa tính các khoản giảm giá ưu đãi khác vào khoảng 7%.

6

người Việt, với 2 người mang quốc tịch Mỹ đã bị chết trong một khách sạn 5 sao tại Bangkok, Thái Lan. Điều tra từ cảnh sát Thái Lan cho hay một trong những nạn nhân này đã đầu độc 5 người kia rồi tự sát do những tranh chấp cá nhân.

80%

là mức tụt giảm giá cổ phiếu của hãng hàng không vé rẻ Spirit Airlines trong năm nay cho đến nay, đang ở mức thấp nhất. Mức thua lỗ tăng cao và doanh thu giảm đưa Spirit Airlines vào nguy cơ phá sản.

**TĂNG TẦN SUẤT
Trung Quốc**

1,143

chuyến bay từ Việt Nam sang Trung Quốc trong tháng Sáu vừa qua, trong nhóm 10 quốc gia có đường bay đến Trung Quốc nhiều nhất, nhằm chuyên chở khách du lịch và thương gia 2 nước qua lại, theo số liệu từ Cirium.

\$5

là thực đơn giảm giá của McDonald's có cả nước hay các chương trình giảm giá của các hệ thống fastfood khác, rẻ hơn một ổ bánh mì Việt Nam, đã bắt đầu có hiệu quả thu hút khách hàng trở lại sau khi bị than phiền các phần ăn fastfood đã tăng giá cao.

12,182

đô la một năm, hay \$1,015 một tháng là chi phí trung bình để sở hữu và chạy một xe hơi tại Mỹ hiện nay, bao gồm tiền mua xe, tiền lời, bảo hiểm, xăng và bảo trì, sửa chữa, theo ước tính từ American Automobile Association.

2

đội Tây Ban Nha, tân vô địch cúp Euro Châu Âu và Argentina, tân vô địch cúp Copa América Châu Mỹ sẽ thi đấu với nhau cho cúp Finalissima, thời gian và địa điểm chưa được công bố. Tây Ban Nha và Argentina hiện đang đứng đầu số lần giành chức vô địch tại châu lục của mình.

Xin Đừng Quên Tôi

“Tù Nhân Lương Tâm” (POC: Prisoner of Conscience), thuật ngữ được Peter Benenson đưa ra vào những năm 1960 để cập đến bất kỳ cá nhân nào bị giam cầm vì niềm tin chính trị, tôn giáo hoặc vì lương tâm, nguồn gốc dân tộc, giới tính, màu da, ngôn ngữ, nguồn gốc quốc gia hoặc xã hội...

Cộng sản Việt Nam đang có hàng trăm tù nhân như thế, họ có thể bị bỏ tù vì bất cứ lý do nào, thậm chí chưa kịp có tên trong định nghĩa của Peter Benenson, như dạy học sinh hát một bài nhạc thể hiện lòng yêu nước trong trường hợp thầy giáo Nguyễn Năng Tĩnh...

Lê Viết Hòa

Sinh năm 1962
tại Khánh Hòa

Xét xử: 30-3-2021

Án tù: 5 năm.

Vũ Tiến Chi

Sinh năm 1966
tại Lâm Đồng

Bị bắt: 24-6-2020

Án tù: 10 năm và 3 năm quản chế.

Lê Văn Hải

Sinh năm 1967
tại Bình Định

Bị xét xử: 9-2020

Án tù: 4 năm.

Tránh võ dũa gấp võ sầu riêng

Bà Phan Thị Thảo (sinh năm 1957) sinh ra trong một gia đình có truyền thống cách mạng, từng theo học và tốt nghiệp Học viện An ninh nhân dân, bà đã có nhiều năm công tác tại Công an Thành phố Hà Nội. Đến tháng 6-1989, bà Thảo đã viết đơn xin ra khỏi ngành Công an CSVN.

Từ 2016, sau sự kiện cá chết hàng loạt ở các tỉnh miền Trung liên quan đến khu công nghiệp FORMOSA ở huyện Kỳ Anh (tỉnh Hà Tĩnh), bà Thảo đã viết bài chỉ trích Đảng CSVN lên các trang mạng xã hội, sau đó bà Thảo đã tìm hiểu về tổ chức của ông Đào Minh Quân và tham gia tổ chức này. Theo công an CSVN, bà Thảo được phong hàm thiếu tướng trong tổ chức của ông Đào Minh Quân(?)

Vào ngày 23-4-2024, Tòa án Nhân dân tỉnh Gia Lai đã xét xử sơ thẩm và tuyên án tù đối với bà Thảo và 9 người khác đã cùng gia nhập tổ chức của ông Đào Minh Quân. Riêng bà Thảo bị tuyên 13 năm tù, những người còn lại từ 8-13 năm tù.

Phan Thị Thảo bị hai cán bộ kiểm kẹp

(ẢNH: BAOGIALAI.COM.VN)

Công an trị

Tổng bí thư CSVN Nguyễn Phú Trọng sinh ngày 14-4-1944 đã từ trần vào ngày 19-7-2024 tại Bệnh viện Trung ương Quân đội 108. Truyền thông đưa hình ảnh về ông Trọng trước công chúng lần cuối là trong buổi tiếp đón Tổng thống Nga Putin đến Hà Nội vào 20-6-2024.

Chủ tịch nước CSVN Tô Lâm được phân công "nhiếp chính" - tạm thời giữ chức Tổng Bí thư CSVN, thông báo này được đưa ra ngày 18-7-2024.

Đại Tướng, Bộ trưởng Bộ Công An CSVN - Tô Lâm lên ghế chủ tịch nước hồi 5-2024, thay cho ông Võ Văn Thưởng đã bị "thôi chức." Hai tay chân thân tín của ông Tô Lâm là tướng Lương Tam Quang đã lên chức Bộ trưởng Bộ Công An CSVN, tướng Nguyễn Duy Ngọc thì ngồi ghế Chánh Văn Phòng Trung Ương Đảng CSVN.

Tô Lâm và Putin (ẢNH: TRI THUC VN)

Kinh tế xã hội chủ nghĩa

Nhiều hành khách than thở khi giá vé máy bay một số chặng chỉ trong thời gian 2 tuần đã tăng đến hơn 200%.

Ông Bùi Minh Đăng (Trưởng phòng vận tải Hàng không - Cục Hàng không Việt Nam) cho biết, giá vé tăng, giảm là quy luật thông thường, bởi khi nhu cầu đi lại của người dân tăng cao, giá vé sẽ tăng theo. Biết được thời điểm này học sinh, giáo viên đang nghỉ hè, nhiều cơ quan cũng tổ chức đi du lịch.. nên Cục Hàng không Việt Nam đã nắm bắt thời cơ để kinh doanh.

Ngược đời là giá vé bay trong nước ở Việt Nam vốn luôn mắc hơn giá vé bay từ Việt Nam đi các nước láng giềng rồi bay về Việt Nam... nay lại tăng 200%.

(ẢNH: VOV.VN)

Đổ mồ hôi hột

Tổng Giám đốc Tập đoàn Điện lực Việt Nam (EVN) - ông Nguyễn Anh Tuấn đã công bố kết quả sản xuất, kinh doanh điện độc quyền tại Việt Nam 6 tháng đầu năm 2024 là lỗ 13,000 tỷ VND. Ông Tuấn cũng cho hay là EVN đang kỳ vọng trong 6 tháng cuối năm sẽ gỡ gạc, kỳ vọng cả năm 2024 chỉ... lỗ 10,000 tỷ VND. Nghe hai chữ "kỳ vọng" của EVN, người dân nào cũng đổ mồ hôi hột.

Tập đoàn Điện lực Việt Nam (EVN) đã thua lỗ 20,747 tỷ VND năm 2022, thua lỗ 26,772 tỷ VND năm 2023 và tiếp tục lỗ 13,000 tỷ VND trong 6 tháng đầu năm 2024. Đến ngày 30-6-2024, lỗ lũy kế của EVN có thể lên 54,824 tỷ VND dựa theo con số lãnh đạo Tập đoàn này cung cấp.

Nguyễn Anh Tuấn Tổng Giám đốc Tập đoàn Điện lực VN (ẢNH: EVN)

Bà Bùi Thị Minh Hoài (ẢNH: TIENPHONG.VN)

Tân bí thư thành ủy Hà Nội

Ngày 17-7-2024, Bộ Chính Trị CSVN vừa phân công bà Bùi Thị Minh Hoài (Ủy viên Bộ chính trị, Trưởng ban Dân vận Trung ương CSVN) giữ chức Tân Bí thư Thành ủy Hà Nội nhiệm kỳ 2020-2025.

Nhiều người lo cho bà Hoài vì 5 đời chủ tịch và bí thư Hà Nội gần đây đều đã xộ khám. Nhiều người cho rằng bà Hoài chỉ lên ngồi chơi, chống chấy. Nhiệm kỳ này chỉ còn 1 năm. Nhiều người dân Hà Nội cầu cho bà Hoài giữ chức lâu lâu, vì họ chưa kịp nhớ tên thì các cán bộ đã vào tù!

Triều Tiên 2.0

Trong cuộc họp của Hội đồng Nhân dân TPHCM ngày 17-7-2024, ông Lâm Đình Thắng (Giám đốc Sở Thông tin và Truyền thông TPHCM) đã đề nghị cần có quy định tài khoản mạng xã hội được định danh mới được bình luận, viết bài trên các trang mạng xã hội. Cụ thể, chủ sở hữu tài khoản mạng xã hội sẽ phải cung cấp thông tin của bản thân, như tên thật, số điện thoại, địa chỉ email hoặc giấy tờ tùy thân nhằm chứng minh danh tính của mình.

Một số nhà hoạt động cho rằng ý tưởng này là "nhắm vào giới bất đồng chính kiến". Một số khác cho rằng nếu như vậy thì các tài khoản ở nước ngoài nếu không định danh ở Việt Nam thì không được có mặt ở mạng xã hội trong nước, vô hình trung người Việt Nam sẽ dần biệt lập với nước ngoài như Bắc Triều Tiên, như vậy thì đề nghị này nhắm đến toàn thể dân VN.

Lâm Đình Thắng (ẢNH: TUOITRE.VN)

Cạn lời...

Sau khi bị nghi ngờ xài nhiều bằng/cấp giả, Tiến Sĩ tự phong kiêm sử trụ trì Thích Chân Quang - tên thật là Vương Tấn Việt đã khoe nghiên cứu cách chống biến đổi khí hậu mà ông nghĩ ra từ 2014: thả bong bóng lên trời.

Khái quát về nội dung, tác giả Vương Tấn Việt nói ông sẽ sản xuất một loại bong bóng bay có chất liệu bền vững, phản quang để thả lên đây trời. Khi thả lên, bóng bay sẽ hấp thụ ánh sáng từ mặt đất để trả lại không gian vũ trụ, bóng bay này không nhận ánh sáng từ trên xuống, ánh sáng mặt trời sẽ bị bóng bay hắt trở lại trong không gian. Từ đó mà giảm đi sức nóng đang thiêu đốt địa cầu. Đoạn video này cũng được phiên dịch sang tiếng Anh. Để tránh va chạm với máy bay, tác giả cho rằng phải kết bong bóng thành những đám to, và có

đèn Led sử dụng năng lượng mặt trời có thể phát sáng vào ban đêm. Điều đặc biệt, giải pháp này giúp điều chỉnh khí hậu, muốn ấm hay mát là do ý mình, nếu lắp thêm cánh quạt thì có thể di chuyển đến nơi cần...

(ẢNH: CONGTHUONG.VN)

Điều 117

Ông Phạm Văn Chờ (sinh năm 1964) đã bị tuyên án tù 7 năm và 2 năm quản chế tại địa phương với cáo buộc “Làm, tàng trữ, phát tán hoặc tuyên truyền thông tin, tài liệu, vật phẩm nhằm chống Nhà nước Cộng hòa XHCN Việt Nam” theo điều 117, Bộ luật hình sự CSVN.

Cáo trạng cáo buộc ông Chờ đã nhiều lần sử dụng các tài khoản Facebook “Phạm Chờ” và “Nguyễn Minh Tân” livestream (phát trực tiếp), đăng tải, chia sẻ nhiều hình ảnh, bài viết có nội dung, hình ảnh xúc phạm ĐCSVN, xúc phạm Hồ Chí Minh...

Việt Nam thường sử dụng điều 117 để tuyên án tù những người chỉ trích Đảng và Chính phủ CSVN một cách ôn hòa. Trong năm 2023, Việt Nam đã bắt giữ ít nhất 5 người với cáo buộc vi phạm Điều 117, theo thống kê của RFA.

Phòng xử án toàn là công an (ẢNH: RFA)

Thiếu...

Sau nhiều năm dài để CSVN cải cách hành chính, thì từ tháng 7-2024, dân Việt Nam muốn lái xe ra đường vẫn phải đem theo đủ 6 loại giấy tờ, nếu không sẽ bị phạt:

1. Giấy phép lái xe;
2. Chứng chỉ bồi dưỡng kiến thức pháp luật về giao thông đường bộ, bằng, chứng chỉ điều khiển xe máy chuyên dùng;
3. Giấy tờ xe còn hiệu lực
4. Giấy chứng nhận kiểm định, tem kiểm định an toàn kỹ thuật và bảo vệ môi trường, giấy xác nhận thời hạn hiệu lực của giấy chứng nhận kiểm định và tem kiểm định (đối với loại phương tiện giao thông có quy định phải kiểm định);
5. Giấy chứng nhận bảo hiểm xe bắt buộc
6. Giấy tờ cần thiết khác có liên quan theo quy định...

Có lẽ, Cảnh sát giao thông cũng cần đem một loại giấy khi yêu cầu kiểm tra 6 loại giấy tờ trên, đó là giấy chứng nhận tâm thần.

(ẢNH: VOV.VN)

Con ông cháu cha?

Người đàn ông Việt Nam tên Than Dat Nguyen (28 tuổi) đang ở tiểu bang South Dakota, Mỹ, với thị thực du học đã bị tòa án địa phương tuyên án tù 240 ngày và phải nộp phạt 2,000 đô-la. Than Dat Nguyen đã nhận tội về hai tội danh liên quan đến sở hữu nội dung khiêu dâm bằng hình ảnh trẻ em.

Bản án của Than Dat Nguyen sẽ được thực hiện ngay lập tức và người này sẽ bị trục xuất về Việt Nam sau khi thi hành xong bản án.

Trước đây, diễn viên hài VN Hồng Quang Minh (biệt danh Minh Béo) đã bị tòa án ở tiểu bang California, Mỹ, kết án tù 18 tháng hồi năm 2016 với hai tội: quan hệ tình dục bằng miệng với trẻ vị thành niên và cố gắng thực hiện hành vi dâm ô với trẻ em dưới 14 tuổi. Thông cáo của Văn Phòng Biện Lý Quận Cam cho biết diễn viên Minh Béo bị ghi tên suốt đời vào danh sách của những người tấn công tình dục.

Minh Béo (Ảnh: GIA TIẾN/TUOITRE.VN)

"Huy hiệu lạ"

Ngày 16-7-2024, ca sĩ Đàm Vĩnh Hưng - người từng tự xưng là "vùng cấm" ở Việt Nam đã bị cấm diễn 9 tháng, phạt 27.5 triệu VND. Lý do là trước đó vào ngày 4-5-2024, trong một đêm nhạc, ca sĩ Đàm Vĩnh Hưng mặc một bộ trang phục có gắn "huy hiệu lạ" giống với huy hiệu của thủy quân lục chiến của VNCH.

Sở Văn hóa và Thể thao TPHCM đã mời chuyên gia thẩm định "huy hiệu lạ" của Đàm Vĩnh Hưng và quyết định xử phạt với kết luận "để liên tưởng nhạy cảm".

Dẫu không ưa gì Đàm Vĩnh Hưng nhưng dư luận vẫn cho rằng ĐCSVN hèn hạ, sợ và không dám công nhận lịch sử.

Đàm Vĩnh Hưng chụp cận các huy hiệu mà anh sử dụng đăng lên trang cá nhân (Ảnh: FACEBOOK).

Trong khi đó...

Hôm 19-4-2024, công dân Pháp Olivier Larroque (60 tuổi) làm việc tại một bệnh viện ở Hà Nội từng bị cáo buộc đã hiếp dâm các em trai ở Hà Nội từ năm 2011 đến năm 2013. Viên bác sĩ này còn quay phim, chụp hình các em. Những nạn nhân của Larroque nay đã trở thành người lớn, có người đã có gia đình và có con, nhưng tất cả đều chịu những ảnh hưởng tâm lý nặng nề vì bị hiếp dâm khi còn bé.

Larroque chỉ bị bắt ở Hà Nội vào năm 2013 khi một nạn nhân tìm cách đánh cắp được tấm thẻ nhớ và trao nó cho một tổ chức chuyên chống nạn buôn người là Blue Dragon. Tổ chức này đã gửi tấm thẻ nhớ đến Đại sứ quán Pháp tại Hà Nội. Bác sĩ Larroque sau đó đã bị trục xuất khỏi Việt Nam vào cùng năm.

Tòa án Pháp ra phán quyết bác sĩ Larroque đã hãm hiếp trẻ em dưới 15 tuổi và phải chịu án 20 năm tù, nhưng ông này đã bỏ trốn, hiện ở đâu không rõ. Phải chi ông Larroque là tội phạm chính trị, công an VN qua bắt cóc cho bằng được...

Olivier Larroque tại cơ quan công an ở Hà Nội năm 2013 (Ảnh: QUANG A/GIAODUC.NET.VN)

Ông Ba Thê Đồng Thời & Ông Đại Cuộc

TƯỜNG NĂNG TIẾN

Lúc trẻ, tôi thích Võ Hồng. Khi già, tôi ưa Võ Phiến. Ông viết không nhiều (lắm) nên tác phẩm nào tôi cũng đọc đi/đọc lại đôi lần. Xong thì quên luôn tựa truyện nhưng tên tuổi những nhân vật của Võ Phiến thì đọc giả muốn quên cũng khó:

- NGÔ THẾ VINH: “Trước khi quen biết nhà văn Võ Phiến, tôi đã rất thân quen

với những nhân vật tiểu thuyết của ông như anh Ba Thê Đồng Thời, anh Bốn Thôi, ông Năm Tản, ông Tú Từ Lâm, chị Bốn Chìa Vôi từ các tác phẩm *Giã từ*, *Lại Thư nhà*, *Một mình*...”

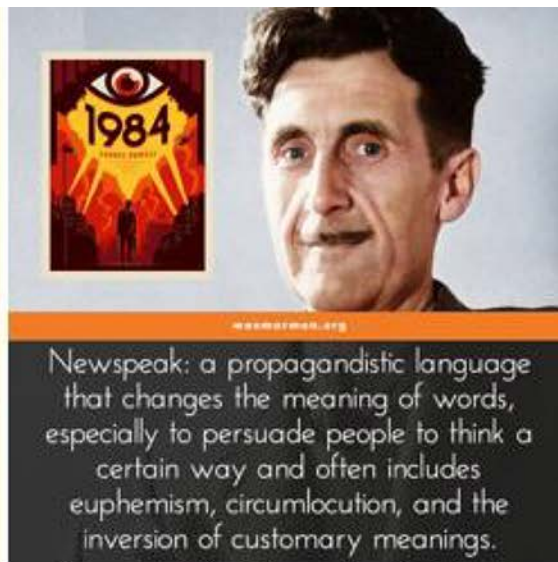
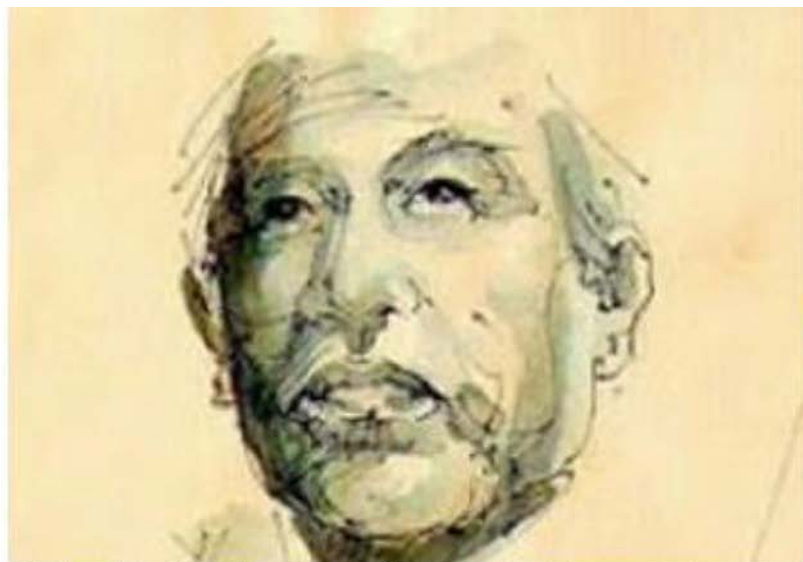
- THỤY KHUÊ: “Ở miền Nam những năm 60, khi lớp trẻ đọc thơ Nguyên Sa, hát *Tiến em* của Phạm Duy, Cung Trầm Tưởng... thì Võ Phiến đưa ra những nhân

vật quê mùa, tầm thường, như anh Bốn Thôi, ông Ba Thê Đồng Thời, chị Bốn Tản, Bốn Chìa Vôi, những thân phận lạc loài, không hấp dẫn, chẳng ai bận tâm, mất thì giờ mô tả. Đó là những mảnh vụn, thừa thệ của xã hội, sống âm thầm như chưa hề có mặt”.

- NGUYỄN MỘNG GIÁC: “Nhân vật của Võ Phiến hầu hết là dân quê mùa ít học, quanh năm không có lấy vài phút sống cho được tới mức tạm gọi là sang trọng đầy đủ. Tên của họ là những anh Bốn Thôi, ông Ba Thê Đồng Thời, chị Bốn Chìa Vôi, ông Bốn Tản Cư, ông Thập Tam, cô Tư Lớn...”

Nói nào ngay, ông Ba Thê (BT) tuy “ít học” thật nhưng “quê mùa” thì không đến nỗi:

“Hồi xuân xanh ông Ba Thê đẹp trai, vui vẻ, lanh lợi, khiến ai thoáng trông qua cũng phải chú ý. Cho nên ông không cần khó khăn

“Nếu chịu khó bươi xới kho tàng ngôn ngữ của dân tộc như các nhà khảo cổ quật lên từng lớp đất, chắc chắn chỉ riêng cái cách ăn nói cũng giúp ta hiểu được nhiều về tâm lý, về cách sinh hoạt, về tổ chức xã hội, về đường lối chính trị... của mỗi thời.” Võ Phiến (*Giã Từ* - 1962)

gì cả mà tự nhiên đi đến đâu có bạn bè, có nhân tình nhân nghĩa đến đó, rồi không cần tìm kiếm mà tự nhiên cơ hội đến: ông ta được vào lính khổ xanh dễ dàng, được thăng lên cai, lên đội lúc nào, tựa hồ như không kịp để ý tới”. (Võ Phiến. Giã Từ. Thời Mới: 1967).

Rồi chỉ vì bài bạc nên BT bị “lột lon cho về làm dân” mà không có đồng xu các bạc hưu bổng nào ráo trọi. Túng nên phải tính, phải vay mượn (loanh quanh) nhưng cách “xoay sở” của ông ta – xem ra – cũng không vất vả gì cho lắm.

Thay vì đi gõ cửa từng nhà thì BT sai con mang phong thư đến. Nội dung chỉ vắn vắn mấy dòng chữ nhỏ nhỏ (“*Qui Nhơn le...Cher ami,*”) viết trên một tấm danh thiếp con con, nhắc lại chút tình quen biết cũ và hoàn cảnh khó khăn hiện tại...

Giản dị vậy thôi mà BT vẫn nuôi được cả nhà và (đôi lúc) lại còn có dư ra chút đỉnh, đủ để chung chi cho một độ chơi gà. Giá cứ như thế mãi thì cũng ổn thôi, nếu thời thế đừng thay đổi. Mà thế thời thì tránh sao được chuyện đổi thay, dâu bể!

Hoàn cảnh của ông BT khiến tôi nhớ đến đám câu của cổ nhân:

Lép nhép vài hàng tôi

Lơ thơ mấy khóm gừng

“Tôi cô đơn lạc giữa dòng người, dòng hoa, dòng đèn và dòng... khẩu hiệu. Vẫn những khẩu hiệu ấy của nhiều chục năm về trước với những sắc màu rực rỡ hơn trong sự màu nhiệm của nền kinh tế thị trường.” Cao Ngọc Quỳnh (1956-2024)

Về chi là cảnh mọn

Thế mà cũng tang thương

(Ôn Như Hầu - Nguyễn Gia Thiều. “Ra Xem Vườn Sau Khi Trời Mưa”).

Chỉ sau một cơn mưa mà “cảnh mọn” còn “tang thương” thì nói chi đến một cuộc bể dâu:

Sau biến cố chính trị mùa thu năm 1945, ông Ba Thê liền đổi lối, chọn một cuộc sống mới. Không phải rằng ông ta chịu nhận một nghề, nhưng chính là vì vẫn không có nghề nghiệp mà ông ta thành ra một kẻ hoạt động hăng hái theo lối mới. Hoạt động lối mới cần nhất ở cái mồm...

Nói cách khác, giai đoạn mới, ông đội Ba Thê ăn rồi toàn đi nói chính trị, khắp từ đầu làng tới cuối xóm... Ở chỗ công cộng, những khi đang đàn phát biểu ý kiến, ông Ba Thê, đang thao thao diễn giảng, nếu thỉnh linh thiếu ý, lúng túng, ông ta liền quần

xung quanh một vài khẩu hiệu thật rõ ràng và thật rỗng rảng... Ta ziết zặc zũ nước, đồng thời ta xây dựng con người mới, đồng thời tiến về...

Ông Ba Thê biến ra ông Ba Thê Đồng Thời trong trường hợp như vậy.

Tôi vốn có một ông bác già ưu thời mẫn thế. Nhưng tất cả sự đóng góp của người vào công cuộc cách mạng chung quy cũng chỉ trông cậy vào ba tác lười dùng để... động viên kẻ khác. Đối với kẻ hoang đàng nhác nhớn, người khuyên nên nghĩ đến đại cuộc. Đối với kẻ bủn xỉn ngần ngại trước những cuộc quỳên góp, người cũng khuyên nên nghĩ tới đại cuộc... ông bác của tôi bèn mang thêm cái tên mới: “Ông Đại Cuộc”...

Nếu chịu khó bơi xối kho tàng ngôn ngữ của dân tộc như các nhà khảo cổ quật lên từng lớp đất, chắc chắn chỉ riêng cái cách ăn nói

cũng giúp ta hiểu được nhiều về tâm lý, về cách sinh hoạt, về tổ chức xã hội, về đường lối chính trị ... của mỗi thời. (V.P, s.d.d).

Thời nay thì chả phải mất công “bơi xối kho tàng ngôn ngữ” mà chỉ cần lướt net là cũng “hiểu được nhiều về tâm lý, về cách sinh hoạt, về tổ chức xã hội, về đường lối chính trị” của chế độ hiện hành.

Blogger Trần Văn (VOA) nhận xét:

“Nếu ông Nguyễn Xuân Phúc – tiền nhiệm của ông Chính – thường xuyên khuyến khích các ngành, các địa phương trở thành... ‘đầu tàu’... ông Chính – nhân vật kế nhiệm – lại rất yêu... ‘đột phá’.

Không chỉ động viên các ngành, các địa phương... ‘đột phá’, ông Chính còn khuyến các doanh nghiệp ngoại quốc đầu tư vào Việt Nam (FDI) tham gia ‘đột phá’ nếu

muốn phát triển. Thậm chí ông Chính còn đề nghị những quốc gia khác nên cùng Việt Nam... ‘đột phá’!

Ồi! Tưởng gì chứ “đột phá” thì chả phải là chuyện mới mẻ chi. Trước Phạm Minh Chính, Nguyễn Thanh Sơn (Thứ Trưởng Bộ Ngoại Giao – Chủ Nhiệm Ủy Ban Nhà Nước Về Người Việt Nam Ở Nước Ngoài) cũng thế, cũng cứ mở mồm ra là “đột phá” rầm rầm.

Mà dường như tất cả quý vị lãnh tụ đều như vậy cả, đều ăn nói theo cùng một sách, đều có những cụm từ quen thuộc, bất biến, (và rỗng tuếch) ở đầu môi: “*vận dụng nội lực*”, “*phát huy văn hóa*”, “*phát triển bền vững*”, “*đi tắt đón đầu*”, “*kết hợp sức mạnh dân tộc với sức mạnh*

thời đại”, “*sánh vai cùng cường quốc năm châu*” ...

G.S Nguyễn Văn Tuấn buồn rầu kết luận: “Có thể nói rằng rất nhiều bài nói chuyện và diễn văn của các lãnh đạo VN chỉ là những khẩu hiệu được lắp ráp vào với nhau”. Cứ thế, họ biến tình hình tồi tệ của xứ sở này thành một đề tài riêu cợt cho thiên hạ cười chơi – khi trà dư/tửu hậu: “Trên thế giới chia ra gồm nước phát triển, nước đang phát triển, nước chậm phát triển nhưng Việt Nam có lẽ là mô hình đặc biệt nhất. Đó là nước... không chịu phát triển”!

Chớ có nước nào mà phát triển... bằng mồm được, mấy cha? Chả những thế, kiểu “lắp ráp” và “hô hoán khẩu hiệu” của đám lãnh đạo lười gõ còn gây ra lắm điều phiền toái hay tai hại khác:

“Ý đồ của ngôn ngữ này, theo Orwell phân tích, ta có thể gọi là ‘lười gõ’ không phải là mở rộng phạm vi hoạt động của tư tưởng. Trái lại, nó thu hẹp phạm vi của tư tưởng. Một trong những thủ đoạn của nó là cắt bỏ từ vựng, chỉ cho sử dụng một vốn từ vựng rất ít ỏi, rất nghèo nàn. Chức năng này của các ngôn từ không phải để diễn đạt tư tưởng mà nhằm hủy diệt bất tư tưởng... Mục tiêu tối hậu của ngôn ngữ mới này là cầm tù tư tưởng, biến con người thành đàn bọ, đàn kiến, như Orwell đã từng viết”. (Bách Thái Quốc. “1984” Của G. Orwell: 70 Năm Lời Cáo Buộc Chế Độ Toàn Trị”. RFI - 10/07/2019).

Như đa phần những người Việt khác, tôi cũng chỉ là một “còng rêu dưới đáy ao” nên không có được cái tầm nhìn cao xa đến vậy.

Phận thường dân, tôi chỉ thấy hơi sốt ruột về tình trạng “không chịu phát triển” (và rất xót dạ cho những đồng hương thấp cổ bé miệng) ở đất nước mình.

Không hiểu quý vị lãnh tụ (Đầu Tầu, Đột Phá, Đi Tắt Đón Đầu, Vận Dụng Nội Lực, Phát Huy Văn Hóa...) có “ý đồ” chi trong việc “tha hóa ngôn ngữ” hay không (?) chứ còn ông Ba Thê Đồng Thời và ông Đại Cuộc thì đơn thuần chỉ là nạn nhân của thời cuộc thôi. Nói theo Võ Phiến thì họ chỉ “những chiếc lá mục bết bùn ở dưới đáy sông” nhưng cũng phải “cựa quậy ve vẩy” (đôi ba khẩu hiệu) để thích ứng với thế thời, trước một cơn gió bụi hoặc một cuộc hý trường. Về chi là cảnh mọn/ Thế mà cũng tang thương!

TNT

Tré

✓ DỄ ĐỌC ✓ DỄ THẤY ✓ DỄ CẮT ✓ DỄ TÌM

RAO VẶT
TRÊN BÁO TRÉ

HIỆU QUẢ NHANH CHÓNG
TIẾT KIỆM THỜI GIAN & TÀI CHÍNH

ONLINE TRONG NGÀY · [HTTPS://BAOTREONLINE.COM](https://BAOTREONLINE.COM)

TPB HUỲNH NGỌC TRÍ

Sinh năm 1950

Số quân 70/268.059

**Hạ Sĩ Y Tá Chủ Lực Quân Biệt
phái Địa Phương Quân.**

ĐƠN VỊ: Thám Sát thuộc TK Quảng Tín. Bị thương cụt 2 chân ngày 21/1/1970 tại Tam Kỳ, Quảng Tín.

HOÀN CẢNH: nghèo khổ, vợ bị thoái hóa cột sống nằm một chỗ, các con nghèo khó làm rừng làm nông chỉ đủ sống.

Mọi sự giúp đỡ xin liên lạc về ông Huỳnh Ngọc Trí

ĐỊA CHỈ: Tổ 3, thôn Khánh An, xã Tam Dân, Huyện Phú Ninh, tỉnh Quảng Nam.

ĐIỆN THOẠI: 0377 850 226

TPB TRẦN ĐA

Sinh năm 1946

Số quân 66/402.141. Trung Sĩ 1

ĐƠN VỊ: Trung đội Viễn Thám thuộc Liên đoàn 2 Biệt Động Quân. Bị thương cụt 2 chân ngày 15/4/1970 tại căn cứ Tân Cảnh, Kon Tum.

HOÀN CẢNH: Bị tai biến năm 2020, mất trí nhớ. Hiện sống với vợ và con trai 45 tuổi bị gai đốt sống cổ mất khả năng lao động, gia đình rất khó khăn khi phải lo tiền thuốc và tiền tã cho ông.

Mọi sự giúp đỡ xin liên lạc về ông Trần Đa

ĐỊA CHỈ: Thôn 4, xã Đa Lộc, huyện Đồng Xuân, tỉnh Phú Yên.

ĐIỆN THOẠI: vợ: 039 8644 978

Xin cảm ơn quý ân nhân

BẢN VIẾT TẮT CÁC CHỮ DÙNG TRONG QUÂN ĐỘI

Trong hồ sơ thương binh đăng trên báo Trẻ, chúng tôi thường viết tắt các danh từ thường được dùng trong Quân Đội, chúng tôi xin có bản chú thích như sau:

- TPB: Thương Phế Binh	- ND: Nhảy Dù	- CK: Chi Khu
- SQ: Số quân	- TQLC: Thủy Quân Lục Chiến	- TR.Đ: Trung Đội
- QP: Quả phụ	- PB: Pháo binh...	- ĐĐ: Đại Đội
- ĐPQ: Địa Phương Quân	- ĐĐT: Trung Đội Trưởng	- TĐ: Tiểu Đoàn
- NQ: Nghĩa Quân	Tiểu Đoàn Trưởng	- SĐ: Sư Đoàn
- CLQ: Chủ Lực quân	- ĐĐT: Đại Đội Trưởng	- SĐ23BB: Sư Đoàn 23 Bộ Binh
- BĐQ: Biệt Động Quân	- TK: Tiểu Khu	- QYV: Quân Y Viện.
		- V.I, II, III...CT: Vùng I... Chiến thuật.

Quy định về số quân

NQ: Số quân của Nghĩa Quân chỉ có 6 số, không có hai số đầu.

ĐPQ: Số quân Địa Phương Quân, lấy năm sinh làm hai số đầu.

CLQ: Số quân của Chủ lực Quân, lấy năm sinh +20= hai số đầu (Ví dụ sinh năm 1940, số quân là 60/000).

khi cần....

các loại dịch vụ

share phòng

bán nhà

sang tiệm

v.v.....

địa chỉ bạn có thể tin cậy

<https://baotreravot.com>

tin tức

Cách đây 30 năm, có một tin trên báo “Một phụ nữ sexy cướp một bar rượu”.

Không một khách hàng nào nhớ mặt cô ta”.

JACKIE (email)

BẢO HUÂN

nhớ đời

Làng nọ, có cặp vợ chồng hiếm muộn sinh được đứa bé ẻo uột, khó nuôi. Bèn đặt tên là Láo cho ma quỷ nó chê. Láo lớn lên tính tình bốc đồng, gian xảo nhưng hăng sinh hoạt Đoàn, vào Đảng rồi thăng tiến vùn vụt trên đường danh vọng.

Cuối đời, khi lâm bệnh nặng, Láo gọi con cháu đến trăng trối:

- Dân chúng chả ai ưa bọn quan chức cả. Để tên lên bia mộ thì chúng kêu ra mà chửi. Nhưng thật là tủi thân lắm nếu người đời chẳng bao giờ nhắc đến tên tao. Bọn mày làm sao tẩm bia không có tên gì cả, mà ai đi qua cũng gọi tao nhá, hự hự...

Nói xong ông ta tắt thở.

Mấy đứa con bàn bạc lung lắm, cuối cùng, chúng bàn nhau cho khắc trên mộ bia: **"Đây là nơi an nghỉ của một người cộng sản chân thật"**.

Quả nhiên, ai đi ngang cũng kêu lên:

- Láo!

ANH VŨ (gởi)

chuyện lạ

Một người đàn ông đến gặp bác sĩ than vãn:

- Tôi bị chứng ngủ quá nhiều. Cứ bước lên xe bus là mắt tôi díp lại...
- Điều đó cũng thường thôi. Khó người muốn ngủ được như thế mà không được ấy chứ!
- Họ cũng là tài xế như tôi?

DARLMAN (CA)

BẢO HUÂN